

ДИКСИ БРАУНИНГ ВЗРИВЕНА ТИШИНА

Превод от английски: Вера Найденова, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Клемънт все още не се беше разбудил напълно, когато телефонният секретар до него щракна и един безпльтен глас изпълни стаята:

— Хати? Аз съм, Марта. На път съм към теб, но ми се случиха разни неща и бих искала, ако е възможно, да пристигна ден-два порано от предвиденото. Тук изникна един проблем... Появи се този мъж и... Ох, не мога да ти го обясня по телефона, толкова е объркано! Но ако имам проблеми, може би ще ти се обадя да дойдеш да ме посрещнеш. Кажи ми искрено дали не те притеснявам, защото и сама мога да... О, май е по-добре да тръгвам. Останалите ме чакат, а онзи тип се появи отново...

Докато лежеше по гръб чисто гол, с изключение на очилата — а той винаги си слагаше очилата, щом чуеше телефона да звъни — Клемънт се опита да анализира току-що полученото съобщение. Вниманието му обаче се съсредоточи най-вече върху гласа. Не за първи път му се случваше да чуе как телефонният секретар записва обаждането на някой от многобройните артистични приятели на леля му Хати. Сега обаче нещо в гласа го заинтригува. Звучеше някак... „Задъхано“ не беше точната дума, макар че на жената явно не й достигаше въздух, сякаш беше тичала, преди да се обади. Гласът беше млад, с южняшки акцент и определено женствен, но в него имаше още нещо. И точно то го притесни. Трябваше да мине известно време, за да проумее какво беше то. Тя беше притеснена. Всъщност бе направо изплашена!

Клемънт не беше от хората, които се ядосват, ако някое късно телефонно обаждане ги събуди. На първо място, включването на телефонния секретар бе живо доказателство, че изпуснатият, счупен и поправен от самия него телефон все още работи. Второ, изследователски настроеният му мозък сега имаше задача, над която да поработи. И трето, Клемънт отчаяно чакаше да му се обади въпросната леля, както я наричаше той, макар че не му беше никаква роднина.

Преди повече от месец тя го бе откъснала от работата му и го бе замъкнала насила да живее в затътената ѝ къщурка, за да пази тръбите на водопровода от измръзване, докато тя обикаля гръцките острови. Общо взето това беше подходящ финал за изпълнената с неблагоприятия година. Двама от най-добрите му асистенти бяха напуснали, химикалите които беше поръчал преди шест месеца още не бяха пристигнали на всичко отгоре си отиде Чарлз Данфорт, като стовари на Клем задължението да върши работата и на администратор. А той бе последният човек на света, който би могъл да се оправи с бюрокрацията. По дяволите, та той дори не можеше да общува нормално извън лабораторията, всички знаеха това. Но като старши сътрудник в отдела за изследвания и развитие на Би Фи Ай, бе принуден да поеме задълженията на Данфорт след внезапното му преминаване в друг институт. Шефовете имаха нужда бързо да намерят заместник на администратора, а Клем не успя да им се противопостави навреме, защото рефлексите му бяха притъпени от упоритата простуда, която го бе преследвала цяло лято, и накрая се бе превърнала в пневмония. В началото на октомври получи ново възпаление на белите дробове. Кашляше сърцераздирателно и се влачеше безпомощно из лабораторията и кабинета си, като оплескваше всяка работа, с която се захващаше. И тъй като за шест години трудов стаж в Би Фи Ай не бе ползвал нито ден отпуска, никой не посмя да се оплаче от решението му да замине за известно време.

Клем не бе контактен човек. В резултат на определено стечение на обстоятелствата, така и не успя да се научи да общува с хората. Всеки опит да го принудят да завърже някое познанство влошаваше нещата още повече. Хати Дейвънпорт беше единствената жена извън лабораторията, а също така и в нея, с която успяваше да води нещо подобно на нормален разговор. Сприятели се с нея още на шестгодишна възраст. Тя самата бе доста странна и затова го приемаше съвсем естествено. Когато се пенсионира като преподавателка по изящни изкуства и се оттегли във викторианското си скривалище в Сините планини на километри далеч от всяко населено място, той почувства липсата ѝ. Но също така прояви разбиране към нуждата ѝ от усамотение. На седемдесет и девет години леля Хати умееше да се грижи за себе си далеч по-добре от тридесет и две годишния Клем, факт, за който и двамата си даваха ясна сметка.

Беше сигурен, че тя е имала някаква скрита причина да го повика да „пази“ къщата ѝ, докато прави ежегодното си „последно пътешествие“. Водопроводът всъщност не бе заплашен от измръзване цветята в саксиите можеха да бъдат подменени, ако не преживеят отсъствието ѝ, а крадците просто не стигаха толкова високо в планината. Не, след дълги години той прекрасно познаваше леля си. Явно бе решила, че отново е „време да направи нещо за Клемънт“. Може би го бе затворила в това изолирано място, откъдето той не можеше да се измъкне сам, за да го принуди да стане по-независим и самоуверен. А той бе прекалено, изтощен от болестта и неволите в службата, за да ѝ се противопостави. Само че оттогава изтече много време.

В края на първата седмица вече бе изчел всичко, което носеше със себе си, купища научна литература. След това се зае да изследва околностите. За първи път получи възможност да се докосне до суровата природа. За негова изненада се оказа, че новото изживяване му харесва и дори съжали, задето е прекарал целия си досегашен живот между четирите стени на лабораторията. Само след седмица вече изминаваше на ден по десетина-двадесет километра из стръмната местност, без да се умори. После откри удоволствието от цепенето на дърва. В повечето помещения на къщата имаше камини, които поглъщаха камари дърва. И така, Клем спортуваше, ядеше и спеше повече, отколкото когато и да било, а в свободното си време четеше стари вестници и ровеше из библиотеката. А тя се състоеше само от изкуствоведски съчинения, готварски книги и еротични романи от миналото столетие.

Физически Клем се възстанови напълно след прекараната пневмония. Нещо повече, никога досега не се беше чувствал по-добре. Сега дори изглеждаше по различен начин. През последните шест години бе носил брада и много късо подстригана коса, защото така му се струваше по-практично. Откакто бе дошъл тук, и косата, и брадата пораснаха и го промениха до неузнаваемост. Заприлича на мечок дрехите му вече не му прилягаха, а новообразуваните мускули и безбройните мозоли променяха ръцете му. Ако всичко това помагаше да стане по-самостоятелен, значи леля му добре си беше свършила работата. Но човек можеше да извърви само ограничен брой километри, да насече ограничено количество дърва, да спи ограничено

време. А безпокойството и онова дълбоко скрито в душата му усещане за празнота, с което бе живял откакто се помнеше, не си отиваха. Нещо повече — когато работеше в лабораторията, той съумяваше да ги потисне, докато сега нямаше нищо, което да ги задържа далеч от съзнанието му.

Второто обаждане дойде точно по здрач. Беше същият глас. Нежен и колеблив, той събуди у него някакво непознато чувство, което нямаше нищо общо с изговорените думи. Странна работа, помисли си Клем. Доколкото можеше да съди по тона, жената бе или изключително срамежлива, или изплашена до смърт.

— Хати, пак съм аз — Марта. Чакай ме, идвам. Ще изчакам подходящ момент да се измъкна от групата. Ако мога да се кача веднага на автостоп, няма да имам време да... О, някой идва! Ще ти обясня всичко, като се видим!

Клем се замисли над съобщението. Няколкото думи на напълно непознатата го бяха заинтригували повече, от колкото искаше да признае. Тя се канеше да посети леля му. Явно е, че Хати беше известна за това, но сигурно не я беше очаквала толкова скоро. Възрастната дама беше доста разсеяна, но не дотам, че да покани някого на гости и после да замине на пътешествие.

Която и да беше жената, Клем страстно се надяваше, че тя няма да успее да се измъкне. Да се измъкне ли? Колко странен начин на изразяване. Е, независимо от вълнуващия ѝ глас, не ѝ пожела късмет. Нямаше желание да посреща каквито и да било посетители, а още по-малко посетителки. Не че беше женомразец. Чистата истина бе, че въпреки многобройните си таланти, на двадесет и три години вече беше завършил седем висши образования, беше специализирал в областта на компютърните науки, биологията, математиката, лингвистиката, химията, философията, беше изкарал две години в престижния институт Хейстингс и се бе издигнал в йерархията на Бошам Форбс Интернешънъл (Би Еф Ай), Клем просто се срамуваше от жените. Страхуваше се от тях. Всеки негов опит да заговори някоя жена завършваше с провал.

Клем беше дете на двама блестящи учени и често подозираше родителите си, че са го създали, само за да проверят на практика някои свои генетични теории, а след това са загубили интерес към него. През първите му години и двамата родители отделяха много време за

интелектуалното му развитие, след което изведнъж го оставиха на грижите на гледачки и гувернантки. За всички тях Клем си спомняше като за някакво многолико чудовище, което е ръководило живота му до седемгодишна възраст, и накрая го е оставило да се измъкне и да избяга в началното училище.

На тринадесет той вече бе завършил първото си висше образование, но що се отнася до нормалните човешки взаимоотношения, беше още пеленаче. След няколко мъчителни и неуспешни опита да навакса този пропуск, той се отказа. От това спечели работата, но пострада личността му. От време на време леля Хати, единствената му роднина, освен родителите, го замъкваше при добър бръснар, променяше едно-друго от гардероба му и го препращаше в ръцете на някоя нейна приятелка с надеждата, че природата ще свърши своето. Всъщност той също се надяваше, че един ден и това ще стане. Изобщо не му бе приятно да живее с мисълта, че е единственият тридесет и две годишен девственик на света.

Нещата се усложняваха още повече от факта, че Клем не знаеше със сигурност дали е девствен, или не. Сексуалните му възжелания си бяха съвсем нормални, но при мисълта, че трябва да направи нещо, за да ги осъществи, той неминуемо блокираше и започваше да се облива в студена пот.

Колко по-лесно бе да избягва изкушението! Не че то се изпречваше на пътя му твърде често. От време на време някоя новопостъпила сътрудничка в лабораториите се претрашаваше да направи първата крачка, но след време дори това престана да се случва. Клем не бе особено привлекателен. Косата му бе прекалено къса, стъклата на очилата му твърде дебели. Накрая престана дори да се опитва. Остави брадата си да расте на воля отказа се да сменя очилата с контактни лещи и прие съдбата си. „Все някъде по света трябва да има жена, с която да се разбереш!“, бе извикала отчаяно леля Хати след провала на последния ѝ опит за сватосване.

„Зарежи тази работа, Хати, бе отвърнал той. Не мога да танцувам не знам как да разговарям с жени, не съм ходил на кино от години. Доволен съм от живота си такъв, какъвто е. Защо ми е да провалям с присъствието си вечерта на някое симпатично момиче?“ Тогава Хати заяви, че той сигурно един ден ще се влюби и тогава ще съжалява, че не е натрупал известен опит в отношенията с жените, вместо да стои

по цял ден като закотвен в отвратителната лаборатория. Тя самата се бе женила четири пъти и по собственото ѝ признание, бе имала многобройни любовни авантюри. Странното бе, че Клем се държеше с нея съвсем спокойно и естествено, докато със собствената си майка, именита физичка, едва разменяше по няколко думи на година. А когато се изправеше пред непозната жена, устата му сякаш се заключваше с катинар.

Телефонът звънна отново чак на следващия ден. Клемънт тъкмо се опитваше да ликвидира пораженията от дървосекаческата си дейност, като мажеше безбройните рани по ръцете си с антисептичен мехлем. Отново остави телефонния секретар да отговаря вместо него. Беше изоставил надеждата, че ще дочака обаждане от секретаря си или от Хати, и затова предпочиташе да сведе до минимум риска от общуването с непознати.

Бе същата жена. Този път гласът ѝ звучеше още по-изплашено.

— Виж, Хати... О, по дяволите този телефонен секретар! Мразя да разговарям със записващи устройства, но знам колко ти е неприятно да зарязваш работата си, за да отговаряш на телефонните позвънявания. Помниш ли мъжа, за който ти споменах? Не мога да търпя това положение повече! Той просто отказва да се махне от пътя ми, а аз му казах, че... Господи, ето го, отново се приближава!

Тя затвори слушалката, а Клемънт остана още дълго като закован на кожената ориенталска табуретка. Взираше се в дългите си крака и разсъждаваше върху новото съобщение. Този път равнището на стреса, който се долавяше в гласа, беше значително по-високо. Тази жена наистина беше доста изплашена. И от какво? От някакъв мъж. Какъв мъж? И с какво я плашеше? При нормални обстоятелства, Клем не би загубил и минута от ценното си време, за да си блъска главата над подобен проблем, но сега загадката ангажира цялото му внимание, дори по време на вечерята, която се състоеше от компот с ананас и овнешка яхния, изядени направо от консервените кутии.

На следващата сутрин непознатата отново се обади. Клем тъкмо излизаше изпод душа. Тъй като беше сам в къщата, изобщо не си правеше труда да се облича. Седна гол на ъгъла на леглото и зачака. И това обаждане беше като предишните. Тя се страхуваше. Питаше защо Хати не вдига слушалката. Да не би да е забравила за поканата си? Може би беше по-добре да се прибере направо у дома?

— Да, моля — промърмори Клем по посока на прашната черна машинка. Радваше се, че жената се е отказала от посещението си. Иначе щеше да му се наложи да вдигне слушалката и да говори с нея. Последното нещо, от което се нуждаеше, беше някаква истерична жена да застане на прага.

Марта хвърли един поглед през рамо и заговори бързо в телефонната слушалка. За нейно разочарование се оказа, че пак се е включила към телефонния секретар. Вече ѝ се струваше, че поканата на Хати е била само сън. По дяволите, ако не ѝ беше толкова важно да се измъкне от преследвача си, щеше да зареже цялата работа с гостуването и да се прибере направо у дома в Уинстън!

— Хати, такива неща просто не се случват на хора като мен! Може би си мислиш, че си въобразявам, но всичко е точно така, честна дума! Слушай, ако си там някъде, да знаеш, че ще дойда веднага, щом успея да се измъкна не забелязано. Ако те няма... Пак ще дойда, защото така или иначе, не знам какво друго да направя. Може би ще ти създам неудобства, но съжалявам. Ако беше отговорила лично по телефона, отдавна щяхме да се разберем.

Тя затвори телефона и се взря през гъстата тълпа към паркинга за камиони и автобуси. Той все още беше там. Правеше се, че се интересува от една витрина. Какъв мошеник! Ако Джак беше тук, той щеше... Не, нямаше. Брат ѝ Джак имаше много качества, но в никакъв случай не можеше да се нарече смелчага. Най-вероятно щеше да ѝ каже, че си въобразява.

Мина ѝ през ума да помоли някой от шофьорите на камиони да я закара до Уинстън, ако му е по път. Но беше твърде уморена и изнервена. Какво ти изнервена, беше направо изплашена до смърт! И последното нещо, което ѝ се искаше, бе да се покатери с някакъв напълно непознат човек в тясната кабинка на едно от тези чудовища с по осемнадесет колела.

С Хати можеше да се чувства сигурна. Въпреки огромната разлика в годините и в произхода, двете бяха приятелки отдавна. Навремето Марта се беше записала в курса по изящни изкуства на Хати. Тогава беше съвсем млада, едва се беше научила да кара кола, но всяка седмица взимаше пикапа на баща си и слизаше от фермата в

града, за да се учи да екипира, да моделира, да рисува. Попиваше всичко, на което Хати бе способна да я научи. Двете станаха много близки и приятелството им се запази дори след като Марта бе принудена да напусне школата и да замине за Кънектикът, за да гледа децата на брат си след смъртта на жена му. Сега тя изгаряше от желание да срещне отново бившата си преподавателка, но Хати сякаш бе забравила напълно за поканата си. Това беше изключително неприятно, защото точно в момента Марта отчаяно се нуждаеше от приятел. Знаеше, че ако отиде на автогарата и си купи билет за Уинстън, Хюбърт Одуел веднага ще тръгне по петите ѝ. Рано или късно той щеше да я хване на тясно, защото беше алчен и безскрупулен, и защото явно смяташе, че му е дължница.

Марта се качи в разнебитения автобус заедно с останалите двадесет и трима екскурзианти от групата и хвърли един поглед през рамо от височината на последното стъпало. Онзи стоеше там, облегал на прашната си синя кола. Твърдеше пред групата, че е експерт-бижутер, а тъй като целта на екскурзията бе да се посетят местата, където в миналото е имало открити находища на скъпоценни камъни, няколко наивника редовно се ровеха из скалите и после му носеха намерените камъчета, като го караха да ги оценява. От самото начало на екскурзията Марта беше убедена, че из планините вече не се търкалят скъпоценни камъни. Естествено, и тя чоплеше земята, но го правеше, само за да се забавлява. В крайна сметка, това бе първата ѝ почивка от години насам. Цялото ѝ забавление обаче продължи до мига, когато намери изумруда.

Понякога ѝ се искаше изобщо да не го бе намирала. Но така или иначе, камъкът вече бе в чантата ѝ и тя нямаше никакво намерение да го отстъпва на онзи мошеник. За зла участ, Одуел се беше лепнал за нея, точно когато намери зеления камък.

— Хей, ама ти май и не мислиш да се отказваш, а, малка госпожичке? Не съм ли ти казвал, че тия места са вече опоскани от туристите? Ела с мен, и ще ти покажа къде са истинските съкровища.

— Не, благодаря. Предпочитам да се движа с групата. Чувствам се чудесно.

— Бягаш си от късмета, малка госпожичке. Недей така. Старият Хюбърт ще ти покаже места, където все още можеш да събираш скъпоценни камъни с шепи.

— Слушайте, ще престанете ли да ме наричате „малка госпожичка“? И ще спрете ли да се мъкнете по петите ми? Вървете сам да събирате диаманти с шепи. Боли ме глава и искам да ме оставите на спокойствие!

Марта беше доста кротка жена, но този тип определено ѝ късаше нервите. Тя яростно се завъртя на пети, но се спъна и размаха ръце, за да запази равновесие. Чантата ѝ излетя и съдържанието ѝ се разпиля из тревата.

— О, по дяволите! Вижте какво стана заради вас! — коленичи и започна да събира вещите си. Портфейл, бележник с адреси, четка за коса, слънчеви очила и други джунджурии се оказаха лесни за намиране. Тубата с крема ѝ за ръце обаче беше отхвърчала чак под един храст. В клоните му се беше закачила писалката ѝ. Марта я прибра и започна да търси молива, който вървеше в комплект с писалката. Беше ѝ ги подарил Върджил Джоунс — мъжът, за когото до преди два месеца си мислеше, че е сгодена. Е, в подаръка нямаше нищо романтично, но и тя явно не умееше да буди романтични мисли у мъжете. Поне според Върджил. Ако имаше повече ум в главата, отдавна щеше да разбере, че той не я възприема като достойна партньорка в живота, нито по образование, нито по произход.

— Да ти помогна ли? — изведнъж Марта усети, че Одуел я опипва. Тя бързо се обърна към него и в този миг пръстите ѝ обгърнаха някакъв грапав предмет с цилиндрична форма.

— Не, благодаря — процеди тя през зъби. — Намерих го. Ако искате да ми помогнете, просто се махнете от тук и ме оставете на мира!

Тя грабна молива си, за да го пусне в чантата, но внезапно си даде сметка, че моливът ѝ е много по-тънък и по-гладък от предмета в ръката ѝ. Тя бавно разтвори пръсти. И ахна. В дланта ѝ лежеше голям зелен кристал с груба повърхност, целият изцапан с кал. Нищо обаче не можеше да скрие прозирната му зелена чистота.

— Я, чакай, котенце, какво е това, което намерихме? — Одуел се приближи още повече и протегна ръка. — Двамата с теб май ударихме десетката!

Инстинктивно Марта прибра кристала в чантата си и я стисна здраво под мишница.

— Ние нищо не сме намирали. Благодарение на вас загубих молива от един комплект, който ми бе подарен от много скъп за мен човек!

Скъп ли? След последната кошмарна вечер, която прекараха заедно, Върджил Джоунс ѝ беше скъп колкото хлебарките в килера. Тогава той ѝ бе заявил, че макар и не подходяща за него, тя може би ще ощастливи някой друг мъж. Върджил си я представяше единствено като домакиня.

— Ще ти дам десет долара за него, без да съм го виждал.

— За молива ми?!

Червендалестото лице на Одуел загуби дружелюбния си израз.

— Да, за молива ти, котенце. Знаеш какво имам пред вид, онова хубаво парче зелено стъкло, което скри в чантата си.

— О, за Бога! — възкликна тя изнервено. — Това е просто един... спомен. Изумрудите не се търкалят около паркингите!

— По тия места скъпоценните камъни могат да се търкалят навсякъде. Бях с теб, когато го намери, значи половината ми принадлежи.

Този човек беше луд! Марта тръгна бързо към автобуса, като се стараяше да го държи под око.

— Това е смешно! Каквото и да съм намерила — а аз не твърдя, че съм намерила нещо — принадлежи единствено на мен. Ако вие бяхте видели нещо на тревата и го бяхте вдигнали, аз нямаше...

— Сто долара. И това е максимумът, който съм готов да предложа. Сигурен съм, че не струва толкова, но ще ти ги дам, госпожичке, понеже ми харесваш.

Марта може и да не беше особено опитна в отношенията си с мъжете, но не беше и глупачка. Знаеше, че външният ѝ вид в никакъв случай не е от най-привлекателните. Бе средна на ръст, телосложението ѝ не бе кой знае какво, а косите, веждите и миглите имаха червеникаворус оттенък. Най-хубавото в нея беше светлокафявият цвят на очите — той наистина грабваше вниманието, главно защото така добре си пасваше с около стотината хиляди лунички, които покриваха всяка докосната от слънцето част на лицето ѝ. А и на тялото.

Тя се забърза към автобуса. Надяваше се, че вратата му се заключва отвътре, иначе щеше да седне на шофьорското място и да

натиска клаксона, докато не ѝ се притекат на помощ!

— Оставете ме на мира! Казах ви, че нищо не съм намерила!

— Дай да видя. Познавам минералите от пръв поглед. Веднага ще ти кажа дали сме попаднали на истински изумруд, или на обикновено камъче.

Марта се бореше с вратата на автобуса. Как, по дяволите, да завърти тази ръчка? И в този миг за нейно облекчение се появиха останалите от групата.

— Готови ли сме да тръгваме към мотела? — запита весело шофьорът на раздрънкания автобус.

— Ще се видим по-късно, котенце — обеща Хюбърт Одуел.

Марта потрепери и се помъчи да не му обръща внимание.

Така започна всичко. Вечерта се опита да се свърже с Хати, но попадна на телефонния секретар.

Марта се беше записала на тази екскурзия, само защото това се оказа най-евтиният начин да стигне от Луизвил, Кънектикът, до дома си в Северна Каролина. Тя искрено се забавляваше с новото приключение, докато не срещна Одуел. Опита да си внуши, че до следващия ден той ще я забрави и ще се залепи да досажда на друг нещастник. Той обаче не я забрави. Ден след ден тя гледаше как прашната му кола неотлъчно следва автобуса и чувстваше, че уплахата ѝ нараства.

Маршрутът предвиждаше посещението на осем различни находища. Движеха се на югозапад и само от време на време се отклоняваха, за да кривнат към някоя особено прочута забележителност. Точно по време на една подобна отбивка, Марта намери изумруда. Екскурзията трябваше да приключи в Ашвил, откъдето щеше да я вземе Хати, за да прекарат няколко дни заедно. Само че всичко се обърка. Първо се появи Хюбърт Одуел, а после изчезна Хати. Марта наистина не знаеше какво да прави.

За щастие, слухът на Клемънт бе далеч по-добре развит от зрението му. Отново бе изгубил очилата си. Тази неприятност се случваше с потискаща последователност всеки път, когато се захванеше с някакъв вид физически труд. Докато седеше наведен над микроскопа в прохладната атмосфера на лабораторията, очилата

оставаха като заковани на носа му. Но сега, щом размахаше брадвата, те се свличаха по потното му лице и падаха. Едва успяваше да ги открие.

Моторът на колата отвън яростно изръмжа, изглежда едва се справяше със стръмния склон. Гумите изскърцаха по чакъла някъде на стотина метра от къщата. Това бе доста далеч от асфалтирания път, значи колата не минаваше оттук случайно. Кое то пък означаваше само едно, Хати най-последно се беше прибрала у дома! Слава Богу! Колкото и да му харесваше в началото, вече имаше чувството, че не би могъл да издържи и един ден повече тук.

Камионът спря пред входната врата и изхвърли навън един-единствен пътник. Фигурата бавно се отдръпна от голямата бяла машина и Клемънт се закова на място, защото му се стори, че около нея сияе някаква розова аура. Макар и учен, той не отхвърляше като напълно невъзможно съществуването на призраци, но се помоли това пред него да е ненакърненото живо тяло на леля му, а не духът ѝ.

Гол до кръста и с брадва в ръка, той предпазливо направи няколко крачки напред.

— Хати?

За жалост, камионът изрева точно в този момент и заглуши отговора ѝ. Тя явно го чакаше да се приближи, за да вземе багажа ѝ, но той пък не смееше да отиде толкова надалеч без очилата си. Неведнъж му се беше случвало да се препъва в скали и камънаци и да се подхлъзва в канавки, затова сега не искаше да рискува.

— Вече си мислех, че си решила да ме изоставиш завинаги. Ще взема багажа, а ти намери очилата ми. Загубих ги някъде около купчината с дърва за горене.

Този път отговорът ѝ бе заглушен от шума от заминаващия си камион.

— Как беше в Гърция? Между другото, трябва да очакваш гостенка. Обади се на няколко пъти и останах с впечатление, че ще пристигне тези дни. Слава Богу, че се върна, защото ако ме беше оставила да се оправям сам с онова куку, направо щях да се скрия в някоя миша дупка насред градината!

Неясната фигура, която той едва различаваше, не се помръдна. Нито проговори. Или пък Клемънт не я беше чул. В този миг си даде сметка, че тук нещо не бе съвсем наред. Не беше призрак, но като че

ли не беше и Хати. А единственият друг човек, когото можеше да очаква в това затънтено кътче наскред скалите, беше... О, Господи, само не тя! Не и някаква истерична непозната, която той дори не бе в състояние да види! Почувства как кожата му настръхва. Трябваше да я накара да си отиде. Не искаше да има нищо общо с нея, нито пък да ѝ обяснява защо!

— Хати, къде, по дяволите, изчезна? — промърмори той под нос. След което, стиснал здраво брадвата, продължи напред към неясната фигура, като внимателно опипваше с крак неравния терен.

ВТОРА ГЛАВА

Марта се втренчи притеснено във високия брадат мъж с омачкани бели панталони. Голите му гърди и рамене бяха покрити с тъмни косми. Имаше здрави силни ръце. В една от тях държеше брадва! Сърцето ѝ запрепуска лудо. Тя пое дълбоко дъх, за да се успокои, и хвърли един поглед през рамо към облака от прах, който камионът вдигна след себе си. Ако имаше и най-малкия шанс да го настигне, но беше невъзможно. Затова се обърна и се изправи лице в лице с брадатия непознат.

— Какво сте сторили на... Къде е Хати? Не! — тя вдигна ръка, сякаш да го спре. — Да не сте пристъпили и крачка към мен, чувате ли? Не се шегувам. Гласът ми е като пожарникарска аларма и ви обещавам, че ще пицця с всички сили, ако... — мъчително преглътна.

Лицето на непознатия или поне това, което се виждаше от него, остана безизразно. Имаше нещо странно в очите му — в начина, по който я наблюдаваше. Като че ли му хлопаше дъската или не можеше да фокусира погледа си. Това вече беше прекалено. Изглежда развоят на събитията имаше връзка с намерения зелен камък. Той сигурно носеше проклетие. Първо ѝ навлече заплахите на онзи плъх Хюбърт Одуел, а сега я изправяше срещу някакъв планински дивак с брадва в ръка!

Знаеше, че не бива да му противоречи. Може би пък, независимо от външния си вид, този тип щеше да се окаже напълно безобиден. Важното бе да не го ядосва.

— Госпожа Дейвънпорт ме очаква — произнесе тя внимателно. — Аз съм нейна приятелка. Приятелка — изговори последната дума на срички, сякаш се опитваше да убеди ловец на скалпове да свали лъка с отровните стрели.

Майко мила, ама тя направо трепереше! Клемънт позна гласа ѝ. Даде си сметка също, че бедното създание е все още изплашено, и се зачуди защо. Дали преследвачът ѝ я бе следвал чак дотук? Наоколо не се виждаха други хора, но без очилата си Клемънт можеше да подмине

цяла армия и да не я забележи. Ясно бе, че момичето се нуждае от няколко успокоителни думи. Поне това можеше да ѝ предложи.

— Тук сте в безопасност. Приближете се.

— Хм... Не, благодаря! Мисля сега да ида малко да се помотая из планината. Ще ви се обадя по-късно.

Тя млъкна и разтвори широко очи, защото мъжът направи една тромава крачка напред. Имаше кажи-речи размерите на четирикрилен гардероб и въпреки че гласът му бе мек и колеблив, брадвата в ръката му ни най-малко не изглеждаше безопасна. Марта хвърли поглед към чантичката с тоалетните си принадлежности, рисковано захвърлена върху очукания ѝ стар куфар. Изумрудът беше завит в парче плат и покрит със слой от розовата ѝ пудра. Можеше да се промъкне край него, да грабне чантичката и...

По дяволите изумрудът! Без багаж щеше да тича по-бързо! И с малко късмет може би дори щеше да успее да избяга, въпреки че с дългите си крака той вероятно вземаше по два метра наведнъж!

— Хъм-хъм... — прокашля се мъжът, а Марта отстъпи крачка назад и почувства как кракът ѝ се подхлъзва на купчинка дребни камъчета.

— Къде е Хати?

— Същата сте. Още ви е страх.

— Не ме е страх! — отрече тя. Събра смелост и го погледна в очите с надеждата, че ще го притесни и ще го накара да отстъпи назад. Но преди да се усети, се оказа хвана в капана. Но какъв капан беше това? Две сини очи? И преди беше виждала сини очи. Но никога толкова наситени и блестящи. Не беше виждала очи, които толкова силно да излъчват... Нима се канеше да помисли, че в тях се чете уязвимост? Но това беше смешно! Никога през живота си не беше виждала по-силен мъж!

— Да — отвърна спокойно синеокият и тя отчаяно опита да си припомни за какво ставаше дума току-що. — Всеки път в гласа ви звучеше страх. Още не сте се отърсили от него.

Е, добре, тя се чувстваше малко натясно, и той го беше разбрал. Неговият глас обаче звучеше доста уверено. Беше дълбок, спокоен и... Дали не беше шегата на въображението ѝ, но май точно този тип гласове Върджил наричаше „култивирани“. Значи този Тарзан не беше глупав!

Клемънт усети притеснението ѝ, макар че не я виждаше. Рискува да направи крачка напред, а после още една, защото беше застанала твърде близо до ръба на пътеката, под която зееше дълбока пропаст.

— Хати... Ами тя е още в Гърция — отвърна той. Добре, че познаваше сантиметър по сантиметър тази част на двора. — Помислих ви за нея. Искам да кажа... — Клем въздъхна дълбоко и почувства струйката пот на скулата си, точно над гъстата брада.

Рязко прокара ръка през косата си, но един тъмен кичур остана да виси над веждата му. Справяше се доста добре, като се има предвид, че не можеше да види по-далеч от върха на носа си. Преди минута дори се изразяваше почти разбираемо. Изглежда умението му да общува се бе развило успоредно с мускулите му.

— Познавате ли Хати Дейвнпорт? — попита подозрително момичето.

— Аз съм неин племенник, а тя ми е пралеля. Сестра е на бабата на баща ми. Нали разбирате?

С всяка нова крачка размазаното петно пред него доби ваше все по-ясни очертания. Жената отново отстъпи назад и се озова съвсем на ръба над пропастта. Въпреки че бе свикнал да стои отпуснат, Клем се разгъна в целия си ръст от метър и деветдесет и се намръщи по посока на розовата аура. Защо не му вярваше? Не беше логично да се съмнява в думите му. Всеки на нейно място би разбрал от пръв поглед, че той не представлява заплаха. Клем примигна срещу залязващото слънце и направи това, което отдавна трябваше да бъде сторено.

— Барто. К. Корнилиъс Барто.

Сега нещата най-после щяха да си дойдат на мястото. Изследването му за биполяризацията на мутагените беше публикувано миналия месец в „Хейстингс Куотърли“, а преди това пак там излезе статията му върху някои философски аспекти на биогенетичното инженерство. Клемънт по принцип никога не се хвалеше с постиженията си, но след като тази жена не забеляза очевидната му почтеност, той се видя принуден да я осветли сам по въпроса.

От нейна страна реакция не последва. Нито дума. Е, може би беше пропуснала статиите му. Някои хора, като например Хати, нямаха вкус към научните четива.

— Е? — запита той. Сега беше неин ред. Коя беше тя? И колко дълго възнамеряваше да остане?

Марта направи още една крачка назад и Клем, с несвойствена бързина, без да мисли, че сам се излага на опасност, се хвърли да я спре. Светкавично прехвърли ръката с брадвата през кръста ѝ и я задържа на ръба над пропастта. Пулсът му се беше ускорил, а нейното дишане издаваше паниката ѝ. Тя пое няколко глътки въздух. Мълчеше.

Някъде в далечината изтрещя гръмотевица. Някаква птичка изпищя пронизително. Внезапен порив на вятъра вдигна облак прах и околните пожълтели дървета ги поръсиха с дъжд от разноцветни листа. Клемънт обаче загуби способността да забелязва каквото и да било около себе си — освен жената, която притискаше до себе си с дръжката, на брадвата. Ноздрите му трепнаха, когато вдъхни уханието ѝ. Едва забележимо сладко, едва забележимо тръпчиво и необяснимо защо — познато. Ухание на топлота. Протегна ръка и докосна топлата стегната плът. Пръстите му напипаха деликатната извивка на рамото и се сключиха здраво около него. Тя стоеше като вкаменена.

— Издишай! — заповяда той и тя разтреперано се подчини. — Сега вдишай! — тя изстена. — Бавно! — изръмжа Клем и накрая дишането ѝ започна да се нормализира. — Така е по-добре. Сега се обърнете към мен, за да мога да ви видя.

Той се наведе напред и почти опря нос в нейния. Едва сега успя да види широко разтворените очи с цвят на кехлибар, заобиколени от невероятно гъстите златисти мигли. Бялото около ирисите ѝ бе толкова чисто, че изглеждаше синкаво. Докато я изучаваше, зениците ѝ започнаха да се свиват, но изведнъж се разшириха толкова, че ирисът сякаш изчезна. Хм, интересна реакция, помисли той с почти изследователска обективност. Оказа се, че му с доста трудно да се съсредоточи. Силата на навика обаче го накара да започне да регистрира получената посредством наблюдение информация. Опита се да огледа цялото ѝ лице. Едва след малко започна да долавя тихия хленчещ звук, който излизаше от гърлото ѝ. Не ѝ причиняваше болка. Ръце, които умееха да държат пеперуда, без да повреждат крилцата ѝ, не можеха да наранят жена. Въпреки това той се постара да бъде повнимателен. Колко вълнуващи бяха сложните извивки, на женските лицеви кости! Много по-нежни от неговите. Не беше само лицето. Постепенно започна да си дава сметка за нейната женственост, притисната до тялото му. За мекотата в областта на гърдите. За извивката на венериния хълм.

Изведнъж се стресна и с досада осъзна, че не само съзнанието му регистрира всички тези подробности. Тялото му също реагираше! Боже Господи! Та това беше най-неподходящият момент да... Как беше думата? Да се възбуди. Забеляза паниката в очите ѝ и се изпълни с угризения.

— Моля ви! — прошепна тя.

Трескаво потърси подходящ израз, за да я успокои.

— Да. Така да се каже... Да... — заекна Клем и пусна брадвата на земята, но продължи да придържа жената с една ръка. Двамата още стояха на няколко сантиметра от пропастта. Знаеше го, защото бе измерил разстоянието с крачки. — Не, не точно така — обясни той разсеяно на се бе си. Клемънт често изговаряше мислите си на глас. Или пък фрагменти от тях. Не знаеше случай досега някой да се е стряскал от гласа му. Но жената, която трепереше в обятията му, очевидно бе ужасена.

— Ще ме пуснете ли да си вървя? — прошепна тя. — Ще си тръгна веднага, обещавам! И на никого няма да кажа, че сте тук!

Клемънт се намръщи. Тя говореше пълни безсмислици. Щеше да е глупаво от нейна страна да си тръгне в този момент. И какъв смисъл имаше да крие присъствието му? Внимателно, стъпка по стъпка, той я придърпа по-далеч от опасното място, като продължи да държи ръката си на рамото ѝ. Предположи, че допирът ще ѝ подейства успокояващо.

— Аз ви казах името си. А вие, не — каза той.

— Името ми? Марта... Марта Ибърли.

Но, разбира се! Беше казала името си по телефона, но тогава вниманието му бе привлечено от гласа, а не от самоличността ѝ. „Марта“, повтори той, сякаш за да вкуси усещането от звука му. Реши, че името е хубаво.

— Влезте вътре, Марта.

— Да, разбира се... Вътре. Вие вървете напред, а аз ще ви последвам веднага, щом си взема багажа — отвърна тя е успокояващия тон на детска учителка.

„Трябваше да изтичам след камиона“, мерна се в съзнанието ѝ. Как се беше нарекъл този мъж? К. Корнилиъс Някой си. Какво помпозно име за едно облечено в дрипи същество! Е, може би не беше съвсем откачен, но тя със сигурност нямаше намерение да стои тук, докато научи в какво се състои проблемът му. Мъжете, които налитаха

с брадва в ръка, не отговаряха на представите ѝ за добър събеседник, дори ако използваша брадвата само за да я задържат да не се срине надолу по някой планински склон.

Какво от това, че гласът му бе странно прелъстителен и за частица от секундата накара сърцето ѝ да се преобърне? Какво от това, че за един-единствен миг изпита диво желание да се хвърли в обятията му и да потърси в тях закрила от стръмните скали, досадните изнудвачи и всички останали противни малки шегички на живота? Марта знаеше в какво се състои нейният проблем, а К. Корнилиъс Някой си не можеше да го реши.

Докато се чудеше как най-лесно да се измъкне, той се обърна, сграбчи чантите ѝ и ги понесе към къщата, сякаш бяха пълни с перца. А само куфарът ѝ тежеше цял тон. Беше натъпкала в него кажи-речи цялото си имущество, с изключение на летните дрехи. Тях брат ѝ щеше да изпрати веднага щом тя си намереше жилище. А чантичката за тоалетни принадлежности бе пълна почти само с камънаци. Беше блъскала в нея всяко гладко камъче, което изравяше от мръсотията. Освен чакъл, в чантичката се гушеха четката ѝ за зъби, сгъваемата ютия и два дезодоранта. Да не говорим за кутията с пудра, където бе скрит билетът ѝ към едно изпълнено със сигурност бъдеще.

К. К. — или както му беше името — ѝ се усмихна. По-точно на нея ѝ се искаше това да е усмивка. Скрит зад косата, брадата и бакенбардите, той може би просто гримасничеше.

— Тук! — нареди той.

„Тук?“ Само Тарзан и приятелката му Джейн разговаряха така във филма. Марта потисна напираният истеричен смях. Цялата история се превръщаше в нелеп фарс! С брадва или без, горкият човечец изглежда наистина беше безобиден. Може би бе просто поредният ексцентрик от кръга странни приятели на Хати. Вярно е, че ѝ изкара ангелите, но не ѝ причини никаква злина. Нищо не му пречеше да я бутне от скалата или да я нареже на парчета. А единственото, което направи, бе да я притисне твърде близо до себе си и да я разгледа така, като че ли никога преди това не бе виждал жена.

Накрая тя го последва примирено по посипаната с чакъл алея, която завършваше пред затворените врати на гаража. Абсолютно забутано място! Наоколо не минаваха никакви коли. Надеждата ѝ, че ще успее да се измъкне на автостоп, угасна. Спъна се в един по-остър

камък и се стресна. Продължи да върви след мъжа, защото не знаеше какво друго да стори. Вече не си въобразяваше, че може просто да изприпка надолу към равнината. Денят си отиваше, щеше да се стъмни, преди да успее да измине и половината път до шосето. Вдигна ръка и разсеяно разтри слепоочията си. При цялото това напрежение нищо чудно, че я болеше глава. В същото време, дори без очила, К. Корнилиъс Еди-кой си стъпваше уверено като планинска коза. Марта уморено се мъкнеше на няколко метра след него. Изведнъж се улови, че се заглежда в гърба му, по който мускулите потрепваха при всяка крачка като добре смазана бронзова машина. Неусетно погледът ѝ се спусна малко по-надолу от кръста. Мъжът сто на сто знаеше, че панталоните му са неприлично впити. Сигурно си мислеше, че по този начин я предизвиква. Ха! Тези шевове нямаше да издържат при едно рязко навеждане. Боже мили!

Та тя в момента правеше това, от което винаги се беше възмущавала, най-нагло оглеждаше тялото на непознат мъж!

Той избърза много напред.

— Хей, чакай, накъде понесе багажа ми? — извика тя.

Той се спря по средата на каменните стълби пред натруфените порти. От двете им страни стърчаха някакви кошмарни бетонни фигури, имитиращи готически статуи.

— Е? — подкани го предизвикателно тя.

Мъжът пусна куфарите на земята и отговори просто.

— Вътре.

— Не съм казвала, че ще остана. Къде е Хати?

— Казах ви вече. В Гърция.

— Ами ако не ви вярвам? Може би това дори не е нейната къща? Може би вие не сте този, за когото се представяте? Откъде да съм сигурна?

Мъжът се върна няколко стъпала надолу и отново спря.

— Нейната е. Аз съм. Къде ще отидете?

Господи, какъв начин на изразяване само! И все пак бе прав. Къде наистина можеше да отиде тя? Беше късно и скоро щеше да се стъмни съвсем. Отгоре на всичко стана студено. Намираше се на километри от цивилизацията. Най-близкият град бе поне на три часа път отгук. Да не говорим за Хюбърт Одуел, той сигурно вече бе

разбрал, че тя не е в автобуса, и сега се връщаше по обратния път, за да я търси.

— Добре, но само за тази вечер — отвърна тя неохотно и опита да запомни добре чертите му, за да може по-късно да даде точно описание на полицията, ако се наложи. Висок. Много висок и брадат. Косата му беше мокра от пот и може би изглеждаше по-тъмна, отколкото бе в действителност. Вероятно бе тъмнокестенява, а не черна. Дрехите му бяха мърляви, а той самият имаше нужда от душ. От друга страна, излъчваше усещане за някакъв вид особена чистота. Всъщност, призна си тя, дори ухаеше приятно.

Като някое от онези големи вечнозелени дървета наоколо, на смола, свежест и мъжественост. Майчице, действително губеше самообладание! Не че имаше някакво желание да се довери на непознатия. Още повече, че точно той не можеше да говори, размахваше брадви и се носеше полугол. Но засега Марта не виждаше друг изход от положението. Може би той не лъжеше за роднинската си връзка с Хати. Може би дори беше нормален, помъчи да се ус покои. Бе необщителен, но безобиден. И Хати си имаше своите странности, но никога не би оставила къщата си в ръцете на човек, към когото не изпитва доверие.

Племенник ли? Може би да, а може би не. Навремето Хати бе споменала за някакъв племенник, завършил Калифорнийския технически университет. И, разбира се, съществуваше онова момче от портрета, нарисуван от Хати преди толкова много години. Марта се бе влюбила в образа от пръв поглед. Тогава тя беше на... На колко години? Петнадесет? Шестнадесет? Горедолу. Дори сега сърцето ѝ трепна, щом си спомни за онова момче.

В този миг Клемънт се усмихна. Рядко се усмихваше, но сега помисли, че така ще я предразположи.

— Кафе? — попита протичко той. Тя беше решила да влезе. Чудесно. Защото не можеше да я остави да стърчи навън пред вратата.

— Споменахте вълшебна думичка — отвърна момичето.

— Имам и храна.

— Чудесно — отвърна тя е уморена усмивка. Не биваше да се заяжда с него. Та той ѝ предлагаше гостоприемство!

— Можете да спите в моето легло.

— Хей! Чакай малко, приятел! — горката Хати! Нищо чудно, че се срамуваше да запознае приятелите си с този тип, който ако действително бе неин племенник, по нищо не приличаше на момчето от портрета. Навремето художничката ѝ бе обяснила, че племенникът ѝ е прекалено умен и това не му носи щастие. Повечето хора не можели да го разберат. Тогава Марта бе потиснала порива да грабне портрета и да го скрие от студения жесток свят. Това странно чувство остана в сърцето ѝ дори след като научи, че моделът има един от най-високите коефициенти за интелигентност в страната, и че е бил ангажиран от някакъв мозъчен тръст някъде на север.

— Ааа... По въпроса за спането... Може би просто ще изпия чаша кафе и ще си вървя — чудесна идея! А къде щеше да отиде беше друг въпрос.

— Спалнята на Хати е затворена. Там е влажно. Нямам нищо против влагата.

Клемънт чу как гостенката му въздъхна. Бе забравил за проблема с надморското равнище. Планината не беше чак толкова висока, но за някои хора разрежденият въздух се превръщаше в проблем. Особено ако бяха свикнали с живота в равнини.

— Равнинна местност? — запита той.

— Какво?!

Беше готов да се откаже от опитите да общува с нея. Явно тя беше също толкова необщителна, колкото него. Странна жена, помисли си Клем и пусна багажа ѝ пред стълбите. Но какво ли знаеше той за жените? Може би те всички бяха странни. Сигурно бе пропуснал да забележи този прост факт в стремежа си да разгадае някоя научна мистерия.

— Първо вода? Леденостудена е. Високо съдържание на минерали, но безвредна. Или кафе? Без очила няма да се справя добре, но храна има.

Пресвета Дево, каква бърбуривост! Надяваше се да не я е отегчил с безкрайния си монолог. Той самият беше доста впечатлен от постижението си.

Марта. Марта Ибърли. Странно съчетание на срички. Но най-забележителното бе, че тази жена изваждаше на бял свят една съвсем непозната страна от личността му, страна, за чието съществуване не бе

и подозирал. Изведнъж се оказваше, че той, така да се каже, умее да се държи в общество.

Клем се усмихна широко и се почувства щастлив, успокоен и толкова самоуверен, колкото никога преди, като изключим собственото му пространство в лабораторията, естествено.

— Седнете — каза той. — Можете да четете етикетите. Чакайте тук. Сега ще се върна.

„Да чета етикетите?!“, втрещи се Марта.

Той се върна след по-малко от минута, натоварен с консерви. Някои от тях разпознаваше по формата, като например консервираната шунка или сардините. Но може би Марта Ибърли не обичаше сардини? Може би искаше пастет. Някъде наоколо имаше дори пакет не мухлясали сухари.

— Има вино за пиене — спомни си той внезапно. — Не знам кое с кое върви. Не ме интересува.

Клем се усмихна за втори път през последните няколко минути.

— Божичко, това беше някакъв делириум! — и изсипа товара си върху голата орехова маса. После се отдръпна и зачака гостенката да си избере ястие. Гостенка на вечеря. Негова лична гостенка! Харесваше му дори самата фраза. Миналата година беше поканил една биофизичка да го придружи на галавечерята по случай раздаването на някакви награди. Тя му отвърна, че предпочита да отиде сама. Впрочем, той също предпочиташе да иде сам. Но се беше измъчвал цяла седмица, докато набере смелост да я покани, и то само защото секретарят му Ед Малвърн подчерта, че това е негово задължение. Сега всичко изглеждаше различно. Никога не му бе хрумвала идеята да покани жена в дома си. Живееше в малък апартамент близо до лабораториите, но прекарваше в него съвсем малко време. В кабинета си разполагаше с кушетка, тясна баня с душ, а долу в мазето на сградата имаше бюфет и машина за кафе.

Прав до масата, той пристъпваше с неудобство от крак на крак и я чакаше да си избере консерва. Сложи ръце в джобовете си, после ги извади скръсти ги на гърдите си и ги отпусна. Би дал всичко на света, за да може да я види добре. Тя не продумваше. Дали не го чакаше да ѝ каже какво да прави сега? Беше твърде тъмно!

— Повече светлина? — запита той услужливо и веднага включи лампиона до себе си. — Ако нищо тук не ви харесва, ще отскоча до

бакалията. Лошото е, че затварят в шест, а дотам има седем километра път.

— Нямате ли кола?

— Не умея да шофирам.

— Не шофирате? — бе поразена.

— Навремето взимах уроци по кормуване, но нямам влечение.

— Това обикновено не е пречка.

Клем се замисли над думите ѝ. Хати, например, едва се виждаше над кормилото и отгоре на всичко, непрекъснато размахваше ръце, за да обяснява нещо, докато шофираше.

Мълчанието се проточи. Клем все още чакаше Марта да му каже какво иска да хапне. Той почеса брадата си. Беше открил, че брадата му е много полезна, осигуряваше му прикритие и му даваше възможност да я дърпа и роши, когато беше нервен. Какво ли чакаше Марта? Може би беше негов ред да говори? Той беше направил заявление, тя беше отвърнала, край на дискусията. Но въпросът за храната още не бе изяснен. Значи сега се очакваше тя да поеме инициативата. Той нямаше и най-малката представа как да постъпи, ако момичето продължи да мълчи.

— Искате ли да идете до банята? — гениален проблясък от негова страна! При това точно навреме, иначе разговорът съвсем щеше да секне!

— Какво? О, да, моля! — тя се изправи. — Е? Разполагате ли с туристическа карта, или да се оправям сама?

Клемънт рядко долавяше сарказма. В този случай обаче го разбра. Обикновено не би му направило впечатление, но сега се засегна.

— Съжалявам. Ще ви покажа банята — отвърна той с цялото достойнство. После я хвана за ръка. По принцип не обичаше да докосва хората. Но сега се изненада от странната тръпка, което започна да се разлива от ръката му и се разпростря по цялото тяло. Нямаше представа от къде се извира непознатото чувство. Не знаеше дори дали му е приятно. Беше сигурен само в едно, че ако се остави на течението, то може да се окаже опасно.

— Какво виждате без очила?

Двамата бавно минаха през трапезарията, която изглеждаше като кръстоска между ателие и битпазар. Клемънт се движеше уверено,

защото знаеше наизуст всички клопки по пътя.

— Като се вземе предвид ъгъла на пречупване на светлината, необходим за...

— Не ви питам за ъглите на пречупване на светлината. Питам само дали сте сляп като къртица. Ще ми бъде неприятно да си тръгна и да ви оставя в такова безпомощно състояние. Нямате ли резервен чифт очила?

— Не, не съм сляп. И да, имам, но са в кабинета ми в града. Накрая стигнаха до една врата в дъното на тесния коридор.

— Можете ли да се обадите да ви ги изпратят?

— Да.

— Направихте ли го?

— Не.

Застинала с ръка върху дръжката на вратата, Марта се втренчи в него и се зачуди дали този тип не се опитва нарочно да я побърка. Дали пък не провеждаше някакъв психо експеримент?

— Вие можете ли изобщо да говорите? Или се правите на интересен? Слушайте, К. Корнилиъс Тинтири-минтири, или който там твърдите, че сте, уморих се от детинските ви игрички! Това трябваше да бъде моята ваканция. Вместо да си почивам, аз я прекарах из раздрънкани гадни автобуси ровичках из калта, за да търся някакви въображаеми скъпоценни камъни и спях в евтини мотелчета легло до легло с една жена, която пуфтеше като парна машина! Не съм слагала хапка в устата си от вчера, главата ме боли до пръсване и изобщо не ме интересува кой сте вие, нито какъв сте! Просто ме оставете на мира!

Мълчанието, което се възцари след края на тирадата ѝ, продължи повече от минута. Марта се зачуди дали мъжът ще я убие веднага, или преди това ще ѝ позволи да измие ръцете си. В един момент обаче той заговори и на нея ѝ се прииска да потъне в земята.

— Съжалявам. Да, мога да говоря, но не се справям добре. Проблемът е отчасти наследствен, но подозирам, че се дължи и на околната ми среда. Вече е твърде късно да се променям. Аз... Аз, съжалявам, Марта. Кажете ми само какво да направя, за да се почувствате удобно и после ще се махна от пътя ви. Нахранете се. Останете тази нощ. Останете колкото ви се иска. Няма повече да ви притеснявам.

ТРЕТА ГЛАВА

Марта остана в банята колкото можеше по-дълго. Взираше се с копнеж в лъскавата шарена кабинка за душа и си мислеше колко би било хубаво да прекрачи вътре и да остави водата да се стича дълго по тялото ѝ. Толкова дълго, че да измие праха от пътищата, както и всички натрупани грижи. Вместо това среса с пръсти косата си и с влажни ръце я приглади назад. Спретната, но скромна, заключи тя. Навремето майка ѝ използваше тази фраза, когато искаше да изрази най-горещо одобрение. Затова караше Марта да носи памучни роклички на каре и бели престилки, докато всички останали деца в класа ходеха с джинси. Първият път, когато се осмели да си сложи малко червило, майка ѝ я вкара в банята и търка лицето ѝ под чешмата, докато почти ѝ смъкна кожата. След този случай Марта благоразумно се гримираше едва когато стигаше в училище.

Изуши ръцете си, без да се поглежда в огледалото. Клемънт стоеше пред вратата на банята и чакаше гостенката си да излезе оттам. Беше обещал, че ще я остави на мира, но първо трябваше да ѝ покаже къде е оставил багажа ѝ.

— Горе — каза той в мига, когато вратата се отвори.

— Кой? Какво?

— Ъ-ъ... Куфарите. Стаята на Хати. Запалих огън.

— Огън?!

— Камините. Горе са две. Долу има в дневната и в трапезарията. Един и същи комин обаче. И в кухнята понякога... — май пак говореше прекалено много. Господи, защо не можеше да се научи да казва само това, което иска да каже, и след това да млъква! Сега отново я бе залял с поток ненужна информация и не знаеше как да се върне на първоначалната тема.

— Запалили сте огън в стаята на Хати — преведе си Марта. — Заради мен ли? Благодаря.

— Ъ-ъ... Прекалено е меко. Леглото, искам да кажа. Вие не сте достатъчно заоблена... Как да кажа, ще се схванете. Ако

предпочитате...

— Ще се справя — увери го тя. Най-голямото ѝ желание сега бе да стигне до стая, която да може да се заключва. Непознатият беше достатъчно сляп в момента и нямаше да успее да намери брадвата си. А Марта щеше да подпре вратата отвътре с някоя тежка мебел и щеше най-после да легне и да се наспи. Чакаше я тежък ден и връщане към цивилизацията. Откакто намери проклетия изумруд почти не беше мигвала.

Клемънт я пусна да мине пред него и тя усети в гърба си впития му като свредел поглед. Независимо дали я виждаше добре, или не, очите му направо я пронизваха. Тя се стегна и направи всичко възможно да върви, без да движи хълбоците си.

— Първата отдясно — обясни той със странно привлекателния си глас. — Затворих я. За да се запази топлината вътре.

Тя пък щеше да държи вратата затворена, за да задържи навлеците отвън! Тази нощ трябваше да остане, нямаше друг избор. Но на следващата сутрин щеше да намери някакъв път към града, дори ако се наложеше да легне и да се търкаля надолу по стръмните склонове на планината! Да вървят по дяволите и Хюбърт Одуел, и К. Корнилиъс Еди-кой си. Уви, Хати явно остаряваше, да забрави за поканата си и да замине за Гърция!

Куфарите бяха оставени до вратата. Поне на пръв поглед всичко беше наред. Самата стая обаче накара Марта да се захласне. Единствените мебели бяха малка камина, почти квадратен креват с балдахин, хлътнал по средата като хамак, и гардероб, в който би могло да се разположи цяло семейство. Останалото пространство в стаята бе заето от картини, от пода до тавана, по всички стени. Всевъзможни стилове, всевъзможни епохи, всевъзможни таланти. Тук беше дори портретът на онзи твърде умен племенник и Марта отново почувства как дъхът ѝ секна. Дълго време стоя и се визира в него като омагьосана. Толкова години бяха минали, но момчето от картината отново накара сърцето ѝ да трепне. А Марта не беше жена, която лесно се оставяше на емоциите.

Втора врата свързваше стаята с друга баня, в която се мъдреше великолепна вана, украсена отвън с резба от орехово дърво. Жалко, че нямаше да остане тук достатъчно дълго, за да ѝ се порадва.

Минаха два часа. Марта лежеше, хлътнала в центъра на огромното легло, и се питаше как ще изкара нощта. Главоболието ѝ не бе преминало. Болката се беше преместила от тила към челото, което означаваше, че синусите ѝ се обаждат. Само това липсваше! Отгоре на всичко умираше от глад. Сама си беше виновна, К. Корнилиъс ѝ предложи вечеря, а тя отклони поканата му. И то само защото не ѝ се излизаше от уютната и сигурна стая на Хати. Пък и той не настоя. Явно бе приел на сериозно обещанието си да я остави намира.

По едно време задряма. В съня ѝ веднага се преплетоха сцени на преследване по главозамайващо стръмни планински пътища, куфари, от които дрехите излитаха на различни посоки, паркинги, прашни сини седани. Лекарят почукване по вратата веднага я събуди, а от стряскането сърцето ѝ заби като лудо.

— Спите ли?

Тя не смееше да помръдне. Беше подпряла дръжката на вратата с един стол, който не би издържал дори натиска на упорит молец. Непознатият най-после си бе показал рогата. Тъкмо бе започнала да го приема като някой от безопасните ексцентрични приятели на Хати. Беше готова дори да повярва, че ѝ е племенник! А той искаше да се вмъкне в стаята ѝ по това време. Колко ли беше часът? Тя се взря във фосфоресциращия циферблат на стария си часовник — оказа се, че е едва десет. А ѝ се струваше, че е полунощ. И какво сега? Какво искаше той от нея по тези късни доби? Беше ѝ обещал да не я закача повече и тя с удоволствие се канеше да му отвърне със същото. Може би се беше показала като наивница. Дори си бе позволила да се захласне по някои от мъжките му достойнства. Но това все още не му даваше право да... Както и да е, тогава беше застанал с гръб към нея и нямаше откъде да знае по какво се е заглеждала.

Чу стъпките му надолу по стълбите и пое дълбоко глътка от застоялия въздух. Уф! Леко се отърва. Марта изчака още един час. После още един. Сънят не идваше. Главоболието се засили, а стомахът стържеше нетърпимо. Петнайсет минути до полунощ. Часът на вещици, караконджули, духове и всякакви страхотии.

Накрая реши, че предпочита да срещне вещица или дори масов убиец с брадва в ръка, но не и да умре от глад. Тялото ѝ отчаяно се нуждаеше от храна, а главата от аспириин. Не беше свикнала на подобни мъчения. Нито на подобен студ, допълни мислено тя, като

измъкна предпазливо голия си крак изпод завивките. Скромният огън в камината отдавна бе изтлял и въздухът в стаята бе леден. Реши да изтича до банята на долния етаж, където бе видяла цял рафт, натъпкан с лекарства, да грабне няколко аспирина, да мине през кухнята за бурканче фъстъчено масло и лъжица, и да се прибере обратно. Мисълта за един горещ чай с мляко се прокрадна в съзнанието ѝ, но тя я отхвърли, не биваше да предизвиква късмета си. Очите ѝ отново се заковаха на портрета с момчето. Бяла риза, избелели джинси, гъста черна коса, падаща непокорно върху будните очи. Как ли го бе нарекла Хати? Марта не успя да си спомни името му. Не беше ли Корни, съкратено от Корнилиъс? Със сигурност не! Щеше да помисли за това по-късно.

Тя внимателно отмести стола, отвори вратата и се огледа да види имали жива душа наоколо. Беше тихо и тъмно. Босите ѝ крака пристъпиха по дървения под и тя се плъзна надолу по стълбите, като се придържаше за перилата. Мина ѝ през ума, че трудно ще се справи с обратния път в тази непозната къща, изпълнена с капани като подпрените до стените картини, бронзовите бюстове, глинените фигурки и мраморни статуетки. Да не говорим за огромното количество разнотилни мебели, които ненадейно препречваха пътя. Хати не искаше да живее по установения ред и смело защитаваше правото си да се различава от другите. Двете с Марта като че ли нямаха нищо общо помежду си и точно това ги сближи. Когато срещна ексцентричната художничка, Марта беше свито момиче, загубило току-що майка си. Живееше в малката ферма на баща си и приемаше безропотно съдбата. От своя страна Хати отказваше да приеме безропотно каквото и да било. Беше убедена, че ако си изтеглил губеца карта, можеш веднага да я хвърлиш на масата и да протегнеш ръка за нова. За нея животът наистина бе игра. Марта обаче не можеше да си позволи да следва тази философия. Всичките ѝ карти бяха губеци и ако животът бе игра, тя просто не знаеше как да играе.

— О-ох! Гръм и мълния! — за малко не счупи босите си пръсти в някакъв стол, оставен безотговорно по средата на пътеката. Ако беше грабнала една от онези консерви, сега нямаше да обикаля като сомнамбул посред нощите из пълната с капани къща и да се ослушва за стъпките на убиеца с брадвата!

Клемънт пропълзля напред, удари дясното си коляно в една остра скала и изруга. Ако успееше да намери проклетите очила, щеше да си ги завинти направо за главата! И щеше веднага да пише на Малвърн да му изпрати втория чифт. Но за целта трябваше да оживее до сутринта. Вместо халат бе нахлузил върху пижамата си стара престилка от лабораторията. Тя обаче не бе пригодена за пълзене и той се видя принуден да я захвърли. Скоро откри, че горнището на пижамата също му пречи. След като я застъпи с коляно и за малко не се самоудуши, той реши да го остави и него. Сега примираше от студ беше успял да превърне дланите и коленете си в живи рани, а проклетите очила лежаха някъде наоколо, в радиус от петнадесетина метра. Напипа дънера, върху който сечеше дърва, и опита се ориентира по него. Движеше се бавно и използваше фенерчето си, за да почуква с него по земята, надяваше се в някой момент да чуе звука от удар на метал върху стъкло. Пръстите му се удариха в нащърбен камък и той от ново изруга. Цялото му тяло бе покрито със синини, драскотини, рани и ожулвания. Веднъж да намереше очилата, щеше да напълни ваната на Хати с риванол и да кисне в него поне седмица! Нищо не му пречеше да изчака до сутринта и да ги потърси на светло. Но от самата мисъл, че ги е загубил, го заболяваше глава. Главоболието от своя страна му пречеше да заспи, а не смееше да вземе от лекарствата на Хати, без да е сигурен, че ще прочете правилно етикетите.

Клем освети земята около себе си с фенерчето. Пред късогледия му и астигматичен поглед слабият лъч светли на мистично изчезна в тъмната. Надеждата му, че ще забележи стъклата да проблясват някъде наоколо, се стопи. Безнадеждна работа! Тогава Клем за първи път през живота си посмя да изрече една по-солена ругатня, от която винаги се бе смущавал. За негова изненада, това го поуспокои. Но не му помогна да разреши проблема си. Въздъхна нещастно, загаси фенерчето и се втренчи в някакво светло петно на небето, за което предположи, че е луната. Не можеше да различи дори проклетата луна! Ненавиждаше чувството на безсилие, което обаче го спохождаше често. И независимо от висшите си образования и купи щата научни титли, Клем се боеше от това чувство. Не знаеше как да се справи с него и затова търсеше относителната сигурност на лабораторията, библиотеката или апартамента си.

И тези разсъждения не му помогнаха да си намери очилата. Реши да се прибере и рязко се изправи. В този миг без предупреждение нещо рязко се заби в черепа му. Той премигна невиждащо в тъмнината, завъртя се, спъна се в един небрежно захвърлен клон и се стовари тежко по гръб.

— Аха! — тържествуващият вик дойде някъде откъм гаража.

Клемънт се претърколи на една страна и опипа цицината на главата си. Изохка, преди да е имал възможност да определи размера на поредната щета, която си беше нанесъл.

— Не знам как си ме открил, отвратителен дребен мошеник такъв, но те предупреждавам, ако не изчезнеш на секундата оттук, ще събудя всички в къщата и ще съжалиш, че изобщо ти е минавало през ума да крадеш изумруда ми!

Беше параноичната гостенка. Той пак изстена.

— Не можеш да ме излъжеш, Одуел! Дадох на шерифа номера на автомобила ти, както и фалшивата ти визитна картичка. Ако бях на твое място, досега да съм изчезнала оттук!

— Марта.

— Мълчи! Дори не се опитвай да ме убеждаваш. Давам ти тридесет секунди, за да се качиш в колата си и да изчезнеш! Държа брадва и ако ме предизвикаш, ще я използвам!

— Не мога да шофирам. Вече ти казах.

— Не можеш да шо...? К. Корнилиъс, това ти ли си? О, Господи!

— Не исках да те изплаша.

— Ти какво правиш тук? На звездите ли се радваш?

— Очилата. Опипвам наоколо. Не искам да объркам аспирина с амидофен.

— Не, не, разбира се — промърмори тя успокояващо.

Той усети раздразнение. По дяволите, беше й казал съвсем точно какво прави и защо го прави. Мислеше, че този път се е изразил правилно и достатъчно ясно.

— Не ме ли разбра?

— О, да, чудесно те разбрах — тя заотстъпва.

Клем долови колебливите й стъпки. Наведе се и потър си фенерчето, което бе изпуснал при падането. Сигурно се беше изтърколило нанякъде. Момичето се държеше доста странно, но по някакви съвсем неясни причини, той се по чувства привлечен от нея.

При нормални обстоятелства би предпочел да се крие из гората цяла нощ, само и само да избегне подобна среща. Марта спря да отстъпва и той направи крачка напред.

— Стой там! Не мърдай!

Вече можеше да я види. По-точно виждаше неясна фигура на фона на тъмната сянка на елата. Разстоянието между тях съвсем не беше малко. Клем поиска отново да я докосне, да вдъхне едва доловимото ухание, което се носеше около нея. Искаше да научи коя е и какво прави, от къде идва и за какво мисли. Искаше да научи всичко. Чудо на чудесата! Той всъщност искаше да разговаря с нея. Само по себе си това вече представляваше проблем. Как беше възможно един човек да прекара целия си живот в преследване на знания и да не научи простичкото умение да общува с друго човешко същество?

— Ще ми прочетеш ли етикетите? — това поне щеше да е добро начало. Той имаше нужда от очите ѝ, но освен това отчаяно се стремеше да я задържи близо до себе си, за да открие обяснението за странния начин, по който реагираше тялото му на гласа и уханието ѝ. Никога не му се беше случвало подобно нещо. Или поне от дълги, дълги години насам.

— Етикети ли? Искаш да кажеш храна? — запита тя и той почувства известна бодрост в гласа ѝ.

— Първо лекарства. На рафта са. Когато съм без очила, ме заболява глава. А не мога да разчета етикетите без очила.

Тогава тя се доближи до него. Хвана го за ръка и го поведе към къщата, а Клем обви пръсти около дланта ѝ и я последва през тъмния двор.

— Внимавай, тук има клон — предупреди го тя. Гласът ѝ прозвуча дрезгаво в студения нощен въздух. — За Бога, К. Корнилиъс, защо не каза веднага? Не виждаш достатъчно добре дори за да ги намериш, нали? Но защо ти трябваше да чакаш до полунощ?

Клемънт вече не си спомняше цялата верига от умозаключения, която го накара да седи сам на тъмно в ателието часове, след като тя се заключи в стаята на Хати. Затова дори не се опита да отговори. Тя го водеше както бавачка би водила малко дете.

Две ръце, длан до длан. Клемънт не можеше да каже дали му харесва, или не. Проблемът беше, че вече изобщо не можеше да контролира ситуацията.

— Ако поделиш лекарството си с мен, ще ти изчета всички етикети на света. Но ти наистина се нуждаеш от втори чифт очила. Или от контактни лещи.

— Да.

— Върнахме се към едносричните думи — тя отвори вратата и го въведе в къщата.

Клемънт вече бе на позната територия, но не й каза, че може да се справи сам. Марта го настани в един особено грозен розов стол и отиде да търси аспирина. Доставяше ли му удоволствие нейното внимание? Или го притесняваше? С него се случваше нещо съвсем неочаквано, поето си заслужаваше притеснението? Може би пък момичето беше право да се бои от него? Нямахте я от няколко минути, а вече му липсваше. Това го учуди. Досега винаги бе предпочитал да стои сам. А сега с нетърпение я чакаше да се появи отново.

— Ти се върна — каза той и веднага се засрами от глупавата си забележка.

— Ще донеса вода. Или мляко, ако имаш. Днес пропуснах всички часове за хранене.

— Има мляко. Храна също.

Тя се засмя и всичките му сетива моментално реагираха на звука от смеха ѝ.

— Все ми повтаряш, че имало храна, но засега не съм видяла нищо, освен няколко неотворени консервени кутии.

— Марта Ибърли — повтори Клемънт, след като изпи две хапчета с чаша студена вода. — Искаш ли да си говорим?

— Да си говорим! За какво? — Марта внимателно постави чашата си върху емайлираната масичка.

Клемънт се опита да измисли някаква вълнуваща тема за разговор. За какво ли си говореха мъжете с жени, които не се занимаваха с наука?

— Ти нали не си научен работник? — запита той, въпреки че беше сигурен в отговора.

— Научен работник ли? Пази Боже! Нищо не съм, поне за сега.

На това той не знаеше как да отговори. Тя направо зачеркна всички възможни разговори за работа. След като заяви, че няма професия, на Клем му стана неудобно да обсъжда собствената си работа. Това щеше да се превърне в монолог, при това вероятно скучен,

и тя щеше или да си тръгне, или да го скастри, а на него не му се искаше нещата да свършат така. Веднъж покани едно момиче на кино и двамата не си продумаха в продължение на три часа. Месец по-късно събра смелост да ѝ се обади пак. Покани я на вечеря, но тя отказа с обяснението, че било по-вълнуващо да седи самичка цяла вечер и да наблюдава как прахта се събира по мебелите. Трябваше да мине година, преди да се престраши да доближи отново някоя жена. Следващият път попадна на бърборка, която не спря да говори за футболсти и плетки и Клем повече не поиска да я види. Не че тя изгаряше от желание да се срещат.

Марта въздъхна. Клемънт също въздъхна. Ако можеше поне да я види по-ясно, сигурно щеше да се справи по-добре. Поне не си беше тръгнала. А това беше добър знак, нали? Този простицък факт му вдъхна кураж и той усмихнато попита.

— Е добре, за какво би искала да си говорим?

— За какво бих искала. А храната?

— Добре — храната ли? Какво толкова имаше да се говори за храната? Той самият предпочиташе да научи нещо за мъжа, който я беше изплашил. Защо беше дошла, откъде идваше и къде...

— Само ще говорим за ядене, така ли? — възкликна изведнъж тя. Звучеше отчаяно и Клемънт беше готов да даде мило и драго, за да разбере какво я притеснява. Той самият мислеше, че нещата се развиват необикновено добре. Ето, седяха един срещу друг от двете страни на масата, след като бяха разделили по братски аспирина, и въпреки това гласът на Марта звучеше напрегнато.

— Ами... Не. Хайде, ти кажи първа — какво в храната те интересува най-много?

— Липсата ѝ! — изсъска тя. — Това е единственото, за което мисля в момента.

Явно Марта не бе запозната с правилата на нормалния разговор. Първо заявяваш нещо, а после задаваш въпрос. Какво да направи сега? Внезапно кихна.

— Наздраве — промърмори тя. — Настинал ли си?

Той въздъхна с облекчение. Разговорът отново бе пот ръгнал.

— Благодаря. Много беше мило от твоя страна. Не.

„Хайде, измисли нещо, умнико! Запитай я... Запитай я например защо ухае така приятно. Защо простото докосване на ръката ѝ кара

всяка частица от тялото ти да реагира...“, казваше си той.

— Както вече обясних — подхвана отново Марта, — не мога да спя на празен стомах.

— От физиологическа гледна точка най-удобно е да се спи по гръб или на една страна. Разбираш ли, гръбначният мозък...

— По дяволите гръбначният мозък! Не разбираш ли, че съм гладна?

Избухването ѝ накара Клемънт да примигне стреснато. Нима я бе обидил? Обикновено той отегчаваше партньорките си, но Марта съвсем не му звучеше отегчено.

— Гладна?

— Умирам от глад!

Той изстена. Разбира се, че беше гладна! Това имаше предвид, когато спомена за пропуснатите часове за хранене. Сините му очи се впиха в нея, той се изправи и протегна ръка.

— Аз също. Гладен съм, искам да кажа. Ти избери, аз ще отворя.

— Страхувах се, че никога няма да го предложиш — скочи на крака и се завтече към кухнята с решително изражение. — Имам по-добра идея. Какво ще кажеш аз да стотвя, а двамата да ядем? Имаш ли яйца?

— Да.

— Бекон?

— Не.

— О-о! Нищо... Хляб?

— Във фризера.

— Ще го размразим. Аз съм страшна специалистка по размразяването. А сирене?

— Има тук един интересен вид. С нещо като пеницилинова обвивка, не знам дали разбираш.

— Пеницилин ли? — Марта се закова на кухненския праг. — Какво по-точно сирене е това?

— На етикета пише „Рокфор“.

Колебанието ѝ беше едва забележимо.

— Бъркани яйца с рокфор? Звучи превъзходно! Ще трябва да ми кажеш кое къде се намира. Впрочем, боли ли те още глава? — Мина на сантиметри от него и той буквално чу шумоленето от допира на дрехата върху тялото ѝ.

Клем преглътна с мъка и се обърна към създанието, което предизвикваше у него такива неочаквани и непознати реакции. В това време тя му тикна някакъв съд в ръцете и нареди.

— Разбий ги. По-леко, защото пръскаш! Кафе ли предпочиташ, или топло мляко?

— Предпочитам кафе, за да ме държи буден. Бих могъл да си говоря с теб цяла нощ. А ти? — тук Клем почувства как нещо студено и мокро се лепва върху крака му. Съдът беше на секундата издърпан от ръцете му и той я чу как продължава да разбърква яйцата. Изглежда беше проявил прекалено голям ентузиазъм. Надяваше се, че белята не е твърде голяма. Тя му протегна една салфетка и той опита да избърше яйцето от крака си. По дяволите! Беше оставил ризата си отвън. Сигурно я обиждаше с това, че за втори път се изправяше пред нея полугол.

— Не, К. Корнилиъс. Не бих могла да си приказвам цяла нощ — в гласа ѝ нямаше обида и той си помисли колко добра жена е тя. — Безкрайно съм уморена и умирам от глад. Нека да хапнем и да си лягаме, защото утре трябва да стана рано и да намеря начин да се прибера у дома.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Клемънт твърдо беше решил да я задържи. Не знаеше за колко дълго, нито защо. Знаеше само, че му е жизнено важно да я накара да остане, докато... Докато какво? Той тихичко изруга и прокара пръсти през косата си. Сети се, че беше допуснал да се подстриже, когато напусна Уинстън. Кой знае на какво приличаше в главата! Нищо чудно, че момичето се страхуваше от него.

Марта... Коя ли бе тя? Бяха прекарали заедно едва няколко часа, но вече изпитваше непреодолима жажда да научи всичко за нея и за душата, и за тялото ѝ. Не, нямаше да успее да се справи. Всъщност положението беше доста плашещо. Всеки досегашен опит да общува с жени, които не го интересуваха ни най-малко, завършваше с провал. Марта го вълнуваше истински и той очакваше, че пред нея езикът му съвсем ще се оплете. Не му се искаше да вярва, че тази вечер е направил решителна крачка напред, но безкомпромисната му честност го караше да приеме голата истина, единственото му постижение бе да изкара цял час, без да се орезали. От друга страна, за него и това бе много.

Марта... Името ѝ отиваше. И в него, както и в нея се долавяше някаква нежност. Не знаеше как, но я бе доловил от първия миг. Сила и уязвимост, страх и дързост. И състрадание. Как само го преведе през задния двор, след като разбра, че не е крадец. И как хвана ръката му, за да го въведе въщи! Беше топла и нежна, ухаеше на рози и докосваше някаква струна в душата му, за чието съществуване вече бе забравил. Опита да си внуши, че всичко това е въпрос единствено на физическо привличане. Но не независимо от причината, фактът си оставаше факт. А той нямаше никакъв шанс да се справи с нарастващата си възбуда. Винаги досега беше успявал да контролира волята и тялото си, но точно в този момент имаше чувството, че самоконтролът му ще бъде подложен на огромно изпитание, преди Марта Ибърли да си събере багажа и да слезе от планината. Беше на тридесет и две години.

Колкото и силно да я желаше, това не можеше да промени факта, че му липсваше и най-елементарен опит.

О, по дяволите! Болката отново запулсира в слепоочията му. Не можеше да заспи в това състояние. И точно в този момент паметта му с фатална неизбежност отново изрови на повърхността най-болезнения спомен в живота му. Спомен, който от години се мъчеше да погребее дълбоко и завинаги.

Това се случи, когато беше едва петнадесетгодишен и потресаващо наивен. Завършваше последната година в университета, но заради възрастта си спеше в помещенията на първокурсниците. Беше абсолютно „задръстен“, но по онова време тази дума още не се употребяваше в днешния си смисъл. За сметка на това състудентите му разполагаха с богат речник от други подобни определения и ги използваха успешно на негов гръб. На него самия му се искаше да се е родил с интелекта на шимпанзе. Или още по-добре на костенурка. Това щеше да му е достатъчно, за да осигури съществуването и размножаването си. И щеше да го освободи от много други грижи. Досега вероятно вече щеше да се е оженил за Джорджина Дъфи.

Сервитьорка в студентския стол, тя имаше гарвановочерни коси, сини очи, чувствени устни и гъвкаво тяло. Успя да го накара да забрави за всичко друго, освен за нея. Клемънт заряза лекциите си, не се хранеше и се отказа от почти всички жизнени функции, само и само да седи и да я наблюдава как се движи. Първият път, когато го забеляза и му се усмихна, той бе на седмото небе от щастие. Любовното му заслепление веднага стана достояние на двамата му съседни по стая Ралф и Бъки, които бяха доста по-възрастни от него. Те и дотогава не бяха изпускали случай да му се подиграят, но чувствата му към Джорджина го превърнаха в основен източник за забавление. Той, естествено, пак нищо не разбра. Усмихваше се и се радваше на необичайното внимание като последния глупак. За тях бе детска игра да го примамят на събирането в дома на един от състудентите им. Трябваше просто да споменат, че и Джорджина ще бъде там. Ако се бяха престарали, ако му бяха казали, че тя пита за него и мечтае да се запознаят, Клемънт щеше да побегне през девет земи в десета. Единственото му желание бе да я обожава безмълвно от разстояние.

Те изиграха ролите си много добре. Ралф се правеше на жизнерадостния приятел, а Бъки дори го убеди да смени обичайния си

бежов костюм, раирана риза и плетена вратовръзка с чифт взети назаем избелели джинси и щампована хавайска риза. С пристигането си на събирането го сложиха да седне в един ъгъл, откъдето можеше да наблюдава, без да пречи, и го попитаха какво ще пие.

— Плодов сок ли? Шегуваш се! — възкликна Ралф. — Дошли сме тук да се веселим, човече! По-добре пий една бира!

Клемънт, който бе далеч по-наясно с тънкостите в биологията, отколкото с въздействието на бирата, направи плах опит да се защити.

— По-добре да карам на сок. Още съм малолетен, нали знаете — възрази той и усети, че се изчервява от оказаното му внимание.

Това бе нощта, когато за първи път опита водка. Това бе нощта, през която научи още доста неща. По времето, когато Джорджина най-после седна до него, той се бе облегал на стената и се хилеше глуповато. Усмивката не слезе от лицето му, дори след като тя се наведе към него и замъгли очилата му е дъха си.

— Хайде, миличък, имаш нужда да се измъкнеш от това задимено място и да подишаш чист въздух.

Той не си спомняше как е тръгнал с нея. Не забеляза нито шушуканията, нито лукавите погледи. Така и не разбра как е успял да върви сам. А може би някой му бе помогнал? Помнеше само оскъдно осветената библиотека и удивително студеното коженото канапе. Помнеше пръстите на Джорджина, които милваха гърдите му. Помнеше как му каза, че трябва да разкопчае ризата си и да разхлаби колана на джинсите, за да диша по-лесно. Помнеше как се отпусна на гърдите ѝ, които се оказаха дори по-едри, отколкото изглеждаха. Парфюмът ѝ бе прекалено силен и натрапчив и той обърна глава така, че да може да диша.

И следващото, което помнеше, бе кръгът от хилещи се лица, надвесени над него. Джорджина се опитваше да надвика всеобщия кикот, но и тя самата се задавяше от смях.

— Хайде, момчета, не припечелих ли за една бира? Оставете горкото дете на мира! — шумът стана невъобразим и тя размаха ръце. — Добре де, кажете какво искате — общо описание или подробности?

Клемънт се помоли да умре на място. Иначе рискуваше да се унижи още повече, като повърне върху взетата на заем риза.

— Да го знаете от мен, момчета, акълът не е достатъчен, за да...

Всички вкупом започнаха да дават съвети по въпроса, а един глас надвика останалите.

— Хайде, Джорджи, кажи колко му е голям, коефициентът на интелигентност?

— Много по-голям от твоя, самохвалко! — върна топката тя и смеховете избухнаха с нова сила, а момичетата се разпищяха. Чак тогава Клем си даде сметка, че няма върху тялото си нищо друго, освен обувките, чорапите и нелепо шарената риза, която едва покриваше мъжките му атрибути. Гадеше му се неудържимо.

— Добре, добре, вие се позабавлявахте, аз също — провикна се отново Джорджина.

Клемънт не дочака да чуе повече. Скочи от канапето и размаха ръце, за да си разчисти пътя към изхода, без да се интересува от голотата си. Беше му толкова лошо, колкото никога през живота. На другата сутрин не успя да се надигне от леглото и това бе единствената причина да не напусне веднага университета, страната и цялата вселена. По-късно започна да си внушава, че е доказал нещо с оставането си в същото учебно заведение след публичното унижение. Но дълбоко в себе си знаеше, че не е доказал нищо. Просто оттогава не можеше да понася алкохола и се боеше от жените. Никога повече не се опита да бъде с жена. Боеше се панически от нов провал. В едно отношение все пак случката се оказа полезна, накара го да насочи всичката си енергия към науката, докато повечето му връстници преследваха по-вълнуващи цели.

Марта лежа будна, докато небето на изток не започна да изсветлява. За човек, чийто гръб е привикнал към твърд матрак, мекото легло на Хати представляваше истински кошмар. Имаше чувството, че всяка костичка и мускулче на тялото ѝ я болят. И колкото повече се взираше в тъмнината, толкова повече започваше да се притеснява. А Марта лесно си намираще поводи за притеснение. Още като младо момиче изживя ужаса да ѝ съобщят, че майка ѝ е неизлечимо болна. После започна да се тревожи за баща си, който бе разчитал на майка ѝ прекалено много за доста неща. Тревожеше се и за брат си Джак, който мразеше работата във фермата и затова се записа в армията с надеждата, че ще изкара пари за колеж. Накрая, след като Джак се

изучи и се ожени в Кентъки, а баща ѝ продаде тютюневата нива и се оттегли от активната работа, тя започна да се тревожи за собственото си бъдеще. И веднага се притесни, че постъпва егоистично.

Почувства смъдене в очите. Седна на леглото и ги разтри. Леденият въздух веднага проникна под нощницата ѝ и тя най-неочаквано изпита удоволствие от хапливата му милувка. Беше направила всичко възможно, за да помогне на близките си. Не беше ли пропуснала нещо? След смъртта си баща ѝ остави достатъчно пари, сега вече и тя можеше да завърши колеж. Отдавна мечтаеше да се занимава с изобразително изкуство. И тъкмо, когато избираше подходящо учебно заведение, дойде трагичната вест, жената на Джак бе починала при преждевременно раждане. Марта заряза всичко и се втурна да се грижи за племенниците си, новороденото момиченце и момчето на две години и половина.

Беше щастлива да се посвети на децата. При това се справи учудващо добре. Годишите, прекарани в грижи по болните родители, я бяха научили как да дава всичко от себе си на онзи, който се нуждае от нея. Имаше моменти, когато заставаше объркана между загарящото ядене в кухнята, купищата дрехи за пране и пищящите деца и с раздражение негодуваше срещу собствената си несръчност. По-късно си даде сметка, че трябва да е доволна от себе си. И след като Джак се ожени повторно и нямаше повече нужда от нея, тя реши да завърши училище за медицински сестри.

Точно в този момент обаче намери проклетия изумруд и реши да не позволява на някакъв мошеник да ѝ го открадне. Цялото ѝ богатство възлизаше на четиристотин долара, защото Джак я бе помолил да му услужи със своята част от наследството, за да си купи къща. Едва ли щеше да намери скоро възможност да ѝ се издължи, а училище то за медицински сестри съвсем не беше евтино. И ето, сега лежеше будна и се тревожеше откъде ще вземе пари.

Изобщо, тя беше експерт по тревогите. Да вземем, например, Корнилиъс. Сам-самичък в планината, сляп като къртица, без шофьорска книжка, неспособен дори да общува нормално, цяло чудо беше, че е оцелял. Не че изглеждаше безпомощен. Но явно се нуждаеше от някой, който да се грижи за него.

Представата за високото му красиво изваяно тяло изникна неканена в мислите ѝ. Дишането ѝ се ускори. За Бога, какво ѝ

ставаше?! Та той ѝ изкара акъла с онази брадва! Беше като истински дивак, неподстригван и небръснат поне месец, а реакциите му бяха напълно непредсказуеми. Ако Марта имаше ум в главата, трябваше веднага да се махне оттук! Тя обаче съзнаваше, че не страхът или липсата на правилна реакция ѝ е попречила да избяга до сега. В този мъж имаше нещо странно... Нещо като...

Не! Някоя жена с капка разум в главата не би си признала, че се чувства привлечена от тип като него. Макар и племенник на Хати, той сигурно беше черната овца в рода. Тя бе чувала само за един племенник на Хати, момчето от портрета. Геният. А Корнилиъс, дори да притежаваше някакъв разум, успяваше да го прикрие много умело. Поне засега. Тя отново се втренчи в портрета. Още си спомняше кога го е видяла за първи път. Хати веднага бе забелязала вълнението ѝ. Беше ѝ обяснила, че моделът е феноменален. По онова време Марта не знаеше какво значи феномен, но запомни онова чувствително лице и дълбоките неспокойни очи. Как ли го наричаше Хати? Господи, беше толкова отдавна! Оттогава тя се бе влюбвала десетки пъти във всяка звезда от телевизионните сериали. И, разбира се, във Върджил. Във всеки случай, името му не намекваше за гениалност. Господи, как се казваше гениалният племенник на Хати? Ханк? Клайд? Клем? Да, точно Клем! Звучеше толкова разочаровашо, че тя тайно започна да нарича момчето Ян. Или май беше Шон? А после Хати се пресели и Марта забрави всичко. До мига, в който отново видя портрета.

Навън вече се развиделяваше. Бледата светлина започна да пропъжда мрака. По земята пълзяха кълбета мъгла, сред които изскачаха черните стволоче на дърветата. Марта с нежелание се измъкна от леглото и забърза към студената баня.

В банята имаше радиатор, но той почти не излъчваше топлина. Трябваше да разчита на бързината си и горещата вода. След което щеше да стигне пеша до най-близкия град, да провери разписанието на автобусите и да наеме човек, който да дойде да ѝ прибере багажа. Тя завъртя крана на горещата вода до край и остави ваната да се пълни, след което се върна в стаята, за да си извади чисти дрехи. В този миг от долния етаж се чу пронизителен вик. Стиснала чистото бельо под мишница, тя се приближи към вратата и внимателно се послуша.

— Корнилиъс? Ти ли си? — подвикна тя предпазливо. Отговор не последва и тя извика по-силно. — Корнилиъс? Добре ли си?

— Не!

О, Господи, какво ли бе сторил пък сега? Тя хукна на долу по стълбите в посока на ядосания глас.

„Проклет водопровод“, мърмореше Клемънт, докато опипваше стените в търсене на кърпа. Накрая я намери, като се омота в нея. Изруга отново съвременните водопроводчици, спомена накратко постиженията на гърците и римляните в тази област и удари палеца на крака си във вратата на банята. Не стига, че втората баня на горния етаж не работеше от години, ами всеки път, щом двама души решаваха да се изкъпят едновременно, единият от тях рискуваше да се свари жив или да замръзне. Когато живееше тук с Хати, обикновено си уговаряха график за ползване на баните.

— Корнилиъс? Къде си?

Не само, че за малко не го умори от студ, ами сега идваше да злорадства! Без да мисли, Клемънт рязко отвори вратата на банята и се втренчи в неясната фигура, която трепереше в тъмния коридор.

— Беше мой ред! — обяви той възмутено.

— О, Боже мой! — прошепна фигурата.

Тук ли бе намерила да се моли? Клем продължи да се взира яростно в нея, докато вадичките сапунена пяна се стичаха по гърдите и бедрата му. И тогава изведнъж осъзна, че собственото му късогледство не го правеше невидим за останалите. Той изхриптя и тресна вратата. Остана за известно време подпрян на стената, като дишаше на пресекулки. Кукувица ли му бе изпила ума? Толкова дълго бе живял сам, че вече беше забравил как да се държи в присъствието на цивилизовани хора!

Няколко минути по-късно, целомъдрено увит с пурпур на хавлиена кърпа, той откряна едва-едва вратата и се послуша. Уж нямаше опасност да се озове отново в кръг от ухилени подигравателно лица, но въпреки това изпита страх.

— Марта? — подвикна той за всеки случай.

Никакъв отговор. Тръгна към задното стълбище. Надяваше се, че гостенката му няма да го забележи. Помисли, че снощи е постигнал някакъв напредък, но сега провали всичко. Трябваше да си държи устата затворена и да остане под студения душ. Тя нямаше как да знае, че щом пусне топлата вода на горния етаж, от всички останали чешми в къщата потича ледена струя.

Мина време, докато намери сили да се облече и да отиде в кухнята. Криво-ляво бе успял да превъзмogne срама си. Имаше богат опит в това отношение, цял живот се бе усъвършенствал в превъзможването на срам и неудобство от подобни епизоди.

— Е? — обърна се той към необичайното жълто петно на отсрещния край на масата.

— Кафето е готово, а ако искаш, мога да ти направя още бъркани яйца.

Чу я как разбърква захарта в чашката си. Лъхна го аромат на кафе. Той стана и отиде право до шкафа, взе една голяма чаша и я постави на масата. Право върху чашката с чинийка, които гостенката вече бе приготвила за него. Нещо се счупи.

— Седни! — нареди с нетърпящ възражение глас. — И няма да мърдаш оттук, докато не се върна. Чуваш ли?

Клемънт седна. Нима си мислеше, че умее да контролира чувствата си? Сега той беше дори още по-объркан, отколкото в онази нощ преди седемнадесет години, когато проспa собственото си обезчестяване и се събуди само за да открие, че цяла тълпа стои около него и му се подиграва. Дълбоко от подсъзнанието му изплува представата как се събужда една сутрин и вижда до себе си Марта да се залива от смях, защото се е опитал да я люби и се е провалил.

По дяволите, трябваше да се измъкне оттук! Щеше да върви, да тича, да се катери, щеше да направи всичко възможно, само и само да избяга далеч от нея! Той скочи на крака и остра болка прониза дясната му пета. Нещо изскърца на пода, прозвуча като раздробен порцелан. Преди да успее да реагира на болката или на шума, вратата се отвори и Марта се върна. Клемънт се строполи обратно на стола и се примири с нерадостната си съдба.

— Бяха точно там, където си ги оставил — заяви Марта. — Доста са се изкаляли, затова не си успял да ги намериш. Ей сега ще ги изплакна. През нощта изглежда е ваяло.

— Не съм ги оставял. Бутнах ги, без да искам, и после не успях да ги намеря — възрази той уморено.

— Както и да е, Пепеляшке, ето ти ги в идеално състояние — тя плъзна на носа му грозните пластмасови рамки и сложи ръка на рамото му. — Следващия път, когато ходиш до града, трябва да си купиш верижка за очила. Кой ще ти ги намира, след като си отида?

Отпусна се в срещуположния стол и Клем за първи път успя да я види ясно. С две думи, тя се оказа най-красивото същество, което беше срещал през дългия си и скучен живот.

— Престани да ме гледаш втрънено, смущаваш ме. Впрочем, как те наричат приятелите ти, Корнилиъс? Кей? Нийл?

— Моите... ъ, ъ... колеги ме наричат Клемънт. Или доктор Барто. Или „господине“. А Хати ме нарича Клем — и добави с надежда, която накара жената срещу него тихичко да изстене. — Ако не ти харесва, можеш да ме наричаш както искаш.

Марта забеляза колебанието му. Очевидно този човек нямаше приятели, истински приятели. Но най-лошото бе или най-хубавото, тя самата не знаеше кое, че именно това беше гениалният племенник на Хати. Нейният Клем с чувствителното лице и неспокойните очи. Само че сега всичко това бе скрито зад дебелия лещи на очилата и ужасната брада. Пред нея стоеше онова незабравимо красиво момче, но сега вече възмъжало. При това тялото му бе на истински мъж! Марта бе видяла достатъчно доказателства по този въпрос, широките рамене, тесния ханш, дългите крака.

Той продължаваше да я изучава, а Марта реши, че никога досега не бе срещала по-самотен, по-уязвим и по-вълнуващ неудачник. За момент напълно забрави, че се кани да бяга от него. Пък и елементарното възпитание изискваше да изчака тук Хати. В крайна сметка, дори не бе сигурна дали Клем ще успее да се справи сам. Ако не друго, дължеше поне тази услуга на Хати. Хати, която навремето се бе погрижила за наивното младо момиче и се бе заела да говори за изкуството и широкия бял свят извън границите на родната ферма.

Изведнъж Марта си даде сметка, че не откъсва очи от Клем и бързо зададе първия въпрос, който ѝ хрумна.

— Защо ми каза, че името ти е Корнилиъс?

— Не знам — сви рамене Клемънт.

— Мисля, че аз знам. Криеш се. Няма нужда да съм психоаналитик, за да се сетя, че си готов почти на всичко, само и само да не допускаш непознати хора до себе си. Човек, който не иска да сподели с околните дори първото си име.

— Това, което казваш, звучи детински.

— Дори очилата. И тази кошмарна брада.

Клемънт вдигна ръка и опита да прикрие челюстта си.

— Не харесваш ли бради?

— Няма значение дали ги харесвам, или не. Въпросът е, че ти никога не би могъл да си намериш приятели, ако криеш дори лицето си от тях.

— Не го крия. Ъ-ъ-ъ... Брадата порасна, докато бях тук. Аз... Ами... Не си донесох самообръсначка.

— Е, аз случайно нося две самообръсначки. А тук някъде сигурно ще се намерят и ножици.

— Самсон.

— Моля?

— Коса.

— Отново ли се върнахме към едносричните възклицания? Виж, аз не съм заплаха за косите ти. Просто разсъждавах на глас. Ако си изпил кафето, ще стана да измия съдовете. Искаш ли още нещо?

Клем почувства как стомахът му се свива от лошо предчувствие. Опита да се успокои със силата на волята. Нямаше да ѝ позволи да домакинства вместо него и без това се бе представил в достатъчно лоша светлина. Беше твърдо решен да поправи репутацията си пред нея, преди да се разделят. Не искаше да остане в спомените ѝ като някой клоун, който не може да направи и три крачки, без да се спъне. Ако изобщо останеше в спомените ѝ.

— В коя посока е градът? Мисля, че е време да разбере докъде стигат автобусите, а после ще наема човек да ми пренесе багажа оттук до спирката.

— Искаш да кажеш град? — запита Клем и усети как в него се надига паника.

— Да, искам да кажа град.

— Ашвил е твърде далеч. По-близо е Кет Крийк.

— Мислех, че това е Кет Крийк.

— Има поща.

— А автогара? О, Господи, започнах да се изразявам точно като теб!

Клемънт се изправи и тайно се усмихна под огромната си брада. Тържествуваше, Ашвил бе твърде далеч, а през Кет Крийк никога не бе минавал автобус! С толкова козове можеше да завоюва целия свят!

ПЕТА ГЛАВА

Бяха изминали по-малко от километър и половина, когато Марта внезапно се закова на място. Ако това се бе случило само преди няколко седмици, Клемънт щеше да се стовари върху нея и да я помете надолу по склона, но всекидневните разходки и сеченето на дърва през последния месец бяха сторили чудеса с координацията му.

— Да не би да си промени мнението? — запита той. На това място пътеката бе широка и удобна за следване, за това Клем я беше пуснал да върви пред него и да бърза колкото си иска. Засега.

— Как можах да тръгна и да го забравя! Просто не ми се вярва! — с широко разтворени очи и пламнало лице тя сграбчи ръката му и я раздруса. — Не разбираш ли, Клемънт? Сега всеки би могъл да влезе и да го открадне. Ти нали поне заключи?

— Какво да съм заключил? — какво ли му ставаше на това момиче?

— Вратите. Прозорците. Всичко, което човек обикновено заключва.

— Не знам.

Тя отново го разтърси. Това не му беше неприятно. Постепенно започваше да се убеждава, че всяко нейно докосване му доставя удоволствие. Клемънт ѝ се усмихна, бе доста силна за ръста си.

— Как така не знаеш? Не помниш дали си заключил?

— Искам да кажа, че не знам какво точно заключват хората — заобяснява ѝ търпеливо. — Зависи от това какво е най-ценно за тях. А паметта ми си е съвсем на място. Искрено казано, доста е силна.

Тя издаде нещо средно между стенание и вик.

— Можеш ли поне веднъж да се съсредоточиш върху някой простиച്ък въпрос достатъчно дълго, за да му отговориш ясно и конкретно?

— Да, обикновено се концентрирам изключително добре и всичките ми отговори са конкретни. И, да, заключих.

Тя рязко пусна ръката му и седна на едно покрито с мъх възвишение. Клемънт я наблюдаваше как навежда глава и отпуска лице върху свитите си колене. Почувства силно желание да докосне косата ѝ, за да разбере как е възможно нещо с метален блясък да изглежда същевременно ефирно като фантазия. Накрая се отдръпна на около метър от нея и също се отпуска тромаво на земята.

— Кой е Хюбърт Одуел, Марта? — първоначално беше решил да избягва личните въпроси, докато спечели доверието ѝ, но не можеше да чака повече, защото тя определено се боеше. А всички факти сочеха, че виновен за това е Одуел. — Кажи ми поне защо те преследва.

— Откъде знаеш, че ме преследват? — стресна се тя.

— Телефонните ти обаждания.

— Но аз никога не съм споменавала името му! Знам, че не съм — тя започна да кърши ръцете, а Клем се протегна и ги покри с дланта си.

— Снощи — отвърна той с успокояващ глас, — когато ме помисли за крадец, ме нарече Хюбърт Одуел.

Тя въздъхна, но не се отдръпна от него. Постепенно паниката в очите ѝ отстъпи място на умората.

— Той ли те плаши? — настоя Клем.

— О, всичко е толкова объркано! Ти няма да го разбереш.

„Вероятно е права“, помисли той, като преглътна обидата. Не за първи път чуваше подобни думи, но сега го заболя особено силно, защото мечтаеше тя да му се довери. Да се облекне на него, да види в негово лице силен, умен и желан мъж.

— Вероятно няма да разбере — промълви той тихо, но с достойнство. — Все пак хората смятат, че ако споделиш проблемите си с някой, това ще ти помогне да ги осмислиш. Аз... Понякога също постъпвам така.

„Браво! Хайде сега ѝ кажи как споделяш проблемите си сам със себе си“, мерна му се през ума. „А когато спре да се смее, можеш да продължиш с откровенията. Разкажи ѝ, например, че понякога стоиш на прозореца и гледаш как жената от съседния апартамент се прибира от супермаркета, а ти си представяш, че това е твоята съпруга, която бърза да се върне при теб. Подобни признания със сигурност ще събудят доверието ѝ към теб!“, мислеше той. Почувства как

напрежението му нараства. „Хайде... Хайде... Погледни към мен. Трябва просто да обърнеш леко глава. Още малко, това е то. Защо не се престориш, че сме приятели и искаш да ми кажеш нещо?“, нареждаше той наум.

Слава Богу, тя наистина се канеше да му разкаже всичко.

— Има един човек. Одуел! — гласът ѝ заглъхна и Клемънт вметна.

— И той те преследва — даде си сметка, че колкото по-трудно говореше тя, толкова по-ясно се изразяваше той.

— Не мен, а изумруда ми — обърна се към него и той остана поразен от отблясъците, които ноемврийското слънце хвърляше по миглите ѝ. — Клем, познаваш ли законите? Искам да кажа — закона за полезните изкопаеми. По-точно за полезните откриваемии.

— Моля? — вече не знаеше кой от двамата говори по-несвързано. — Съжалявам, аз съм биохимик, а не адвокат. Чел съм, разбира се, и правна литература, но само от личен интерес.

— Ами, може би ще ми кажеш. Разбираш ли, аз намерих камъка, но Одуел беше с мен. Е, не точно с мен, този човек е истинска напаст. Лъжеше всички туристи наред, че е експерт по скъпоценните камъни, раздаваше фалшиви визитки и предлагаше да прави оценка на всяко на мерено камъче. Нали ги знаеш тези типове.

Клем не ги знаеше, но и не мислеше да си признава.

— Разбира се, всеизвестно е, че старите находища са утъпкани от десетки хиляди хора, и никой не вярва, че ще намери нещо ценно. Аз се записах на екскурзията, защото това беше най-евтиният начин да се прибера у дома, защото беше забавно и защото ми даваше възможност да мина покрай новата къща на Хати — замълча за момент.

Клемънт се наслаждаваше на всяка думичка от объркания ѝ разказ. Той се помести по-близо до нея, така че да долавя нежното ухание на рози.

— И какво стана, след като ти предложи услугите си?

— Ами, аз казах: „Не, благодаря!“, но той ме последва с колата си до следващата спирка, където автобусът ми спря. Пак му отказах, но Одуел е отвратителна лепка. Разбираш ли? Той е от онези хора, дето трябва да си миеш ръцете всеки път, когато ги докоснеш. Истинско влечуго! Бях тръгнала да се качвам в автобуса, а Одуел вървеше след

мен и ме уговаряше да отидем двамата някъде другаде. И като се обърнах рязко, да му кажа, че не искам... Или вече му го бях казала? Както и да е, чантата ми отхвъркна и всичко се разпиля. И докато си търсех молива, а той е в комплект с писалка и май е по-добре да загубя и двете, го намерих. Изумруда имам предвид. Огромен и красив. Лежеше на една странна розова скала — отново млъкна.

А това бе добре дошло за него, защото трябваше да полага огромни усилия да следи несвързания ѝ разказ, без да отвлича вниманието си по дребното ѝ заоблено тяло. От друга страна, не биваше да проиграва шанса си. Тя тъкмо бе започнала да му се доверява!

— И този човек сега предявява претенции върху изумруда ти?

— Върху половината от камъка. Защото бил с мен, когато съм го намерила.

Тя въздъхна и Клем опита да потисне изгарящото го желание да я вземе в обятията си и да я защити.

— И оттогава те следва неотлъчно, така ли?

— Знам, че е глупаво, но се боя. Мога да се справя с какво ли не, но не знам как да се държа с мошеници.

Клем също не знаеше. Никога не се беше сблъсквал с такива хора. С този конкретен мошеник обаче щеше да се пребори на всяка цена!

— Изпрати го по пощата! — сети се той изведнъж.

— По пощата?! Какво да изпратя?

— Изумруда, естествено!

— И къде да го изпратя? Обратно в находището? Не, благодаря!

— Толкова голямо значение ли имат за теб парите.

— Говориш като милионер — с пренебрежение огледа окъсаната му риза и панталоните с десетки петна. — Не знам как ти плащат в онзи мозъчен тръст, но за твое сведение, аз дори нямам професия. Единственото, което съм правила през живота ей, е било да чистя, да готвя и да се грижа за някого. А тази работа е зле платена, повярвай ми! Не ме разбирай погрешно — правех го с удоволствие, но сега искам да опитам нещо друго. Вече съм на двадесет и девет години и... Този изумруд ще ми даде стабилност, той е моята застраховка и моята... О, стига!

— Не, моля те, всичко това ме интересува.

Тя го погледна с недоверие.

— Въпросът е, че имам нужда от него. Ако никога не бях виждала проклетия камък, може би щях да съм по-доволна от живота. Но сега изумрудът е в багажа ми и аз няма да оставя онова влечуго да ми го открадне!

— Тогава го изпрати по пощата. Ако не на собствения си адрес.

— Та аз дори нямам адрес!

— Изпрати го на истински експерт, който да определи цената му. Това ми се струва най-логичната постъпка.

— Прекрасно. И къде да намеря този експерт?

Клем най-после стъпи на своя територия. Той може би не умееше да се справя с мошеници като Хюбърт Одуел, но жената на секретаря му работеше в известен бижутериен магазин. Малвърн скоро му бе споменал, че е занесъл там за оценка диамантените пръстени на майка си. Той веднага разказа на Марта за Малвърн и жена му Вирджиния.

— Убеден съм, че тя с удоволствие ще ти помогне.

— Как да ѝ имам доверие?

— А вярваш ли на мен?

Отговорът се забави толкова дълго, че ако можеше, Клем би оттеглил въпроса си. Накрая тя кимна. Той едва успя да сдържи щастливата си усмивка.

— Добре — единствената дума бе изречена със задоволство.

— Това поне е по-добре от бездействието — съгласи се Марта и тръсна глава.

Лъхна го фантастичният аромат на рози. Сетивата му се изостриха до край и той усети как разсъдъкът му се за мъглява. Успехът съвсем му замая главата и Клем внимателно обви ръка около раменете ѝ. Притегли я към себе си. „Бъди внимателен сега! Бъди естествен! Ако я изплашиш, край на всичко!“, успя да помисли.

Скъсаната му риза миришеше на чистота и сапун. Облегнала глава на рамото му, Марта отново заговори.

— Благодаря ти, че не ми се изсмя. Цялата история звучи като сценарий на глупав криминален филм — жени намират скъпоценности и бягат през девет планини в десета, преследвани от злобни брадясали човечета в мръсни бели костюми — внезапно замълча. — Извинявай, нямах предвид теб.

Но Клем и не мислеше да се обижда. В този миг можеше да го нарече както си иска, например: масов убиец, защото я притискаше в обятията си, а тя сама, по собствена воля бе облегла глава на рамото му! Това бе достатъчно да го запрати на седмото небе. Искеше му се да протегне ръка и да ѝ подари планината, цялото дефиле и дори хоризонта.

— Е, сега вече няма нужда да ходим до града, нали?

— Как така да няма нужда!

— Искях да кажа, че след като се разбрахме по въпроса за Одуел и изумруда, трябва да се върнем въщи и да го вземем. А после ти спокойно ще изчакаш Хати да се върне от пътешествието си.

Тя се дръпна от него и възкликна нетърпеливо.

— Да я изчакам? В никакъв случай не мога да стоя тук повече! Трябва да проверим разписанието на автобусите и да намерим начин да свалим багажа ми дотук. Благодаря ти, че ми даде идея какво да правя с изумруда, защото хич не ми се иска да го нося със себе си, докато си търся жилище. Нали знаеш колко са нестабилни ключалките по хотелските стаи, един по-силен ритник, и... Здравей, Хюбърт, сбогом, сигурност!

Клем знаеше много добре, че Марта няма да намери автобус в Кет Крик — селце с едва тридесет и седем жители, но предпочете да я остави сама да се увери. Така щеше да има повече време, за да изработи плана си.

Следващите три километра изминаха в пълно мълча ние. Пътеката тук бе особено стръмна. Клем чуваше как момичето се задъхва зад него, как се препъва и хлъзга по скалите. Да, можеше да я грабнал на ръце. Би я отвел някъде, където да останат двамата сами, докато я убеди, че са родени един за друг. През целия живот не му се бе случвало нещо по-хубаво. А какво, всъщност, се беше случило?

— Клемънт?

— Да? — гласът му звучеше приглушено.

— Благодаря ти, че ме остави да си изприказвам проблемите. Даде ми добър съвет. Но все пак мисля да взема изумруда със себе си, когато си тръгна. Никой нормален човек не би могъл да ме проследи из тези чукари, нали?

Откъде можеше той да знае? Нямахме и понятие за мисловните процеси на криминалните типове. Но тя беше разтревожена, а Клем

знаеше как да я успокои.

— Разбира се, че не. По-логично би било Одуел да се върне при находищата и да чака някой друг да открие нещо. Той не би могъл да отгатне цената на твоя камък, без да се консултира с експерт. Ами ако има дефекти? Ако изобщо не си струва усилията?

— Ти само това знаеш! — сопна се тя. — Когато се приберем, ще ти го покажа. Дължа ти поне това.

Тя не му дължеше нищо. Клем пет пари не даваше за изумруда ѝ. Имаше достатъчно средства, за да живеят двамата охолно до края на живота си. Не беше необходимо дори да работи навремето, преди да отиде в Би Еф Ай, беше патентовал няколко свои важни открития и продадените лицензи му носеха добър доход. Сега, разбира се, Би Еф Ай притежаваше правата върху всички негови разработки.

След като не дочака отговор, тя избърза и мина до него на пътеката. Двамата тръгнаха рамо до рамо и ръцете им току се докосваха. Клемънт събра цялата си воля на помощ, за да не обръща внимание на допира. Започна да подозира, че наистина е откачил.

— Знаеш ли, в известен смисъл е доста смешно — измърмори разсеяно Марта.

— Смешно?

— Ами, виж: първо намирам онзи фантастичен скъпоценен камък, после някой се опитва да ми го отмъкне, аз бягам и търся закрила, докато накрая се озовавам едва ли не в къщичката на Баба Яга, а срещу мен се изправя огромен брадат непознат, който ме „приветства“ с брадва в ръка. Хайде, Клемънт, усмихни се малко. Това, че си изследовател биохимик... — тя отново се разсмя. — Изследовател биохимик! О, не виждаш ли колко хубаво се подрежда всичко? За Бога, нямаш ли поне малко чувство за хумор? Мислех, че си племенник на Хати. А тя винаги е казвала, че ако не можеш да се смееш, значи не си способен и да обичаш. А ако не можеш да обичаш, значи не ставаш за нищо!

— Това е пълна безсмислица.

Марта упорито подтичваше край него. Хвана ръката му и шеговито я разтърси.

— О, Клемънт, знаеш каква е Хати! Харесва пресилените фрази. Това е в стила ѝ.

Той, разбира се, го знаеше. Съзнаваше обаче, че в момента се държи по-глупаво от обикновено. След обнадеждаващото начало внезапно се бе върнал в началото. Досещаше се, че провалът му е свързан по някакъв начин с най-дълбокия му комплекс, страха да не му се надсмеят, както преди седемнадесет години.

— Какво ти става? — подкачи го тя. — Не обичаш ли да се смееш?

— Мога да се разсмея, когато действително има нещо забавно — господи, говореше като надут пуяк и се чудеше как Марта все още го търпи.

— Е, след като проблемът не е в смеха, значи не вярваш в любовта.

Внезапно той усети, че се поти повече, отколкото беше естествено при температура двадесет градуса.

— Ето го езерото — обяви Клем мрачно и стъпи пръв на тесния дървен мост, сякаш искаше да изпробва здравината му. Тя лесно го догони. Хукна след него, без да се притеснява от очевидната нестабилност на съоръжението.

— Чакай, Клем! Извинявай, ако съм засегнала някой болен въпрос, но, честно казано, с теб е доста трудно да се разбере човек. Съгласна съм, че личният ти живот не ми влиза в работата. Съжалявам, че изобщо го споменах. Само се шегувах, разбираш ли?

На Клемът му се прищя да я разтърси. Да я притисне в обятията си и да я принуди да остане, докато намери си ли да сподели с нея всичките си чувства и мисли. Нима не можеше да разбере, че самата мисъл за любов, една дума, която тя тъй леко и безгрижно изговаряше, го изпълва с ужас? Той не знаеше какво точно е любовта. В крайна сметка не бе срещал научни доказателства за съществуването ѝ. Знаеше само, че от вчера насам, тоест откакто тя нахлу в живота му, той започна да жадува за нещо, което нито можеше да обясни, нито имаше ясна представа как да постигне!

— Оттук се вижда покривът на пощенската станция — обяви той вдървено. — Внимавай с онзи дънер. Веднага след него започва доста стръмен склон.

Марта въздъхна и последва съвета му. Заобиколи кривия дънер и се спусна пъргаво надолу, въпреки че мислите ѝ в момента бяха другаде. Какво му ставаше на Клем? Той беше поразително

привлекателен! А в същото време се държеше така, сякаш жените бяха някакви странни същества, които трябваше да бъдат изследвани под микроскоп, но не и да се приемат като равноправни човешки същества. Нима беше попаднала на втори Върджил? На човек, за когото жената нямаше стойност, ако не бе завършила поне колеж? А може би някоя жена го беше наранила толкова дълбоко, че го беше принудила да избяга в планината, за да лекува раните си насаме? Марта си представи как неподдържаната му външност и парализиращата го стеснителност отблъскват жените. Самата тя доста се притесни, когато го видя за първи път. Но някак си чертите на момчето от портрета и на непохватния мъж, криеше лицето си с гъстата брада и зад очила, се сляха и обрисоваха образа на човек, комуто тя инстинктивно се довери. И съвсем скоро започна да го харесва. При това, твърде много. Колко странно! Не бе осъзнала чувствата си, докато не премисли всичко отначало. Както каза преди малко Клем, споделянето на проблемите с някой ти помага да ги осмислиш.

Изведнъж Марта се закова на място.

— Това ли е? А къде е градът?

Бяха стигнали до зле поддържания път, покрай който стърчаха десетина съборетини. Асфалтовата лента се виеше между тях като огромна змия. От прозореца на една окаяна, небоядисана постройка бе повесено избеляло знаме. Между къщите бяха паркирани три автомобила и четири камиона. Нямаше и следа от автобус. Не се забелязваше дори камионът, който бе докарал Марта предишния ден.

— За автобуси и препоръчани писма трябва да питаме в магазина, който е едновременно и пощенска станция.

— Прилича на някоя от картините в трапезарията — само изкривени покриви и асми. Сигурен ли си, че това е най-близкият град?

— Да.

— Обидих ли те с нещо, Клемънт? — запита тя подозрително. Нещо го бе накарало да се затвори отново в черупката си. Може би не биваше да обсъжда чувството му за хумор. Явно то напълно му липсваше.

— Обиден? Разбира се, че не. Ако си готова, да тръгваме.

Много лесно се засягаше. Може би бе нещо, свързано със стеснителността му. Или с любовния му живот? Неволно беше

задвигила механизма на някаква бомба със закъснител. Почувства, че срамежливата му усмивка ѝ липсва. Беше започнала да му се доверява. Да го харесва. Нещо повече, беше ѝ се сторило, че и той я харесва, но явно бе сбъркала. Е, не грешеше за първи път.

— Трябва да купим мляко — каза тя. — А можем и да проверим дали няма писмо от Хати. Така и така сме дошли до тук.

— Мляко — повтори той. — Поща.

— И автобуси — подсети го Марта, след което решително тръгна надолу по извитата пътека към малкото селце.

Зад тезгяха в магазина стоеше мрачен особняк, който разсеяно въртеше в ръце мухобойка и се взираше упорито в някаква точка над главите им. Трябваше да мине известно време, за да забележи присъствието на клиентите. Най-после ги удостои с подозрителен поглед и остави смъртоносното за мухите оръжие върху тезгяха.

— Кво? — запита лаконично.

— Поща. Мляко — отвърна Клемънт в същия стил.

— Снабдителят току-що си тръгна. Остави ми шест кутии шоколадов сладолед. Не съм го пробвал, ама бил добър.

— Ще се разтопи — извести го Клемънт.

— Изяжте го сега. Тук някъде трябва да имам лъжица — магазинерът прекъсна за малко агитацията си, за да подгони огромна синьо-зелена муха, която бръмчеше около касата.

— Не, благодаря — побърза да откаже Марта. — По-добре да взимаме пощата и млякото и да се прибираме. Като че ли пак ще вали.

Магазинерът се закова на място и се втренчи в нея.

— Ти с него ли си? В къщата на Дейвънпорт? Тъкмо вчера някакъв дойде да пита дали са се вясвали наоколо нови хора. Рекох, че знам само туй, дето сам съм го видял. А нагоре в планината не съм се качвал, откак се гътна старият Муни и продаде мястото на някакъв прекупвач.

Марта замръзна. Забеляза Клемънт да се усмихва — начинът, по който бе представена хронологията на събитията, явно го развесели. Точно в този миг обаче тя бе прекалено разтревожена, за да оцени факта, че домакинът ѝ все пак притежава поне някакво чувство за хумор. Одуел все още беше по петите ѝ! По някакъв начин бе успял да я проследи чак дотук. А щом разпитваше за къщата на Хати, значи

беше напълно възможно в момента да тършува из нея. Тя избута Клемънт и се наведе през тезгяха.

— Идват ли някакви автобуси насам?

— Тцъ. Най-близката спирка е в Ашвил.

— На какво разстояние е оттук? — имаше ужасното предчувствие, че това ще се окаже много далеч.

— По права линия или по пътя? — магазинерът отиде бавно до един шкаф в края на тезгяха и измъкна оттам купчинка писма. Марта почти заподскача на място от нерви, докато той преглеждаше флегматично всяко писмо. Накрая отдели три и прибра останалите обратно в шкафа. Заклучи го, отиде да окачи ключа на един пирон и се върна на мястото си зад тезгяха.

— Добре, да забравим Ашвил — каза нервно Марта. — Този тип, който задаваше въпроси. Колата му не беше ли син седан?

— Може и да е била. Не съм го питал.

Клемънт, който до този момент бе наблюдавал мълчаливо нарастващото притеснение на Марта, сега пристъпи крачка напред и се надвеси закрилнически над нея. За негова изненада малкото ѝ юмруче се плъзна в дланта му и той го стисна здраво.

— Ако въпросният мъж се върне — заяви той е толкова властен тон, че едва разпозна собствения си глас, — ще ви бъда признателен да не му споменавате за нас.

— Въобще не ми бърка каква я вършите вие с вашата госпожа. Аз си гледам само моята си работа.

Клем почувства, че ще литне от щастие, като чу да наричат Марта „вашата госпожа“. Овладея се с усилие и запита колкото можеше по-авторитетно.

— Значи ще... Ъ-ъ-ъ... ще уважите нашето уединение?

— Нали тъй рекох! Ей ви я пощата на госпожа Дейвънпорт. Млякото е в хладилника.

В мига, в който слязоха по излъсканите каменни стъпала, Марта трескаво заговори.

— Той знае! Как изобщо е научил, че съм тук? Изчаках го да тръгне след автобуса и едва тогава потърсих някой да ме докара!

— Не можем да сме сигурни, че е бил Одуел.

— Така ли? Да не би да си свикнал разни странни типове да се мотаят наоколо и да питат къде си и какво правиш?

Колкото повече се притесняваше Марта, толкова по-спокоен ставаше Клемънт, който се вземаше на сериозно за Джеймс Бонд! Осъзна обаче, че дълбоко в себе си харесва напрежението от задаващата се опасност. Мисълта да се пребори със заплахата го изпълни с удоволствие.

— Какво? Ох! — той се спъна. — Не, не съм свикнал с разни непознати, но това не означава, че онзи мъж е бил Хюбърт Одуел.

— Ха! Как ли пък не! Сигурно е бил чиновникът от данъчната служба!

— Не вярвам — напълно сериозно отговори той. — Сигурен съм, че счетоводителят ми съвсем точно и навременно...

— Клемънт, та аз те иронизирах! Не е възможно да си толкова загубен!

Клем не можа да понесе поредния шамар по чувството му за хумор и възмутено пое дъх.

— Загубен или не...

— Добре, добре! — избърза да го прекъсна тя. — Съгласна съм, че се изразих неправилно. Виж, не зная какъв ти е точно проблемът, но съм сигурна, че освен Одуел, няма кой друг да дойде да разпитва наоколо. И това означава само едно, трябва да си събера багажа и да изчезна оттук!

Клемънт се обърна рязко и я хвана за раменете. Дълбоките му сини очи блестяха зад замъглените стъкла на очилата.

— Нищо подобно! Никой не знае къде точно се намираш. Магазинерът няма да ни издаде. Освен това кой ще се грижи за теб, ако се пренесеш в мотел?

Тя стоеше пред него с полуразтворени устни и го гледаше смаяно. Изумрудите и мошениците мигом се изпариха от ума му. Забрави дори за досегашните си несполуки с противния пол. Наведе се към лицето ѝ и почувства дъха ѝ върху устните си. Гърлото му пресъхна, дланите се навлажниха, а сърцето запрепуска лудо. Марта беше толкова близо. Още няколко сантиметра, и устните им щяха да се докоснат.

Не, по дяволите, още няколко сантиметра, и тя щеше да се оплете в брадата му! От седмици не я беше подстригвал. Дори не се беше поглеждал в огледало!

— Ъ-ъ... Искам да кажа... Добре... — заекна отново той и отстъпи назад.

— Какво да правя, Клем? — запита тя кротко.

— Забрави за това. Поне засега. Никога не се заемай да решаващ даден проблем в неподходящо време. Изтощително е и с нищо не помага за успешното разрешаване на проблема.

— Я виж ти! Никога не знам с кого ще разговарям в следващия момент — с брилянтния гений доктор Барто или с непознатия ми тип, който прилича на неандерталец и говори с нечленоразделни едносрични думи.

— Съжалявам. Не е нарочно — усмихна се извинително и това бе далеч по-добра реакция, отколкото да се затвори в черупката си отново. — Съзнавам, че те карам да се чувстваш неудобно. Съжалявам за това, но въпреки всичко продължавам да твърдя, че ще се грижа за теб. Докато си тук. На гости на Хати. В нейната къща, искам да кажа — погледна я безпомощно.

Не знаеше как да постъпи, ако в този момент му се изсмее, ако се подиграе на предложението му. Никога досега не се бе осмелявал да предложи закрила на жена. Дори не подозираше, че е способен на подобна постъпка! А я познаваше едва от вчера.

— О, Клемънт! — отвърна нежно Марта и за секунда облегна глава на гърдите му.

Сърцето му спря да бие за миг, после подскочи и отново заби в луд ритъм. Нито едно от седемте висши образования не можеше да му помогне да разтълкува тайнствената ѝ усмивка. Знаеше само, че никой никога не му се беше усмихвал така.

— Всъщност ти не си се променил чак толкова, нали? — прошепна тя и се отдръпна от обятията му.

ШЕСТА ГЛАВА

По обратния път Клемънт трескаво прехвърляше през ума си всевъзможни начини да задържи Марта, да не ѝ позволи да замине. Не можеше, разбира се, да я спре със сила, но знаеше, че се нуждае от присъствието ѝ, за да проумее какво се случва в момента с него. Защото тя бе в основата на промяната. Как да я задържи?

„Хайде, Барто, систематизирай нещата. Наблюдавай, анализирай, обобщавай наличната информация. Виж първо кои са предимствата и силните ти страни“, каза си той.

Бръчката между веждите му стана още по-дълбока. Накрая с раздразнение реши да изброи първо недостатъците и слабите си страни. Това поне щеше да стане лесно и бързо.

Първо, имаше проблеми с общуването. През последните дни беше направил забележителен прогрес, но все още не се справяше достатъчно добре.

Второ, възбуждаше се всеки път, когато се озовеше близо до нея. Този факт ужасно го притесняваше, да не говорим какво би станало, ако Марта научеше за състоянието му! Във всеки случай, нямаше да се преизпълни с доверие към него.

От трето до седмо, никоя жена не би харесала мъж като него, дрехите му бяха небрежни и измачкани, нуждаеше се от подстригване и бръснене, а проклетите очила му придаваха вид на късогледа жаба. Когато успееше да ги намери, разбира се. Дори не искаше да си представи как изглежда, докато се препъва безпомощно без тях.

И тогава се сети. Очите. Очилата. Тя самата беше казала, че не иска да си тръгне и да го остави безпомощен. Не! Това би било нечестно.

Клем вървеше, потънал в мислите си, и не усети как ускорява ход, сякаш все по-забързващите се крачки на дългите му крака щяха да му помогнат да настигне отговора на всички въпроси.

— Хей, бързак, защо поне не оставяш знаци по пътя? Ако не се прибера до края на седмицата, изпрати някоя спасителна служба да ме

издири из сокаците. Или още по-добре, обади се на Хюбърт. Той поне винаги знае къде да ме открие.

Клемънт спря и изчака Марта да го настигне. Лицето му пламна по-ярко от огнените есенни листа наоколо и той замънка извинително.

— Въпросът е в стълбището. Искам да кажа, че не обичам асансьорите. Девет са, а три до апартамента. Етажи те, искам да кажа. Но не е само това. Напоследък се катеря много. Из планината, имам предвид. Не цялата наведнъж, разбира се. Само на части.

— Е, в такъв случай, не бих искала да ти бъда. Ох! В тежест — изпъшка Марта. — Просто изпрати някой санбернар да ме прибере по-късно. Ох! Или по-добре, ако намериш магаренце.

— Ти си изтощена до смърт.

— Не съм чак изтощена до смърт! Но ме прободете под лъжичката.

— Лъжичката? Каква лъжичка?

— Уморена съм! Капнала! Разбита! — тя притисна ръка към далака си, а Клемънт затвори очи и се нарече с всички обидни думи, които успя да измисли в момента.

— Седни на тази скала — хвана я за ръката и я заведе до един излъскан камък, потънал в легло от паднали листа. Тя се отпусна на него и отново му заприлича на изящна нимфа. Клем застана на колене пред нея. — Дишай нормално! — нареди ѝ. Гласът му бе станал дрезгав от загриженост.

— Клемънт, дали може да отворим млякото? Прежадняла съм.

В усърдието си да ѝ угоди той се спъна.

— Съжалявам, че нямам чаша. Ти пий първа. Изпий го цялото, ако искаш.

Марта се разсмя и на него му се стори, че гъстата гора наоколо връща ехото от този прекрасен звук. Наблюдаваше я как с усилие надига четирилитровата кутия с мляко и опъва шията си назад. Не можеше да откъсне поглед от извивката на гърдите ѝ и от леката сянка, която миглите хвърляха по гладката кожа на лицето. Когато дойде отново на себе си, той си даде сметка, че Марта му подава кутията. На горната ѝ устна се бяха образували мустачки от мляко.

— В какво си се загледал така? — запита тя и отпусна тежката кутия на земята, защото той продължи да не реагира на протегнатите ѝ ръце.

— За подчертаването на цветовете чрез съпоставянето им. Мляко върху розова кожа. Или в червено глинено гърне. Или върху дървен под. Художниците често използват тези прийоми, за да постигнат по-голяма достоверност при изобразяването на специфични оттенъци на кожата. Кое кара небето да ни се струва толкова синьо, след като в него липсва какъвто и да било син пигмент? Тайната е единствено в топлата слънчева светлина, която стига до нас, филтрирана през слоевете на атмосферата.

— И какво предизвика цялата тази лекция? — попита кротко Марта.

Клем премести поглед от устните към очите ѝ и после обратно към устните.

— Млякото. Около устните ти.

Връхчето на езика ѝ се стрелна по устната и остави влажна следа. Клем изведнъж изпита затруднения с дишането и нервно се размърда.

— Престани да ме гледаш по този начин! Нещо не е наред или що?

— Марта, ъ-ъ... Обичаш ли да се целуваш?

Тя за малко не падна от камъка.

— Какво дали обичам?

— Извинявай, не биваше да те питам.

— Така е, но вече го направи. Аз пък искам да знам, защо?

— Какво защо?

Тя рязко се изправи и ритна, без да иска, кутията с млякото, която се търкулна надолу по пътеката.

— Какво става с теб, Клемънт? В началото не можеше да говориш изобщо, после започна да рецитираш като по учебник лекции на най-различни теми, а сега звучиш като някой... Не знам как да го нарека! На колко години си?

— Тридесет и две и четвърт — той също се бе изправил, а на лицето му бе изписано огромно притеснение. — Не биваше да ти задавам подобен въпрос.

— Достатъчно си възрастен, за да го знаеш. Мъжете не ходят нагоре-надолу да разпитват жените дали... Така де! Или може би искаше да се пошегуваш?

— Не. Обичаш ли? — настоя той упорито.

— Разбира се! Искам да кажа, че понякога обичам. Зависи.

— От какво?

Слънцето се прокрадваше през клоните на дърветата и осветяваше една полянка с диви цветя, назъбена гранитна скала и удивително прашна кутия за мляко. Клемънт се взираше в тях, без да ги вижда. Тя беше права. Въпросът му бе глупав и той бе достатъчно възрастен, за да го знае. Слава Богу поне, че не бе откачил напълно и не я бе попитал направо дали обича да се люби. Защото той наистина искаше да знае дали любенето ѝ доставя толкова голямо удоволствие, че да рискува да го направи с него.

Боже Господи, та това надминаваше всякакви граници! Той все още не знаеше как да заговори тази жена, а вече кроеше планове как да я заведе в леглото си! Мислите му толкова упорито кръжаха около леглото, че той започна да усеща нарастващото си, в буквалния смисъл на думата, неудобство. Какво да прави?

— От това какво изпитвам към определен човек, разбира се.

Думите ѝ го стреснаха и извадиха от унеса му. Тя явно отговаряше на някакъв негов въпрос.

— Съжалявам — промърмори той.

— За какво?

— За това, че блокирам така — заобяснява ѝ, като се насили да се усмихне. — По принцип мисловните ми процеси протичат изключително гладко, но след това не успявам да ги изразя.

Изчака я да се изсмее. Или да го нарече темерут, нещастник, смотаняк или с някое друго от имената, които бе свикнал да чува по свой адрес. Явно не беше вярно, че състоянието му се е подобрило.

— Ти всъщност говориш за стеснителността си. Тя понякога ти пречи да се изразяваш разбираемо за другите.

— Понякога ли? Все едно да кажеш, че в Сибир понякога вали сняг.

Но Марта вече бе започнала да проявява разбиране към този едър мъж, който в момента стоеше пред нея, вцепенен от притеснение заради глупавия си въпрос. И заради това, че се беше възбудил. Слава Богу, поне не подозираше, че тя вижда състоянието му. Ако това се беше случило по време на първата им среща, когато той се приближи с брадвата в ръка, тя вероятно направо щеше да предпочете да скочи от скалите. Но оттогава насам го бе опознала по-добре. И най-

шокиращото в случая бе, че физическата му реакция към нея ни най-малко не я шокираше. Напротив. На свой ред тя я намираше за възбуждаща. Дори за много възбуждаща.

На времето, когато не бе твърде изтощена от работата във фермата, грижите за татко, училището и изучаването на изобразително изкуство, Марта също обичаше да мечтае и си бе създавала няколко сексуални фантазии. Повечето от тях бяха свързани именно с този мъж. Или по-точно казано, с неспокойния юноша от незабравимия портрет. Но сега тя вече бе пораснала. Животът я бе научил, че мечтите се изпаряват твърде бързо в суровия климат на реалността.

Докато седяха един до друг на скалата, обгърнати от уханието на смола, диви цветя и изгорялата от слънцето трева, Марта усети, че в гърдите ѝ нахлува с пълна сила старата нежност, която изпитваше към портрета, обогатена от една нова топлота и дълбочина. Реши, че след изживените през последните дни неприятности, това чувство може би е само прилив на носталгия към по-спокойното минало. В това нямаше нищо странно. Мястото бе спокойно и тихо, а присъствието на Клем ѝ действаше успокояващо. Изведнъж Марта, която никога през живота си не беше предлагала на мъж да излязат заедно, никога не се беше обаждала първа по телефона и никога не се беше целувала на първа среща, бе поразена от неочакваното и объркващо желание да се обърне към К. Корнилиъс Барто, да го вземе в прегръдките си, да го помилва, да го успокои и ако успее да открие уста под огромната му брада, да го целуне!

„Хей, госпожице, недей да витаеш в облаците!“, сякаш чуваше гласа на баща си. Затова се насили и каза:

— Май е по-добре да тръгваме. Дори не знам дали ще успее да се изправя.

Пътешествието продължи при пълно мълчание, като се изключат малкото охкания, пъшкания и многото пухтене. Марта отпусна юздите на въображението си, защото бе твърде уморена, за да контролира мислите си. А те непрекъснато литваха към Клемънт Барто. Много по-рядко към Хюбърт Одуел, с него трябваше да си разчисти сметките веднъж завинаги. Не беше сигурна, че изпращането на изумруда по пощата ще разреши проблема. Ами ако не ѝ повярваше?

Когато най-после видяха къщата в далечината, слънцето вече осветяваше само върховете на дърветата по западния склон. Марта

през цялото време се беше опитвала да не обръща внимание на болките в мускулите и стъпалата си, но сега не издържа и простена.

— Ако някакво чудо, може да ме пренесе до ваната, ще остана там през следващите две седмици. Уф! И те предупреждавам, Клемънт, не се опитвай да ме измъкнеш оттам, освен ако не ми предложиш царска вечеря!

Клемънт се усмихна по посока на тънката фигура, която се бореше с последните стръмнини и подхвърли.

— Яйца или консерва?

Един поглед бе достатъчен, за да разбере какво е мнението ѝ за предложението асортимент.

— Ти само наглеждай, да не се навъртат наоколо досадници. А следващият път, когато имаш нужда от мляко.

Той чуваше тежкото ѝ дишане, виждаше изтощението, изписано по лицето ѝ, и въпреки всичко му се струваше, че това изпотено, прашно и изморено момиче е най-красивото създание, което някога е можел да си представи. Из веднъж усети прилив на енергия.

— А изумрудът ти? Веднага щом се върнем, трябва да го вземем и да идем обратно в градчето, за да го пуснем по пощата.

— Да не си посмял да си го помислиш! — простена Марта и спря, за да премери с поглед последната стръмнина преди входната врата. — Клем, мислих за това по пътя — тя се облегна на едно дърво и го изчака да се приближи към нея. — По-бавно, дявол да те вземе! Навъртя километри, докато обикаляше около мен и... Ох! Въпреки това дори не си задъхан! На какво се смееш така злорадо? Не си въобразявай, че ще падна в краката ти. Може да съм слабачка, но държа на гордостта си.

Смехът му огласи околните хълмове. Когато се успокои до толкова, че да може да говори, той направи всичко възможно да спаси самолюбието ѝ.

— Не си свикнала с тази надморска височина.

— Не е така. Преди няколко години. Ако знаеш къде се катерех! Можех да се състезавам с теб. Но съм омекнала.

— Мека! — повтори той и самата мисъл за мекотата на нейното тяло произведе върху него неочакван ефект.

— Имам предвид мускулите си. Не употребих думата омеквам като противоположност на втвърдявам. Въпреки че... О, да оставим

това!

Де да можеше Клем да забрави думите ѝ! Той сви рамене и се насили да мисли за студени душеве и ледени планински потоци. Това не помогна и учения опита да се съсредоточи върху един от най-вълнуващите проекти, които се канеше да разработи, преди да поеме административната работа на Данфорт. За жалост сетивата му не се подчиняваха на разума. Те бяха изцяло заети да регистрират сладкотръпчивото ухание на сгорещеното ѝ тяло. Сети се за млякото по горната ѝ устна. Мекотата като противоположност на твърдостта. О, Господи! Самата мисъл за това го влуди.

Изведнъж гласът ѝ прозвуча сухо и делово и трескавото му видение се разпиля като пясъчна кула.

— Ако все още стоиш и чакаш да се срутя на земята, това няма да стане. Имам нужда още от минутка, за да си поема дъх и после ще се надбягваме до входната врата.

Изведнъж той се обърна и с един замах я вдигна на ръце. Марта отвори уста да протестира, но после се сгуши в обятията му и Клем се наслади на този миг. Не му се искаше да тръгне напред, защото скоро щеше да стигне. От друга страна, отсега можеше да каже какъв ще е ефектът от прегръдката им, сърцебиене, пресъхнала уста и прочее. Той тръгна напред, но едно ново притеснение прониза сърцето му. Ами ако не издържи? Ако се поддаде на завладялото го желание да я положи на земята и да нацелува всеки квадратен и закръглен сантиметър от прекрасното ѝ тяло? Той усети как ръката ѝ обвива врата му. Здравият разум му казваше, че Марта иска да се хване по-здраво в случай, че я изпусне, но в момента май не му бе останала и капка от въпросния здрав разум.

В началото тя също бе много притеснена. Разсмя се и настоя да я пусне на земята, но лека-полека протестите ѝ секнаха и тя се поотпусна. Клем едва бе изминал една трета от пътя, когато тя склони глава на рамото му и с този жест го накара да се чувства красив, чаровен и неотразим.

— Внимавай, там има корен! Ако ти паднеш, и аз ще падна — предупреди го леко задъхано Марта и ръцете ѝ едва доловимо се затегнаха около врата му. „По-спокойно, глупако“, предупреди се сам Клем. „Внимавай да не я изплашиш сега, когато нещата тъкмо започнаха да се оправят“.

Най-после стигнаха до входната врата и Клемънт с нежелание я пусна на земята. Марта въздъхна дълбоко и буквално изрита обувките си. Той също се чувстваше изморен, но беше готов да я носи на ръце през следващите петдесет години, само да успееш да измисли някаква що-годе приемлива причина за това! Защото не вярваше, че Марта би обърнала внимание на истинската причина. Не помнеше да е изпитвал нещо толкова прекрасно. Усещането от прегръдката им беше фантастично. Искаше цял живот да продължи да я притиска до тялото си, да вдъхва прекрасното ѝ топло ухание и да вижда устните ѝ толкова близо, че да може да ги докосне със своите, ако му стигне смелост, естествено. Обеща си, че в най-близко време ще събере необходимия кураж за това.

Подпрян на масивната порта, Клемънт се суетеше с ключалката.

— Имаш ли нужда от помощ? Не можеш ли да намериш ключа?

— Не... Да...

— О, за Бога! — проплака тя изтощено и се облегна на стената. Пръстите му трепереха от напрежение, когато най-после успя да отключи вратата. Марта някак си забеляза това. — Мъже! — възкликна меко, хвана го за ръка и го въведе в дома. — И ти си изморен, но си прекалено горд, за да си го признаеш. Не се притеснявай, пред мен не е необходимо да доказваш нищо. Аз съм готова за една продължителна гореща вана, след което ще изровя чехлите си. Краката ми са толкова разранени, че вероятно цяла седмица няма да бъда в състояние да обуя отново обувки. Надявам се, че следващият път, когато тръгна на дванадесеткилометров поход, ще се намери добър човек да ме върже за най-близкото дърво.

Клем се почувства виновен за страданията ѝ, отърси се от обърканите си мисли и се засуети около нея в опит да ѝ помогне.

— Вана? Може би тук има някакви соли, но не знам как точно се използват.

— Не се притеснявай. Просто ще се отпусна. Ако не изляза от банята до Деня на благодарността, запази малко пуйка.

— Обещавам, че докато не излезеш, няма да отварям дори консервите. — Сърцето му радостно трепна, когато тя се засмя на плахата му шега.

Самият Клемънт също се нуждаеше от топла вана, но разпадащата се водопроводна система в къщата го принуждаваше да

изчака, докато Марта се къпе на горния етаж. Всъщност, той бе готов да взема цял живот само студени душове, само и само тя да се чувства добре.

— Ти върви първа — подкани я той. — Аз трябва първо да свърша една работа.

Голяма грешка, осъзна той половин час по-късно, когато се опита да стане от пода. В мига, в който тя тръгна на горе по стълбите, той се просна по корем на чергата в хола. Прекрасно знаеше какво ще му се случи, ако заспи по този начин. И заспа.

Клем не можеше да си мръдне главата. Започна да се надига сантиметър по сантиметър и се присви от хилядите иглички, които прободоха схванатия му врат. В резултат на годините, прекарани над микроскопа и книгите, гърбът му бе станал твърде уязвим. Като използва едно пълзящо приплъзващо се движение, той успя да се завлече до дивана, просна се на него и се опита сам да си разтрие шията.

— Пак ли главоболие? — запита Марта, която се появи зад гърба му.

Той опита да се обърне по посока на гласа, но веднага изстена болезнено.

— Схванат врат.

— Искаш ли да ти помогна? Джак имаше същият проблем, защото твърде дълго стоеше свит над книгите си — тя се промъкна зад него и преди той да успее да реагира, палците ѝ се забиха в раменете му. — Остави очилата си настрана. Отпусни се — няма да ти причиня болка.

Джак? Кой беше този Джак? Явно са много близки, щом го е разтривала.

— Оу!

— Боли ли? Това е добре. Значи съм намерила болното място. Сега ще те отпусне.

— Ръцете ти са по-силни, отколкото изглеждат.

— Израснала съм във ферма. Нижех тютюн и доях кравите, преди да съм се научила да чета.

— Кой е Джак? — Клем усещаше как болката постепенно си отива. Пръстите ѝ бяха изключително ловки и умели.

— Брат ми. Живях при него през последните години, за да се грижа за племенника и племенницата си. Джак е вдовец. Трина умря при раждането на Джени и аз отидох в Луизвил... Боли ли още? Не? Добре. Но преди три седмици Джак се ожени повторно. Останах с децата, докато те отидоха на сватбено пътешествие, и сега се прибирам. Бях решила да направя и аз малка екскурзия, да се видя с Хати, но нали знаеш какво се случи — Марта се беше отпуснала след топлата вана и сега изпитваше желание да говори. — Децата ще ми липсват. Опитах се да не мисля за това, защото знам, че и за Джак, и за децата ще е по-добре да имат нормално семейство с двама родители. Но Джени съм я отгледала от пеленаче. Тя ми е като собствено дете. Горкият Джак! Двамата с Трина се ожениха веднага след гимназията. Бяха прекалено млади, но нали знаеш как става.

Именно в това бе проблемът — не знаеше как става! Знаеше само, че мисълта да е женен и то именно за тази жена, да имат деца, е чудесна.

С две думи това бе най-прекрасното нещо, което можеше да си представи. Беше готов да даде всички нобелови награди на света срещу това да има собствена съпруга. И то не коя да е, а именно Марта.

— Ето значи как се случва това — продължи той мислите си на глас.

— За какво говориш?

„За любовта. За това как се появява тя“, отвърна й Клем мислено. От петнадесетгодишен бе престанал да вярва в любовта. В най-добрия случай любовта бе мит. В най-лошия, рационализация на инстинкта за самовъзпроизводство. Всеки път, когато виждаше как нормален мъж или нормална жена изведнъж загубват ума си по някой представител на противоположния пол, Клем предпочиташе да търси обяснението в мутантен вирус, но не и в това странно и необяснимо чувство, каквото бе любовта.

Гласът на Марта прекъсна разсъжденията му:

— Клемънт, даваш ли си сметка, че е почти осем часът, а ние не сме яли нищо от сутринта? Не знам как е с теб, но аз имам чувството, че съм изгорила седмичната си норма от калории. Защо не отидеш да вземеш една гореща вана, докато аз приготвя вечерята? Ще бъде готова след около четиридесет и пет минути.

Петнадесетина минути по-късно, потопен до шия в гореща вода, Клемънт се отдаде на удоволствието от това, че лежи в същата вана, в която е била тя преди малко. Още чувстваше пролетното ухание на сапуна или шампоана, който бе използвала. Тоалетните ѝ принадлежности бяха акуратно подредени върху мраморната полица до ваната. Бутилка с жълти рози на етикета. Бурканче с жълто капаче. Резедава самобръсначка и розова четка за зъби. Кой ли друг познаваше цвета на четката ѝ за зъби и на самобръсначката ѝ? Клем нервно се изправи, като разля половината от водата на пода, и пушна студения душ върху главата си. След пет минути прекрати мъчението, разтри се яростно с грубата си кърпа и облече чисти дрехи, като в бързината отскубна едно копче на ризата и за малко не скъса ципа на панталона.

Познатият аромат на кафе го посрещна в мига, в който отвори вратата. На шунка ли му замириса? За миг помисли, че фантастичните му мечти може би се дължат на глада, но Клем не се остави да бъде заблуден от подобна погрешна аргументация.

— Омлетите със сирене и шунка са готови. Има и печени сандвичи със сирене. Съжалявам за бедния асортимент, но нямах възможност да избирам. Нямах никакво масло.

Тя все още беше по халат. Жълт, пристегнат на кръста с колан. Беше от някаква мека материя, сигурно гладко кадифе, и той се зачуди какво ли носи Марта под него. По чувства как се изчервява и мислено се помоли червенината да не е заляла онази част от лицето му, която се виждаше от брадата. Опита бе да заеме мястото си на масата с подобаващо достойнство, но новооткритата му дарба да се отдава на еротични видения го смущаваше. Не биваше да чете онези книги от библиотеката на Хати! Той прочисти гърлото си и изтърси.

— Думата „омлет“ произлиза от латинската дума за малка чинийка.

— Колко любопитно — отвърна разсеяно тя.

— Не, не е — Клем сграбчи приборите си, като че ли бяха оръжия. — Аз не знам нищо интересно. Всичко, което казвам, звучи като рецитация на учебнически текстове. Или още по-зле.

— Не е вярно, Клем. А дори да е така, това не е престъпление. Освен това, честно казано, започваш да се справяш все по-добре. Сега си хапни препечения сандвич, докато е топъл. Студените сандвичи със сирене са безвкусни.

Той послушно се наведе над чинията и се почувства като ученик. Скоро обаче му стана някак по-уютно. Поне не беше гладен. Марта беше изключително приятен събеседник. Тя не бърбореше през цялото време, нито искаше от него да прави неща, които надхвърляха възможностите му. В известен смисъл, той почти съжаляваше за това. Клем притисна салфетката към гъстите си мустаци и се усмихна извинително:

— Боя се, че имам нужда от бръснар. По принцип не пътувам много и когато си стягах багажа, забравих някои неща.

— Забелязах. Вземи си някоя от моите самобръсначки. Имам цяла купчина от самобръсначки за еднократна употреба. Искрено казано, надявах се, че ще се обръснеш, докато съм тук, за да мога да видя лицето ти. Много ми се иска да разбера дали все още приличаш на момчето от портрета, който Хати ти е нарисувала.

Клемънт трепна и кафената лъжичка звънна в стената на порцелановата чашка.

— Значи знаеш за портрета?

— Най-малко от десет-дванадесет години. Понякога Хати ме канеше на обяд.

— Изненадан съм, че ме позна под всичко това — и той сграбчи в шепа кичури от къдравата си червеникавокафява брада.

— В началото не можах да те позная, но после започнаха да се натрупват съвпадения. Името ти. Очите ти. Начинът, по който си държиш главата, сякаш си нащрек и се отнасяш към хората е недоверие.

— Тогава бях само на шестнадесет — измърмори той, притеснен от анализа й.

— Портретът е прекрасен, Клем. Трябва много да се гордееш с Хати.

Той не отговори и Марта продължи.

— Знам, че тя се гордее с теб. Говореше толкова много за теб. Казваше, че си гений, но въпреки това имаш нужда от късмет, за да постигнеш нещо много важно. Така и не разбрах какво е имала предвид. Боя се, че на тази възраст не се заслушвах много-много.

Клемънт изпусна сандвича си, който се пръсна на трохи. Вилицата му издрънча на пода, а той самият измърмори нещо за времето.

— Какво?

— Нищо! — почти извика Клем и веднага след това му се прииска да се изпари без следа. — Извинявай, не исках да викам.

Те продължиха да пият кафето си в мълчание, а Клем се чудеше как най-тактично да зададе въпроса, който го тормозеше от няколко часа. Свободна ли беше Марта? Имаше ли връзка с друг мъж? Вярваше ли, че двама нормални възрастни хора могат да се срещнат и веднага да открият у другия онези ценни качества, въз основа на които да изградят трайна връзка помежду си? Би ли се любила с него? Би ли му позволила да я прегръща и да я люби отново и отново, докато най-накрая се научи как да ѝ доставя удоволствие? Внезапно той скочи на крака, бутна назад стола си и го хвана, миг преди да се е сгромолясал на пода.

— Чакай тук! Искам да кажа, извини ме за момент, моля — би се зарадвал, ако можеше да забележи изписаната на лицето ѝ загриженост, но той вече крачеше нанякъде. — Не мърдай! Ще се върна след пет минути.

Марта се втренчи в недоядената му храна. Тя не беше кой знае каква готвачка, но никой досега не бе реагирал по този начин на кулинарните ѝ произведения. Може би беше алергичен? Към някоя от храните на масата!? Или към нея?

СЕДМА ГЛАВА

Ножиците все още бяха точно там, където си спомняше, че ги е видял, в кошничката с конците и иглите. Бяха съвсем неподходящи за целта, но случаят бе спешен. Влезе в банята и затвори вратата.

Десет минути по-късно се вираше намръщено в не познатото отражение в огледалото. От години насам не беше виждал лицето си голо. Разбира се, шивашките ножици на Хати и самообръсначката за еднократна употреба на Марта не му позволиха да се избърсне изрядно, но основната работа беше свършена. Сега от огледалото го гледаше мъж с половин дузина бръчици по лицето си, с гъсти, но приемливи мустаци. Дали да не обръсне и тях? Те привличаха веднага погледа. Клем се почувства неудобно при мисълта, че прави нещо, за да се разхубави, но не намери сили да обръсне изведнъж цялото си лице. Пък и какво значение имаше неговото собствено мнение? Марта беше важната. Дали щеше да го приеме така? Или щеше да го погледне и да се разсмее?

От другата страна на вратата се чу шум. Клемънт преглътна и се вкопчи в ръба на умивалника.

— Клемънт, лошо ли ти е?

Да, беше му лошо! Та той направо трепереше от притеснение! И нямаше никаква представа как да се справи със състоянието си.

— Да. Тоест не. Добре съм.

Той побърза да отвори вратата, преди смелостта да го напусне, и трепна, като чу удивеното ѝ възклицание. Тя не беше харесала лицето му! Проклетият му нос беше прекалено дълъг, а брадичката му бе твърде... С една дума, беше особена!

— Съжалявам — измърмори той. — Мислех, че така ще е по-добре — отстъпи назад и се опита да затвори вратата отново.

— К. К. Барто, да не си посмял да затвориш тази врата пред лицето ми! — за всеки случай тя пхна крака си в пролуката. Клем с нежелание позволи на Марта да го огледа по-внимателно. Нищо

досега, дори и ужасната пневмония, не го беше карало да се чувства толкова уязвим!

— Извинявай, стреснах те — смотолеви Клем.

— Не, ти. Не е това, което си мислиш.

— Не биваше да го правя. Глупава идея — покри долната част на лицето си с ръка. — Само че... беше започнала да ми пречи. Сега, понеже идва лято и... — „ноември месец е, глупако!“, сети се внезапно.

Преди да успее да се скрие в банята, тя вдигна ръка и го погали по лицето му. Сърцето му пропусна няколко удара.

— Чудех се дали си се променил — прошепна тя.

Клем имаше чувството, че се задушавя. Ръцете ѝ бяха толкова меки, толкова.

Беше въпрос на сантиметри. По-късно Марта опита да си спомни кой пръв съкрати разстоянието. Като че ли и двамата бяха привлечени неударно от мощен магнит и това привличане ги развълнува твърде много, за да успеят да му се противопоставят. Клемънт спря да диша. Не беше сигурен, но му се стори, че сърцето му отново пропусна няколко удара. Той сведе глава, а Марта повдигна лице към неговото. Дъхът ѝ докосна устните му като призрачна целувка, като видение.

Само че виденията не обвиваха ръце около врата му те не умееха да милват, нито пък можеха да го възпламенят.

Устните им се докоснаха, разделиха, после се докоснаха отново. Клемънт я притисна силно, а после се отдръпна от страх да не я нарани. Пое въздух и в следващия миг пак се наведе към нея, защото не можеше да остане толкова далеч. Искеше да усети вкуса ѝ, изгаряше от жажда по нея. Инстинктът го тласна към първата плаха целувка, нежно разтваряне на устните, колебливо докосване на езика. И тогава целувката сама започна да го води, заля го с вълните на трепета, хвърли го в непознати дълбини. Той не можеше да се насити на вкуса ѝ, на докосването до нея, на всяка нейна частица. Целият трепереше, разтърсен от бушуващите желания на тялото си, което знаеше към какво се стреми и не позволяваше на разума да надделее.

Мекият кадифен халат незабелязано се свлече на земята. Двете последни копчета на ризата му паднаха на пода откъснати. Голите му гърди се притиснаха към смачканата жълта батиста на нощницата ѝ, а

ръцете му трескаво откриваха едно след друго съкровищата на възхитителния феномен, наречен Марта Ибърли.

Очилата му бяха станали повече от безполезни и той ги захвърли. Блуден от сладостната агония на безумното си желание, той в един момент дойде на себе си и си даде сметка, че се притиска към нея и движи таза си по недвусмислен начин. Това го ужаси! Тя сигурно се отвращаваше от него! Направи героично усилие да овладее страстта си и опита да се извини.

— Марта, аз...

— Не, недей.

С треперещи ръце той я отдалечи от себе си, а после от ново я притегли, притискайки за последен път крехката ѝ женственост към своята твърда мъжественост. Най-после намери сили да се отдели от нея.

— Прости ми, скъпа — прошепна той, — не мога да ти опиша колко съжалявам.

— О, не! Това беше... Аз не биваше... — тя се наведе и трескаво сграбчи халата си. Опитваше се да намери обяснение за безотговорното си поведение с мъж, с когото се бе запознала едва вчера. Та тя имаше известен опит зад гърба си! Но този мъж бе съвсем различен от всички, срещани досега, и тя не знаеше как да се отнася към него.

Двамата едновременно забелязаха очилата му върху избелялата пътека и се спуснаха към тях. Сблъскаха се, той я задържа да не падне и веднага я пусна, сякаш съществуваше опасност да си изгори ръцете. Изглеждаше притеснен и изпълнен с разкаяние. Сърцето ѝ болезнено се сви, защото знаеше, че от нея зависи да преведе и двамата през това изпитание на близост. Тя взе очилата, подаде му ги и навлече халата си.

— Клемънт, никога ли не ти е минавало през ум да носиш контактни лещи?

— Работата е... Контактни? О, да, аз...

— Не ми отговаряй, вече знам. Зад контактните лещи не можеш да се скриеш, нали така? — въздъхна, докато той забързано постави на носа си замърсените, покрити с петна очила.

Наистина трябваше да престане да витае в облаците! Не можеше да си позволи да излезе от релси само защото е срещнала в

действителност старата си ученическа мечта. А той, колкото и да беше привлекателен, си оставаше точно това, момчето, за което бе мечтала навремето. Нямаше как да е нещо друго. Та те изобщо не се познаваха, а когато не познаваш някого, не можеш да се влюбиш в него. Това бе само заслепление, но не и любов!

— Бих изпила едно кафе — каза тя и се насили да се усмихне със спокойствие, каквото изобщо не изпитваше.

Като че ли водени от негласно споразумение, двамата тръгнаха едновременно към кухнята. Клемънт се почувства благодарен, че поне един от тях е успял да стъпи здраво на земята. Остави се тя да го води. В крайна сметка, не го бе отблъснала. Нито пък му се беше присмяла.

Тя изплакна кафеника и го напълни отново с вода, докато Клем сложи на масата две чинийки и две кафени чашки от различни сервиси. Виеше му се свят. Нима наистина я бе целунал страстно, както му се струваше? Нима езиците им се бяха докосвали? Беше чел за това в романите. Винаги си беше мислил, че деветдесети от написаното за отношенията между мъжете и жените е плод на въображението, но сега разбра, че греша. Напротив, писателите не успяваха да отдадат дължимото на тази тема.

— ... защото математиката никога не ми е била любим предмет — обясняваше нещо Марта. — Най-добре се справях по литература и изкуство. И бях първа по правопис, а правописът е един вид точна наука.

— Нелогично е.

— Знам, изглежда странно, но печелех всички олимпиади по правопис. Затова си помислих, че мога да завърша училище за медицински сестри и да се занимавам с изкуството като с хоби — тя говореше бързо, сякаш за да потисне мислите за току-що случилото се. — Но не съм достатъчно талантива, за да се издържам като художничка и си казах, че е по-добре да вършиш добре нещо практично, отколкото да си хем посредствен, хем непрактичен.

Усмивката ѝ бе пресилена. Клем си даде сметка за това дори в обърканото душевно състояние, в което се намираше. Тя беше притеснена, и то по негова вина. Беше му мъчно за нея, но не вярваше, че нещата ще се оправят, ако ѝ каже, че тя никога не би могла да бъде посредствена в каквото и да било, защото е единствена, неповторима и прекрасна. Марта обаче явно очакваше отговор. Затова Клем опита да

се ориентира сред хаоса на обърканите си мисли и се хвана за една своя фраза.

— За правописа. Имах предвид, че правописът е нещо нелогично, а не че на теб ти липсва логика.

— А, така ли?

Мълчанието бе прекъснато от еката на гръмотевица и в стаята сякаш нахлу нова вълна от напрежение. Клем сви рамене, пристъпи от крак на крак и отчаяно изтърси първото, което му дойде наум.

— Обвързана ли си... ъ-ъ... с някакъв мъж?

Тя изпусна лъжичката и смляното кафе се разпиля наоколо.

— Виж сега, какво направих заради теб! — тя събра боклука в шепи и го хвърли в кошчето, като продължаваше да мърмори: — Сега забравих колко лъжички съм сложила!

Клемънт обаче настоя.

— И така, обвързана ли си? Трябваше да знае!

— Не, определено не съм обвързана с мъж.

— Добре — той придърпа един стол и се отпусна в него, като опъна дългите си крака. Добре поне, че не се налагаше да се преборва със съперник!

— Добре ли? — Марта най-после успя да се справи с кафеварката и закрачи напред-назад из кухнята, като внимаваше да не срещне погледа му. — Идният четвъртък ставам на двадесет и девет години. На тази възраст повечето жени са вече обвързани, както казваш ти.

Клем едва устоя на изкушението да използва случая и да ѝ предложи себе си. Готов бе да изпълнява всякаква роля, стига само да е завинаги! Уж между другото спомена, че има чудесна и сигурна работа в Бошам Форбс Интернешънъл.

— А също имам и апартамент, но веднага мога да купя и къща, ако ти... — в мига, в който видя изражението ѝ, той пожела да върне думите си назад, но това, разбира се, беше невъзможно. — Нямах това предвид. Искам да кажа, че точно това имам предвид, но не по начина, по който прозвуча. Тоест, вярно е, че наистина имам... О, по дяволите, не можем ли да говорим за нещо друго?

Марта се обърна с гръб към него и отново се засуети около кафеварката.

— Аз също сега ще си търся апартамент, освен ако успея веднага да се запиша в училище за медицински сестри, макар че едва ли по това време на годината приемат студенти. Така че ще си намеря временна работа и ще потърся някое евтино място наблизко и... С мляко или без?

Клемънт винаги пиеше кафето си без захар и мляко. Въпреки това сега си сложи и захар, и мляко. Започна трескаво да бърка ароматичната напитка.

— Апартамент, значи?

Тя кимна и се загледа съсредоточено в шарките на чашата си. Лицето ѝ се обагри в нежнорозово, а после пак стана бледо. Клемънт гледаше очарован как луничките ѝ изчезват и отново се появяват.

— Притеснявам се най-вече за работата — тя се засмя насила. — Да си чувал някой да търси ратаи? Много добре се справям с трактори, стига да не са последен модел.

Той опита да си я представи на трактор, но не успя. Всъщност не беше сигурен, че изобщо някога е виждал трактор. Знаеше само, че има две големи и две малки колела. Можа все пак да си я представи седнала върху купа сено, с леко загоряло от слънцето лице. Косите ѝ падаха върху раменете, а ръцете ѝ изкусително се протягаха към него. Закръглените ѝ гърди се повдигаха при всяко вдишване, а розовите им зърна хвърляха сянка под косите лъчи на слънцето. А краката ѝ! Обути е елегантни остри обувки с високи токчета и копринени черни чорапи.

Клем се размърда нервно на стола си, защото тялото му бурно реагира на този образ, изваден сякаш от някоя от Хатините еротични новели. Дъщерята на фермера и ратаят. Знаеше кой ще играе ролята на ратая. Беше готов да посвети живота си на онзи кратък миг, в който ще може да коленичи до жената върху купата сено. Жената с лицето на Марта.

Не, нека не си представя лицето ѝ. Трябваше да намери начин да възстанови контрола над мислите си! Книги! Ето една подходяща тема!

— Чела ли си нещо интересно напоследък?

Стори му се, че и тя реагира с облекчение на безопасния безличен въпрос.

— Ако смяташ „Трите малки прасенца“ и „Котката от задния двор“ за интересни книги, да.

Беше чувал за бродуейския мюзикъл „Котките“, но не го беше гледал. А пиесата на Тенеси Уилямс „Котка върху горещ ламаринен покрив“ го накара да се чувства доста объркан. Що се отнася до свинете...

— „Животинската ферма“ на Оруел е много поучително четиво — отбеляза накрая той, доволен, че е допринесъл за разговора.

— Но едва ли би могло да се каже, че е от същия тип — отвърна сухо тя. Клемънт, наистина ли си толкова неумел в общуването, или играеш някаква игра с мен? Може би се забавляваш с това да ме объркваш непрекъснато.

— Игра ли? Аз си мислех, че вода нормален разговор.

— Нормален какво? — той изглеждаше толкова искрен в смайването си, че тя му повярва. — Виж какво — продължи тя с по-спокоен тон, — разговор не се води така, както се управлява влак. Той е нещо, което просто се случва. Двама души започват да си говорят и... Хоп! Разговорът просто тръгва. Не се нуждае от игрички, Клем. И точно сега не ми трябва мъж, който допълнително да усложни живота ми, който и без това е достатъчно сложен. Затова ако си играеш с мен, ще те помоля да престанеш. Става ли?

— Съжалявам. Да, така е. Абсолютно.

Клем нямаше представа какво точно иска да каже тя, но ако двамата играеха игра, не искаше той да е губещият. Всъщност, ако изиграеше правилно ходовете си, и двамата щяха да спечелят!

— Моето присъствие тук ли те тревожи? — запита Марта. — Ще се почувстваш ли по-добре, ако взема кола на автостоп до Ашвил, вместо да седя тук да чакам Хати? Аз и без друго смятах да си замина, след като разбрах, че я няма. Сама не знам защо не съм го направила. Но е толкова трудно да се измъкнеш от тук.

— Не! — той почти извика и се наведе над масата. Разхлабените очила се смъкнаха на върха на носа му. — Не знам кога Хати ще се върне у дома. Трябваше да е тук преди четири дни. Но аз искам да останеш. Не искам да си тръгваш. Никога!

В далечината се чу тътенът на нова гръмотевица. Стъклата на прозорците издрънчаха, след това къщата отново потъна в тишина. Не се чуваше дори тиктакането на часовник или бученето на хладилника. Нищо не нарушаваше внезапното напрежение, което увисна над двамата.

— Никога ли? — прошепна Марта и по израза на лице то й Клем разбра, че отново я е изплашил.

— Не знам как да го кажа най-ясно.

— Не, не, всичко е наред. Знам, че всъщност имаше друго предвид.

Той почувства как нервите му се опъват докрай. Ръцете му едва забележимо трепереха и той ги сви в юмруци, защото забеляза, че тя го гледа.

— Точно това имах предвид. Но не се изразих достатъчно добре — отсече той твърдо.

Марта поклати отрицателно глава и той предварително разбра какъв ще бъде отговорът й.

— Ти не изпитваш нищо към мен, Клем. Невъзможно е. Ние дори не се познаваме. Това, което стана горе току-що беше случайност. И не означаваше нищо — не смееше да го погледне в очите, може би, за да не я хване в лъжа. Защото случилото се означаваше нещо!

Никога досега не се беше чувствал толкова разтърсен, толкова дълбоко развълнуван, а и тя не се възпротиви на ласката му. Той долови ускорения ритъм на сърцето й, чу простенването й, когато откъсна устни от нейните, уплашен, че й е причинил болка.

— Нещата просто никога не стават така — прошепна тя. — Не и толкова скоро.

— А как стават? Колко време е необходимо? Кажете ми, защото аз не знам — Клем искаше да знае всичко за нея, за чувствата и мислите й, а вместо това знаеше само, че тя не му казва истината, и това го измъчваше.

— Откъде да знам? Няма правило. Но не и толкова бързо. Повярвай ми, в това поне съм сигурна. Аз бях. Имаше един мъж. Мислех, че ще се оженим.

Масата се разклати от силата, с която Клем се вкопчи в ръбовете й.

— Ти го обичаш!

— Така си мислех.

Болката, която го прониза, не можеше да се сравни с никоя досега, но въпреки това той запази спокойното си изражение. Боеше се, че ако я изплаши, тя ще се затвори в себе си завинаги.

— Кога започна да се съмняваш?

Усмивката ѝ накара сърцето му да се свие от мъка.

— Когато му казах, че няма повече причини да чакаме, защото Джак ще се жени повторно и вече няма да има нужда от мен. Тогава Върджил ми каза, че е много привързан към мен, но всъщност никога не е мислил сериозно за брак. Или поне не с мен. Изглежда аз бях мила, грижовна и непретенциозна, а в един определен момент Върджил е имал нужда от жена с тези качества. Била съм идеална за... — замълча и пое дълбоко въздух, като продължаваше да избягва погледа му. — За една кратка връзка, но не и за брак. Ние двамата бяхме несъвместими.

Клем отблъсна назад стола си и скочи на крака.

— Какъв малоумен негодник! Какво е имал предвид, като е казал, че сте несъвместими?

Марта не успя да сдържи смеха си. Той изглеждаше толкова ядосан, като че ли някой го бе засегнал до смърт. Дори тя не бе реагирала толкова бурно на обидата!

— Съвместимостта означава еднакви интереси, един и същи произход — заобяснява тя. — Седни, Клем, преди да си получил сърдечен удар. Не виждам защо се вълнуваш толкова. Това няма нищо общо с теб.

— Как да няма нищо общо? Този мъж те е обидил, значи и аз съм засегнат!

Марта стана и го хвана за ръка.

— Ела да седнем в дневната и да се поотпуснем. Ти днес прекали с кафетата. Мислил ли си някога да преминеш на кафе без кофеин? Седни, отпусни се и ми разкажи за работата си.

— Няма да ти е интересно. Тъпо е за обясняване. Сигурен съм, че не искаш да чуеш тези неща.

Думите му можеха да ѝ прозвучат обидно. И двамата знаеха, че тя не може да се мери с него в интелектуално отношение. Но в случая той не проявяваше надменност, а просто гледаше на себе си като на скучен човек.

— Хайде, казвай! — заповяда му тя.

— Работя в областта на молекулярна биология, ДНК, правя изследвания на някои мутагенни клетки. На рака, например. И какво все пак имаш предвид под несъвместими? Слепец ли е онзи, или само глупак?

— Върджил смяташе, че е по-добре да вземе жена от своята среда. Той беше адвокат, а семейството му бе доста заможно и уважавано. А аз съм израсла в мъничка ферма, винаги съм била бедна.

— Все още не разбирам.

— Произходът. Образованието. Та аз дори не успях да завърша първата си година в колежа!

— Но ти си го обичала.

Тя се усмихна тъжно и в същия миг първите дъждовни капки забарабаниха по прозорците.

— Поне така смятах.

Клемънт затвори очи, сякаш почувства пронизваща болка. След миг заговори отново с тих глас.

— Ти и той. Вие двамата бяхте ли...?

— Любовници? Да — отвърна тя тихо, а на него му се стори, че думите ѝ отекуват в тишината.

— Той е бил пълен идиот! Никой нормален мъж не би ти позволил да го напуснеш — отвърна Клем.

Марта едва се пребори със залялото я желание да заплаче. А не беше от жените, които често проливат сълзи. Плака, когато се разделяше с децата, но не и когато се прости с Върджил. Знаеше, че всичко това е доказателство за нещо, но не бе сигурна за какво.

Поройният дъжд внезапно заплююща по покрива и капчуците се превърнаха във водни каскади. Вятърът яростно заблъска по прозорците.

— Маратонките ми! — извика Марта и скочи от място то си.

— Маратонки ли?

— Те още са на прага, където ги събух днес. Ще прогизнат!

Тя почти беше стигнала до входната врата, когато той я настигна и я спря.

— Чакай, ще отида аз. Ти ще се измокриш.

Двамата хукнаха едновременно навън, но той се върна, за да включи дворното осветление. През това време Марта успя да се подаде навън и за миг стана вир-вода.

— Влез вътре, аз ще ги намеря — изкрещя той, надвиквайки тътена на бурята. Миг преди очилата му да бъдат залети от дъжда и да станат съвършено безполезни, той успя да види една розова маратонка, захвърлена до портала. Втората обаче не се виждаше никъде. —

Влизай веднага вътре, Марта! Няма никакъв смисъл да измръзнем и двамата.

Най-после забеляза и другата маратонка. Хукна към нея, като прескачаше храсти и стъпала, грабна я и се втурна обратно, без да вижда нищо без очилата, ала страшно въодушевен. Чувстваше се така, като че ли бе победил седемглав змей, за да спаси любимата, а всъщност само бе прескочил няколко локви, за да донесе маратонките ѝ. Накрая и двамата нахълтаха обратно вкъщи и избухнаха в луд безпричинен смях.

— Не биваше да правиш това! — запротестира тя.

— Страх ме беше да не те отнесе дъждът — отвърна Клем и свали мокрите си очила, през които не се виждаше нищо.

— Както и да е, но нямаше смисъл и двамата да се измокряме така.

Бяха се свили един до друг на малкото турско килимче в преддверието и Клемънт си помисли колко би било хубаво да я види по-добре. Той протегна нерешително ръка към кръста ѝ.

— Е, аз никога не съм бил практичен. Това е един от дребните ми недостатъци.

Двамата се притиснаха един към друг, сякаш търсеха топлината на телата си. И двамата трепереха от студ.

— А имаш ли големи недостатъци?

— Искаш да кажеш, че не си ги забелязала?

Клемънт нежно я залюля в обятията си. Започна да се възбужда както обикновено, въпреки че целият бе мокър. Нежно отмести с устни падналия върху веждата ѝ кичур и проследи пътечката на една дъждовна капка по бузата ѝ с върха на езика си.

— Клем? — дъхът ѝ опари гърдите му.

— Ммм... — простена той. Звучеше като че ли не може да си поеме дъх.

— Това, което правим, не е много разумно. Вече открихме, че и двамата сме... Тоест, че никой от нас не е... — лицето ѝ се притисна към ризата му, точно там, където трябваше да са копчетата. Но копчета нямаше, нали ги бяха скъсали, когато се целуваха за първи път?

Когато почувства устните ѝ върху голата си кожа, той изстена от удоволствие.

— ... Имунизиран — довърши тя отчаяно изречението си.

Една от ръцете му намери пътя към тила ѝ и се зарови в косите. Поток от мокри копринени къдрици докосваха кокалчетата на пръстите му. Откри малка бенка в основата на шията ѝ, същата каквато имаше и над горната си устна. Прониза го желание да докосне и двете с език.

— Глупаво е да се заплитаме в тази история — продължи тя неубедително. — Ние не се познаваме. Аз ще си замина утре. Или вдругиден. Нямаме нищо общо помежду си. Ти си блестящ учен, а аз никоя. Дори не можем да проведем нормален разговор.

— Грешката е моя, а не твоя. Научи ме. Знам, че мога да се науча. Господи, Марта, не виждаш ли какво направи с мен?

Пръстите ѝ намериха чувствителното място, до което се бяха докоснали устните ѝ, и той отново изстена. Допирът ѝ изпрати мощна вълна на възбуда по цялото му тяло.

— Трябва да признаеш поне, че сме съвместими — въздъхна той. — Ако бяхме малко по-съвместими, щях да падна на пода в безсъзнание. Марта? — „Скъпа! Мила! Любима!“, продължи наум. В съзнанието му изплуваха откъси от стихове, които до този момент не означаваха нищо за него. — Повярвай ми, това, което правим, е най-добро и за двама ни — прошепна в ухото ѝ. — Никога не бих могъл да те нараня, нали знаеш?

— Ще намокрим персийския килим на Хати.

— Сигурно вече сме направили цяла локва.

Тя се засмя и Клем усети как от плещите му пада огромен товар. Отпусна малко прегръдката си и каза:

— Не съм сигурен, че мога да вървя, но нека се опита ме да отидем в дневната.

Успяха да стигнат само до твърдото викторианско канапе и Клем се запита дали само халюцинира, или направо полудява. В мига, в който се отпуснаха на софата с преплетени ръце и крака, стаята, къщата и цялата проклета вселена можеха да изчезнат, без той да забележи. Тъй като плюшеното канапе бе твърде тясно дори за сам човек, Марта почти легна върху него.

— Не мога да повярвам, че върша това — прошепна тя. Плющиящият пороен дъжд почти заглуши думите ѝ. — А мислех, че съм разумна жена!

— Така е, но аз съм неразумен и за двамата.

Главата ѝ бе отпусната на рамото му, а косите ѝ гъделичкаха чувствителната кожа под брадичката му. Едната му ръка бе леко отпусната върху тялото ѝ, така че ако я мръднеше няколко сантиметра по-нагоре, палецът му щеше да докосне гърдите ѝ. Клемънт затвори очи и се помоли да не се изложи, като получи инфаркт преди края на нощта.

Марта въздъхна дълбоко и почувства как очите ѝ се пълнят със сълзи, но не намери сили да вдигне ръка, за да ги избърше. Чувстваше се толкова добре, че почти се изплаши. Не знаеше на какво се дължи реакцията ѝ, нито можеше да устои на изкушението, наречено К. Корнилиъс. Надигна се на лакът и се взря в лицето му. Беше по-блед от обикновено може би, защото беше мокър и вероятно настинал. На скулите му обаче бяха избили две ярки червени петна. Треска? Или смущение?

— Предполагам, че си притеснен?

— Парализиран съм от страх!

Марта реши да се довери на инстинкта си и взе нещата в свои ръце. Беше изгубила ума си! Съзнаваше, че не бива да си играят с огъня, но той я бе омагьосал! Колкото и не вероятно да ѝ се струваше, тя го беше обикнала! Но не искаше да признае дори пред себе си, че чувствата ѝ към Клем бяха стократно по-силни от тези към Върджил Джоунс. Никога досега не бе изпитвала толкова болезнено и страстно желание. В потъмнелите му от страст очи танцуваха чувствени пламъчета, които я накараха нервно да прехапе устни.

— Трябва обаче да разбереш нещо, Клем. Каквото и да се случи между нас тази нощ, аз няма да остана тук. Ще си замина при първа възможност.

Той не отговори и Марта почти съжали, задето го е предупредила. Не можеше ли да си позволи да получи поне мъничко наслада от живота? Какво лошо имаше в това да прекара една фантастична нощ в обятията на силен и честен мъж? Внимателен и нежен, а в същото време толкова странно настъпателен? Един вълнуващо невинен мъж, чийто поглед караше сърцето ѝ да прегледа лудо.

Тя повдигна глава и докосна с устни брадичката му. Той реагира, сякаш беше очаквал този жест като сигнал. Обърна се така, че тя остана под него, и се опря на лакътя си.

Първата му целувка беше нежна, защото Клем внимаваше да не изплаши Марта. Освен това се боеше да не изгуби самоконтрол. Беше едър и силен мъж, в момента силно възбуден и не знаеше какво би могъл да стори, ако престане да се владее.

— Марта, Марта — прошепна той в шията ѝ. — За какво мислиш?

— За един неспокоен младеж с джинси и бяла фланелка. Лицето му е потънало в сянка, а очите му са толкова тъжни и... О, Клемънт, знаеш ли колко пъти съм се сещала за него и съм се питала къде е, и с кого е.

Устните му докоснаха нейните и се притиснаха към тях страстно и продължително. Той отново стегна прегръдката си, ала усети, че може би я притеснява, и отпусна ръце, като шепнеше объркано думи на извинение. Покри с леки целувки страните, слепоочията и челото ѝ. Най-после от ново стигна до устните ѝ и този път ги разтвори без сянка от нерешителност. Страстта и инстинктът го накараха да се впусне в една търсеца и жадна целувка, която ги остави без дъх, с разтреперани ръце и притиснати плътно тела.

— Какво правиш? — възкликна тя, когато Клем започна да разкопчава нощницата ѝ.

Ръцете му застинаха върху гърдите ѝ.

— Искам да те видя. Има ли нещо лошо в това?

— Не зная какво е лошо и какво добро, но... Клем, сигурен ли си? Нали знаеш, че това е само за тази нощ?

„Завинаги е!“, възрази той мислено, но прояви достатъчно такт, за да не го изрече на глас. Вместо това каза:

— Трепериш. Боиш ли се?

Лицето ѝ бе толкова близо, че той виждаше преливащи те се цветове на ирисите ѝ: мед, злато, бронз. Зениците ѝ се разшириха толкова, че почти покриха златния пръстен на ириса.

— Да. Малко. А ти?

— И аз малко. Всъщност — много! Но не искам да спра. Това е най-прекрасното нещо, което ми се е случвало. Сега знам какво бих чувствал, ако летя на комета.

Тя загърна нощницата плътно около себе си и се отдръпна колкото можеше по-далеч.

— Слушай, Клем, поне един от нас трябва да прояви здрав разум!

— Това е най-разумното нещо, което някога съм правил.

— О, за Бога, защо не оставих дъжда да отнесе проклетите маратонки? Ако бях отишла да си легна, всичко това нямаше да се случи.

— Щеше да се случи. Е, може би не толкова скоро.

— Точно в това е проблемът, не разбираш ли? Хайде да се разделим сега, а утре ти ще ми разкажеш всичко за себе си. И вечерта може би.

— Знаеш ли, че на тази светлина очите ти изглеждат почти черни?

— Клемънт! Не можеш ли поне за миг да ме изслушаш? Добре, съгласна съм, че двамата се привличаме взаимно. Но може би причината е в усамотението. Както и да е, в твоя живот няма място за жена без образование, чието единствено постижение в живота е някой добре приготвен сладкиш. А в моя живот няма място за мъж, който... За какъвто и да е мъж! Всъщност те подведох да мислиш, че... Да, наистина те желая, но това е глупаво от моя страна и...

Клемънт се изправи.

— Не се бой — каза нежно. — И аз съм притеснен колкото теб, но се кълна, че няма от какво да се страхуваме. Ела в леглото с мен, Марта.

ОСМА ГЛАВА

Докато стигне до втория етаж, на Клем му мина какво ли не през ума. О, да, нямаше съмнение, че я желае. Никога през живота си не бе желал нищо друго тъй силно. Но ако нещо не се получи? Ако направеше всичко погрешно? По дяволите теорията за сублимацията! Трябваше да се погрижи да натрупа някаква практика!

— Марта, може би ще е по-добре — господи, дори гласът му трепереше!

Тя обви ръка около кръста му и го поведе към неговата спалня. Намери кибрита до камината, запали една клечка и я доближи до смачканите вестници. Двамата заедно гледаха как пламъците се заизвиваха над боровите клонки, как сухата дървесина изригна облак от искри, как езиците на пламъците близнаха подредените дънери. Марта нагласи решетката и се обърна към него. Клем забеляза притеснението ѝ. Очите ѝ за миг срещнаха неговите, а после се спуснаха надолу към смачканата яка на ризата. Без да знае какво точно да направи в този момент, въпреки че осъзнаваше много ясно желанията си, той разтвори обятия и тя пристъпи към него.

Клем затвори очи и притисна лице към косите ѝ. Чувстваше се като бездомник, който най-последно е намерил своя подслон в непрогледната бурна нощ. Помисли, че е готов да я прегръща така цял живот. Ръцете му силно я притиснаха. Дишаше накъсано и трескаво.

Вече не усещаха студа, но и двамата бяха мокри от дъжда, а мокрите дрехи създават толкова неудобства! Когато той развърза колана на халата ѝ и го разтвори, тя не възрази, ала погледът ѝ се прикова в лицето му. Клем притеснено отпусна ръце. Тогава Марта смъкна ризата от раменете му. Изведнъж и двамата започнаха трескаво да свалят дрехите си и да ги хвърлят безразборно върху студения радиатор, което ги накара да се разсмеят. Тя вдигна очи и забеляза втренчения му поглед. Под нощницата си Марта носеше бикини и сега стоеше пред него само по тях, кръстосала ръце пред гърдите си.

— Никога не съм подозирал, че жените са толкова красиви. Топлината и розовината са много по-прекрасни от студа и сивотата.

— Сивотата ли?

— Мраморът — той мъчително преглътна и се зачуди как е възможно най-добрите скулптори да не успеят да пресъздадат в произведенията си чудото на женското тяло.

Марта обаче не мислеше за скулптурата. Тя знаеше само, че Клемънт е най-привлекателният мъж, когото е виждала. Пламъците на огъня осветяваха високото му мускулесто тяло. Изглеждаше като статуя и тя мислено благодари, че не е изваян от студен мрамор.

Студ! Нямаше и помен от студ в очите му, които я поглъщаха жадно от върховете на пръстите до извитите в ситни къдри коси. Погледът му се задържа върху кръстосаните ѝ ръце, но той не я помоли да ги отпусне, нито пък разтвори обятията си, за да я прегърне. Беше съвсем очевидно, че това не е от липса на желание. Тя усещаше притеснението му, бе свалил всичките си дрехи, а тя още бе по бикини. Затова ги смъкна. Стаята бе осветена само от огъня в камината и Марта се надяваше, че не е забелязал руменината по страните ѝ. Опитните жени на двадесет и девет години не биваше да се изчервяват, нали?

— О, Господи! — прошепна той замечтано.

Реакцията му я изпълни с огромна радост. За първи път през живота си се почувства почти красива. Изведнъж притеснението ѝ се стопи. Погледът ѝ бе обходил прекрасното му голо тяло, но умишлено се бе постарала да не го задържа върху доказателството за желанието на Клем, това би го смутило още повече. Тя осъзна, че копнее да прегърне този мъж, да го успокои и да го люби. Да го накара да повярва в себе си, така че следващият път, със следващата жена... Бързо отхвърли тази мисъл, защото ѝ причини неочаквана болка.

Изчака той да направи първата крачка. И понеже той не помръдна, тя отиде до леглото и легна. Чаршафите бяха леденостудени и Марта се сви на кълбо. Когато се отпусна до нея, Клем я взе в обятията си. Тя трепереше цялата, докато той изобщо не забележа студенината на леглото. Ръцете му нерешително се спуснаха надолу по гърба ѝ и кожата ѝ пламна от допира.

— Ще ти стопля мястото, искаш ли?

— Стопли го. Нека бъде горещо! — тя все още трепереше, но вече не от студ.

Той протегна крака и ги раздвижи нагоре-надолу между чаршафите. Увери я, че мястото вече е позатоплено и тя постепенно започна да се разгъва. Пусна единия си крак надолу и погали с пръсти топлия му глезен. Допирът до крака му я възбуди. Тя докосна гърдите му и стомахът ѝ се сви. Бедрото му се притисна до нейното и това предизвика нова еротична вълна по тялото ѝ.

— Затопляш ли се? — пошушна той в ухото ѝ. Ръцете му милваха гърба, раменете, шията, спускаха се към хълбоците ѝ, които широките му длани нежно притискаха, а после отново се плъзгаха нагоре. Връхчетата на пръстите му затанцуваха около гърдите ѝ и тя се изви, за да се притисне по-силно до него.

— Ако леко се обърнеш по гръб — прошепна той, — а аз се извия... — той ѝ показва какво има предвид, като се надвеси над нея така, че лицето му да е на сантиметри от нейното.

— Да?

— Мисля, че би било възможно отново да...

— Се целунем ли? — прошепна тя. Дъхът го опари, а ръцете ѝ се обвиха около шията му. Той впи устни в нейните и страстта на целувката замести липсата на опит, докато Марта се наслаждаваше на докосването до гладката му кожа и гъстите коси. Тя провря едната си ръка между телата им и отново погали гърдите му, докато намери зърната им. После устните ѝ се заключиха около тях. Връхчетата на нейните гърди бяха втвърдени от желание. Тя не можеше да го помоли да ги докосне, но можеше да му покаже как.

Клем се почувства така, сякаш светкавица прониза тялото му. Той целият се изпъна.

— Заболя ли те? — попита тя меко.

— Да ме заболи? — изстена той. — О, Господи, не! Какво се случи? Теоретично.

Тя го прекъсна с нова гореща целувка.

— Нима в този момент ти се иска да ми четеш лекции?

— Това, което искам. Марти, боя се, че аз...

— Скъпи, нямаше да съм тук с теб, ако не те желаех — тя взе ръката му и я постави върху едната си гърда, като го остави сам да намери пътя към зърното. Той го напра ви без колебание и със

зашеметяващ резултат. Клем посвети дълго време на новооткритата радост от докосването и вкуса на гърдите ѝ и я доведе много по-близо до висините на насладата, отколкото тя изобщо си бе представяла, че е възможно. След това се отдръпна и легна до нея, горд от себе си.

— Нещо не е наред ли? — запита тя и за първи път си позволи да спре поглед върху възхитителната му неприкрита мъжественост.

— Боя се да не те нараня или да не те разочаровам. Марти, никога през живота не съм се чувствал, толкова безпомощен. Ако бях двадесетгодишен, всичко щеше да е по-различно.

— Но това е смешно! Да не би да си мислиш, че си твърде стар?

— Не, не, по дяволите! Просто мъжът на двадесет години още не е имал време да се изпълни със съмнения.

— Искаш ли да се откажеш?

— Не точно.

Тя самата вече гореше от желание и ѝ беше трудно да проявява търпение.

— Какво искаш тогава?

— Искам! Това, което искам повече от всичко на света в този момент, е да се заровя в теб и да остана така най-малко седмица. Искам ти да ме желаеш толкова, колкото аз теб, и...

Тя се помъчи да го прекъсне, но той сложи пръст на устните ѝ.

— И да знам, че съм в състояние да ти доставя удоволствието, което ти ме караш да изпитвам. А искам да знам, че чувстваш поне половината. Не! Поне една малка част от това, което чувствам аз.

— Но не виждаш ли? Не се ли досещаш? Клем! — Леко захапа пръста му, после взе ръката му и я сложи на сърцето си, за да почувства той силните удари. Имаше и друг начин да му покаже, че е готова да го приеме, но не ѝ достигна смелост. Тя самата нямаше кой знае колко голям опит и не смееше да се превърне в наставница.

— Страхувам се, че няма да мога да...

— Клем! — най-после тя прикова цялото му внимание и нежно продължи. — Знаеш как да ме целуваш, затова сега ме целуни! Ако не искаш да стигнем по-далеч, просто ще се прегърнем и ще заспим един до друг!

Но породената от страст червенина на скулите му и някои други очевидни промени във физиката му говореха, че Клем няма да се задоволи с невинни милувки. Марта се надяваше, че ще успее да

преведе и двамата през предстоящото изживяване, никога досега не се бе нагърбвала с толкова прекрасна и деликатна мисия.

Той започна да я целува. Марта се изви и накрая се озова легнала върху него. Докато той леко хапеше долната ѝ устна, ръката ѝ проследи извивката на раменете му и се спусна надолу към пъпа. Усети как коремните му мускули се стегнаха и се усмихна. Клем бързо усвояваше изкуството на любовта. Необходимо бе само да ѝ се довери.

Той не се откъсна от устните ѝ толкова дълго, че накрая бе принуден да се отдръпне, за да поеме въздух. Дланите му обхванаха гърдите ѝ. Инстинктът го накара да потърка с устни най-чувствената точка на врата ѝ, да продължи милувката към ямката в основата на шията и оттам към хълма на едната гърда. Устните му обгърнаха розовото зърно. Той го погали с език и усети как тя трепна. Това му вдъхна смелост да продължи играта.

Ръката му върху корема ѝ се разтвори като морска звезда и единият от пръстите докосна пъпа. Беше удивен, че този жест също се оказа извор на прекрасни усещания. Окуражен от реакцията ѝ, той плъзна ръката си по-надолу, докато срещна коприненото гнездо, скътано между бедрата ѝ. Тя тихо изстена и се извъртя, за да улесни достъпа му. Разтреперан от възхита, той откри цветето на нейната женственост. Когато докосна сърцевината на желанието ѝ, тя изстена от наслада.

— Заболя ли те? — той побърза да отдръпне ръка, но тя я хвана и върна на мястото ѝ.

— Не! О, не, моля те!

Слабините му се присвиваха от нетърпимо напрежение. Можеше да мисли само за неустоимата нужда да се хвърли върху нея и да засити ужасния глад на целия си досегашен живот. Но не смееше да го стори. Беше толкова не умел, че можеше да ѝ причини болка. Затова продължи да я гали нежно, докато изведнъж тя започна да диша на пресекулки, сякаш се задушаваше. После го сграбчи за раменете и заговори несвързано, но той веднага се досети какво е нейното желание.

— Моля те — сега!

Треперещ от страст, Клем се плъзна между бедрата ѝ и проникна в нея. Чу се стенание. Нейно ли бе? Не, негово то. Нейна беше разтрепераната въздишка.

— О, Клемънт!

Здравият разум отдавна го бе напуснал. Даваше си сметка единствено за лудото, всепоглъщащо желание, за двигателната сила на нуждата от...

— Да, да, да!

И двамата се движеха все по-бързо, стенеха и въздишаха, нашепваха си нежни думи, а телата им се извиваха от удоволствие. Докато вълната на пълното блаженство ги заля и отнесе в небитието.

Останаха замаяни, задъхани и изтощени, с преплетени в прегръдка тела.

А измина доста време, преди Клем да си даде сметка, че някой се извива под тежестта му. Той се отмести и Марта се претърколи настрани.

— Искях само да си поема дъх — извини се тя.

— Разбира се, трябваше да се досетя.

Той знаеше, че никога няма да ѝ позволи да си тръгне. Беше го дарила с най-съвършеното изживяване в живота му. Не можеше да я загуби.

— Дори ако това не се случи никога повече — произнесе той мислите си на глас.

— Дори ако... Ти не... Искам да кажа, мислех, че и двамата...

Сърцето му преливаше от любов. Той разбра какво иска да му каже тя и потърси начин да я успокои. Любимата му звучеше толкова притеснено, колкото и той преди малко.

— Благодаря ти, Марта.

— Не бива да ми благодариш. Искам да кажа, че беше... О, Клем, мъжете не благодарят за това.

Той повдигна глава и я изгледа с искрено смайване.

— Защо, за Бога? Може ли един мъж да получи по-прекрасен подарък?

Тя се изчерви.

— Просто недей да ми благодариш — замълча и накрая запита. — Все още не мога да разбера, Клем. Искам да кажа, знам, че си срамежлив, и всичко останало, но на твоята възраст... Никога ли не си бил с жена?

Той не се престори, че не разбира въпроса ѝ. Въздъхна и се отпусна по гръб с поглед, втренчен в сенките по тавана. Нямахше да му

е лесно. Всъщност щеше да е доста болезнено. Но тя бе поискала отговор, а той не бе в състояние да ѝ откаже каквото и да е.

— Винаги съм бил прекалено млад. Съучениците ми бяха с по няколко години по-големи. Особено в университета. Заради възрастта ми винаги и навсякъде ме държаха изкъсо. Всяка минутка от живота ми бе вкарана в някакво разписание. Не протестирам срещу разписанието, всъщност, беше ми много интересно. Дори се забавлявах.

— Нямаше ли свободно време, почивки?

— Да, разбира се. Ходех по концерти, изложби и на театър. Опитах да се заема със спорт, но си счупих гръбнака и две години лежах неподвижен в гипсово корито. В приятната ми малка стая, пълна с книги.

— О, не! — тя го притегли в прегръдките си, сякаш да го утеши заради преживяната болка и мъка.

— Както и да е, дипломирах се в университета на тринадесет години и веднага започнах специализация. Родителите ми решиха, че така ще е най-добре, а аз няхах никакви други планове.

Марта намери ръката му и я сложи на гърдите си, но в жеста ѝ нямаше нищо сексуално.

— И все пак там сигурно е имало някакви момичета.

Той замълча и накрая се осмели да отговори.

— Имаше едно момиче. Казваше се Джорджина. Беше красива или поне тогава мислех така. Влюбих се в нея. Бях на петнадесет-шестнадесет години. Момчетата, с които делеяхме една стая, ми подготвиха изненада на едно събиране. По дяволите, Марти, не искам да говоря за това! Беше толкова отдавна! Трябваше да съм го забравил досега. За жалост подобни подигравки, свързани със секс, оставят дълбоки следи на тази възраст, когато човек е така неуверен в себе си.

— Искаш да кажеш, че ти и тя...

— Искам да кажа, че не знам какво сме правила и какво не. Същата нощ за първи път пих алкохол, и то водка. След случая не напуснах университета и останах до края на семестъра, но едва ли съм разменил повече от десетина думи с колегите си. Оттогава започнах да изпитвам страх от женския пол. По-късно се срещах с разни момичета, но само ако бях сигурен, че с нищо не ме заплашват. Не мога да ти опиша колко пъти съм заставал под студения душ и колко пъти ми се е

налагало да тичам като луд нагоре-надолу по етажите — изведнъж той се засмя и я претърколи така, че да легне върху него. — Стига приказки! Сигурно си забелязала, че не съм от бърбривите.

— Да, ти си човек на действието — съгласи се тя тържествено.

Той я намести, за да легне по-удобно, а от гърлото му се изтръгна дълбоко стенание.

— Много скоро ли е след... Искам да кажа, ти ще можеш ли... Дали ние бихме...

Не беше, тя можеше и те го направиха. Този път в действията на Клем нямаше и следа от боязливост и неувереност. Той беше творец по душа и след като се запозна с основните правила, остави въображението си да сътвори безброй изтънчени варианти. Трябваше да мине много време, преди двамата да се отпуснат изтощени и напълно удовлетворени.

Скоро след полунощ дъждът спря. Призори Марта се събуди и видя Клем да се усмихва, надвесен над нея. Гледаше я втренчено, а очите му бяха замечтани.

— Въобще ли не си спал? — прошепна тя.

Топлата му длан се плъзна по кръста ѝ и я притегли по-близо.

— Как бих могъл да заспя? Може би никога повече през живота си няма да спя. Марта, искам да знаеш, че ще направя всичко възможно, за да...

Тя сложи ръка на устните му.

— Моля те, Клем, недей.

В тъмносините му очи веднага се прокрадна тревога. Ръката му замръзна върху тялото ѝ.

— Какво да не правя?

— Не казвай нищо повече.

— Защо? Толкова неща трябва да си кажем. Имаме да градим планове — скочи от леглото и се изправи до нея гол и прекрасен. Опипа масата, за да намери очилата си, и ги закачи на носа си.

— Имам да ти кажа нещо.

Марта седна на ръба на леглото и придърпа завивката до брадичката си. Златисточервеникавата ѝ коса се спускаше на вълни върху раменете, лицето бе зачервено от съня, а очите блестяха като кехлибари. Клем помисли, че никога не е била толкова красива. Нито толкова желана. От всичко на света най-малко искаше да си губят

времето в приказки. Все още имаше проблеми да изразява чувствата си с думи, но през изминалата нощ бе открил цял един нов свят от изразни средства.

— Нека първо да запаля огъня.

— По-добре се облечи.

— Няма смисъл. Веднага се връщам в леглото.

— Ако не се облечеш, едва ли ще започнем разговора.

Той бе изпълнен с желание да ѝ угоди. Щяха да имат достатъчно време да се любят. Животът беше пред тях. Пък и тя имаше право, трябваше да вземат някои решения. Като например това къде да живеят. Апартаментът му бе твърде малък и неуютен.

— Обичаш ли ябълкови дръвчета? — запита той, докато нахлузваше панталоните си.

— Ябълкови дръвчета? Клем, подай ми, моля те, халата. Не мога да мисля ясно, преди да съм си измила очите.

Усмихнат, той взе жълтата дреха, като несъзнателно я притисна до лицето си.

— Тогава мисли неясно. Аз ще ти помогна.

Докато се суетеше, той пропусна да забележи болката, която се изписа за секунда на лицето ѝ.

— Знаеш ли, по-добре да слеза в кухнята и да приготвя закуската. След малко и двамата ще изпитаме вълчи глад. Особено след като...

— Сега, като ми припомни — усмивка озари лицето му и Клем едва не избухна в щастлив смях.

Марта обаче бързо навлече халата си.

— Можеш ли да се приготвиш за пет минути?

— Нека да са десет. Ще взема душ.

— Тогава нека са двадесет. И аз искам да мина през банята преди теб!

— Тук ли ще се срещнем?

— Не. В кухнята — отвърна тя твърдо.

Клем почувства разочарование, но реши, че Марта има известно право. Голяят ентузиазъм не можеше да замени необходимостта от храна. След горещ душ и обилна закуска щяха да се върнат и да довършат започнатото снощи. Той понечи да я целуне, но тя се отдръпна и бързо излезе.

Марта грабна чисти дрехи от багажа си, изтрополи на долния етаж, където се намираше единственият работещ душ в къщата, изкъпа се, среса се и забърза обратно нагоре. Съмненията вече бяха разклатили и малкото ѝ увереност в нея самата. Никога през живота си не беше постъпвала толкова неразумно! Какво ставаше с нея? Тя трескаво започна да подрежда куфара си. Изпитваше паническа нужда да събере целия си багаж и да се приготви за тръгване. Как ѝ се искаше да седи в момента в някой автобус към Уинстън!

— Мили Боже, какво направих?! — прошепна тя и набута влажните вчерашни дрехи в найлонова торбичка. Чу как стълбите скърцат и разбра, че Клем на свой ред е тръгнал към душа. Трябваше да побърза, иначе той щеше да я завари в спалнята и тя нямаше да може да му устои!

Никога досега не бе желала толкова силно някой мъж. Дори с Върджил бе спала само защото реши, че така е редно, след като толкова време са излизали заедно. А сега бе спала с мъж, в чийто юношески портрет се бе влюбила преди петнайсет години. При това напълно съзнаваше, че между тях не може да има нищо по-сериозно!

Бяха съвсем различни. Той владееше езици, за които тя само беше чувала, да не говорим за енциклопедичните му знания! За какво щяха да си говорят? Тя можеше да го научи как да сготви три гозби с месо, което не стига и за една, как да запали четиринадесетгодишен трактор и как да опази някое буйно малко дете да не си счупи главата. Колко „вълнуващо“! А той щеше да ѝ разказва за удоволствието от изследването на мутагенните или какви бяха там. По дяволите! Та тя дори не можа да запомни как точно се казваха!

В същото време, дълбоко в себе си осъзнаваше, че не постъпва честно спрямо него. Опитваше да се убеди, че му е вдъхнала самочувствие и сега той ще може да открие някоя подходяща за него жена. Но знаеше, че дълго време ще плаща цената за собствената си щедрост.

Половин час по-късно Клем влезе в кухнята и я завари да рови разсеяно в чинията си с бъркани яйца. Закуската вече беше изстинала.

— Клем, искам да...

— Марта, мисля, че ние...

Двамата заговориха и млъкнаха едновременно. Марта нетърпеливо посочи към празния стол отсреща.

— Закуската изстина.

— Не, аз закъснях. Благодаря ти, че си сготвила.

— Това е най-малкото, което можех да направя — думите прозвучаха ужасно в собствените ѝ уши, сякаш се чувстваше задължена за нещо. Но нямаше сили да обяснява.

— Пощата! — Клем бързо смени темата като удавник, който се хваща за сламка. — Твоят изумруд!

— Няма смисъл да го изпращаме. Аз ще го занеса сама. Не вярвам Хюбърт Одуел да продължава да ме преследва след толкова време.

„Толкова“ време ли? Бяха минали само два дни! Колко странно, помисли си тя, че животът на човек може да се промени за два дни. Тя вече не беше същата жена, която слезе от камиона за хляб и се озова срещу някакъв брадат дивак с брадва в ръка.

Марта се отказа да се прави на гладна. Не можеше да скрие нито тъмните кръгове под очите, нито чувствата си. Клем подпря лакти на масата и прокара пръсти през косата си.

— Аз! Изглежда съм загубил способност да подреждам мислите си.

— И аз не съм особено проникателна преди закуска.

Той изпи кафето си на един дъх и си наля втора чаша.

Долови, че Марта е заела отбранителна позиция. От какво се чувстваше заплашена? И защо се правеше на толкова студена и безразлична? „Следващият ход е мой“, помисли си Клем. Трябваше да го изиграе много добре, защото едва ли ще получи втора възможност.

Но се оказа, че следващият ход не е в ръцете нито на Клем, нито на Марта. Отвън изръмжа мотор и двамата се погледнаха въпросително. После едновременно впериха очи във вратата.

— Хати! — изръмжа Клем. Не, не сега, по дяволите! Не можеше ли да изчака още малко?

— Открил ме е! — прошепна Марта и бутна стола си назад. Затича се толкова бързо към антрето, че Клем успя да я хване едва пред входната врата.

— Къде отиваш?

Очите ѝ блестяха от възмущение.

— Ще кажа на онова отвратително влечуго, че ми е писнало да ме преследва и че ако не се махне на секундата.

Клем я хвана за раменете и нежно, но настоятелно я отмести от вратата.

— Ти сега ще се качиш горе и ще ме оставиш да се оправя с този проблем — тонът му бе толкова властен, че той самият би се изненадал, ако можеше да се чуе отстрани.

— Проблемът не е твой! — Марта помъчи да се измъкне от хватката му и отново протегна ръка към бравата. — Оценявам жеста ти, Клем, но мога и сама да се погрижа за себе си.

— Не е там въпросът — отвън се чу шумът от хлопване на врата. — Марти, остави ме да свърша това. Моля те!

Прегракналият звук на рядко употребявания входен звънец ги прекъсна и Клем използва объркването ѝ, за да отвори вратата и да направи крачка напред.

— Одуел? — попита предизвикателно той, въпреки че мъжът с обувки и куфарче от крокодилска кожа ни най-малко не отговаряше на даденото от Марта описание.

— Бърнс. Кей Джаспър Бърнс — той протегна добре поддържаната си ръка с гладка кожа. Клем го изгледа объркано. — Вие сте Корнилиъс Барто, нали?

— Бърнс! — повтори Клем бавно. Той прие краткото сухо ръкостискане, докато мисълта му трескаво прехвърляше възможните варианти. Одуел може би имаше съучастник, но човекът пред него изглеждаше съвсем почтен. Не можеше да си го представи да преследва беззащитни жени. Въпреки всичко реши да не поема рискове. — Бих те ли ми представили някакъв документ за самоличност?

— Да, разбира се — елегантният млад мъж измъкна визитната си картичка. — Работя за лабораториите „Лавърли“. Данфорт ни каза, че ще имаме голяма полза, ако успеем да ви привлечем да работите за нас. Именно той ни даде идеята да ви потърсим — Новопристигналият се усмихна и Клем се отпусна. — Трудно е да ви открие човек, доктор Барто. Телефонният ви номер го няма в указателя, както и номера на родителите ви. Дори възрастната ви роднина е направила усилие да скрие координатите си.

Клем продължаваше да стои объркан на стъпалата. Беше тръгнал да се бори с бандит, а се оказа изправен пред съвършено друг тип човек.

— Секретарят ви от своя страна отказа да ми даде каквато и да било информация — продължи Бърнс. — Впрочем дочух, че се цели към мястото на Данфорт. Смятате ли, че ще успее да се справи?

— А, Ед Малвърн? Администратор?!

— Възможно е. В момента на практика той върши неговата работа. Вие ли разпитвахте за мен в магазина?

— Да, но това не ми помогна особено.

— А по какъв точно въпрос ме търсите?

— Не бихме ли могли да влезем и да поговорим вътре? Искам да ви покажа някои данни, и искрено казано, бих се зарадвал, ако ми предложите чаша кафе. Два часа обикалях, докато намеря отбивката за насам.

В мига, в който се убеди, че този мъж не е свързан с Одуел, Марта се качи на горния етаж и се приготви да тръгва. Решението беше взето. Щеше да се качи в колата с непознатия, който и да беше той. Рано или късно щяха да минат покрай някоя автобусна спирка. Не знаеше къде се намират лабораториите „Лавърли“, но не искаше да пропусне шанса си. Пренесе куфара надолу по стълбите и се върна за чантичката с тоалетните принадлежности. Когато всичко беше готово, дочу гласовете им от трапезарията.

— Най-малко шест седмици — обясняваше Клем.

— Разбирам. Щом като сте останали тук толкова дълго, значи не сте чули за продажбата. След като си осигури половин милион акции от ограничения капитал на дружеството, управата на Би Еф Ай извади останалите ценни книжа на пазара. Компанията просто се разграбва и краят на това безобразие още не се вижда.

— Не вярвам, че подобна промяна може да ме засегне — отвърна Клем.

— На ваше място нямаше да съм толкова сигурен. В подобни случаи.

— Дори да е така — прекъсна го Клем, — не мога да ви дам отговор сега. Ще трябва да изчакате.

Двамата излязоха от трапезарията и тръгнаха към вестибюла. В този миг Клем забеляза Марта, която стоеше до куфара си и стискаше чантичката в ръце.

— Марта?! — болка проряза сърцето му, ала той не позволи на чувствата да се изпишат на лицето. Включи се механизмът на

дългогодишния навик. Системите за самозащита заработиха, бариерите се вдигнаха и когато заговори гласът му бе спокоен и безизразен. — Запознайте се. Това е Марта Ибърли, а това Джаспър Бърнс. Господин Бърнс ще мине през Уинстън по пътя си към Изследователския център, където работи. Убеден съм, че с удоволствие ще те откара.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лунната светлина покриваше земята като сняг. Клем знаеше, че не може да чака повече. И без това бе чакал твърде дълго. Преизпълнен със страх и копнеж, почти болен от притеснение, той се запита дали изобщо е имало смисъл да се надява на успех. В началото тя ще се изненада като го види, но после ще го покани да влезе и той ще има възможност да ѝ покаже новопридобитите си умения. През последния месец бе научил дяволски много неща, беше се променил във всичко, с изключение на едно. Марта все още бе най-важното в живота му! Любовта, която го връхлетя изневиделица при първата им среща, се разгоря още по-силно след раздялата и сега му причиняваше почти физическа болка.

Чак когато зави по нейната улица, му мина през ума, че има възможност Марта да не е сама. Ръцете му стиснаха волана по-здраво. До този момент караше с около двадесет километра в час, по-бавно, отколкото позволяваше ограничението на скоростта в населените места. Сега намали още повече. Някаква друга кола изскочи с бясна скорост от една пресечка, размина се с него на сантиметри и яростно натисна клаксона. Клем стисна кормилото толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

Къщата беше малка. Човек можеше и да не я забележи, но той вече няколко пъти бе минавал с колата си покрай нея и я познаваше добре. Тревистозелена, нагиздена с шарени капаци на прозорците, с венец от цветя на вратата и наклонена на една страна градинска порта. Марта заслужаваше нещо по-добро. Стана му неприятно, че живее на такова неугледно място.

Паркира до бордюра точно зад старата ѝ таратайка. Знаеше, че тази кола е нейна, както знаеше и това, че си е на мерила работа в голям магазин за детско облекло. Благодарение на Вирджиния Малвърн, бе научил също, че засега управата на магазина е много доволна от работата ѝ.

Беше изминал половината път към вратата ѝ, но се сети за розите и се върна да ги вземе. Жълти рози! Като онези, които бяха нарисувани на етикета на едно от бурканчетата ѝ. Докато минаваше покрай хилавия жив плет, по скърцащия чакъл на пътеката и през портичката, се изпоти целият. Защо, по дяволите, се бе натруфил като жиголо? Трябваше да си сложи стария сив костюм, бялата риза и черната вратовръзка. Трябваше да носи очила, а не новите контактни лещи и да остави брадата си да поизрасте.

Почука на вратата по-настойчиво, отколкото възнамеряваше. Стъклата ѝ се раздрънчаха. Тя отвори, отново бе с жълто, но този път това беше пуловер. Носеше плътно прилепнали джинси и чифт жълти пантофи зайчета.

Клем се изкашля и пое дълбоко въздух. Колко пъти бе репетираше пред огледалото възможно най-прозаичния поздрав. „Добър вечер, Марта. Радвам се да те видя отново!“ Тя от своя страна трябваше да отговори нещо, а не да мълчи като сега! Това го обърка и той смотолеве.

— Аз... Мисля, че тази вечер се очаква да падне доста гъста мъгла. Моля те, кажи нещо, преди да съм се взривил от напрежение!

Сто и деветдесет сантиметра, осемдесет и пет килограма, седем висши образования от най-добрите университети в страната стояха и трепереха в скъпите мокасини пред една дребна закръглена жена с пантофи зайчета! Клем стоя и се вижда в нея в продължение на най-дългите трийсет секунди, които някой мъж някога е преживявал, а накрая ѝ подаде букета.

— Клем?! — прошепна тя, без да обръща внимание на цветята. — Как успя да ме намериш?

Той обаче можа само да повтори третата от предварително наизустените фрази.

— Колко приятно местенце.

А мястото бе ужасно! Тя имаше нужда от голям двор с дървета и от повече пространство. А тук разстоянието до съседната къща бе едва два-три метра, да не говорим за жалкия плет, който явно заместваше липсващата зеленина.

— Ти как... Аз почти не... Ела. Искам да кажа, би ли... О, Господи, просто влез вътре!

Той послушно мина покрай нея и се озова в накипrena и весела стаичка, изпълнена със снимките на две хлапета. Имаше и една фотография на мъж и жена, Клем реши, че това е брат ѝ с една от съпругите си. Мъжът бе на средна възраст, а жената със забрадка срамежливо се смееше до него. На едно от креслата бе струпана купчина вестници и брошури, а на другото лежаха почти разпаднала се парцалена кукла и кошничка с конци. До този миг той бе мачкал стъблата на розите в юмрук и сега се сети за тях.

— Донесох ти това — каза той, като отново бутна букета в ръцете ѝ. Молеше се тя да не забележи нервността му.

— Прекрасни са, Клем, но... Какво се е случило с теб? Изглеждаш толкова различен. И как, за Бога, успя да ме намериш? Та аз още не съм изпратила новия си адрес дори на Хати! Гласът ѝ звучеше доста странно, когато ми се обади миналата седмица.

Тя отиде до кухнята и донесе ваза за розите. За миг притисна лице към цветовете им, преди да ги постави на масата.

— Вирджиния Малвърн.

— От бижутерския магазин?

Той кимна. Или вратът му се бе подул през изминалите три минути, или яката му се бе свила, защото чувстваше как се задушаваша!

— Ъ-ъ... Твоят изумруд... Искам да кажа, че тя каза...

— Че изобщо не е изумруд. Искрено казано, изпитвам истинско облекчение. Изглежда не съм създадена за изумруди.

— Минералът, който си намерила, е много красив — не знаеше какво друго да каже. По едно време си мислеше да купи истински изумруд и да го замени тайно, но знаеше, че е трудно да намери толкова голям скъпоценен камък.

— Запазих си го за спомен — отвърна Марта и се засуети около струпаните вестници.

Клем разбра, че тя се бои да срещне погледа му. Той обаче нямаше да ѝ позволи да се измъкне!

— Хати ти се е сторила странна по телефона, защото е много разочарована, че когато се е върнала, не ни е заварила и че...

— Че какво?

— Че не сме се оженили — сега поне бе убеден, че цялото ѝ внимание е приковано в него. — Хати всяка година подготвя някоя акция под надслов: „Време е да направим нещо за горкия Клем“, но

обикновено се е ограничавала до това да ми провали някоя и друга вечер.

— Да ти провали?

— Нямах това предвид — побърза да се оправдае той.

Марта се отпусна в освободеното кресло, но веднага скочи на крака, за да го предложи на него. Клем обаче не искаше да сяде. Единственото му желание бе да я прегърне и никога да не я пусне! Но преди това трябваше да поговорят. „Много добре съзнавам, че ти също ме обичаш, защото ако беше безразлична, нещата между нас никога, нямаше да се развият по този начин. Аз почти чувствам, че ме обичаш!“, мислеше Клем.

— Не мога да повярвам, че Хати нарочно е заминала и... Искам да кажа, тя знаеше, че аз ще дойда, защото ме беше поканила. Значи е искала ние с теб... Ти и аз?! — внезапно млъкна, защото се досети. „Тя е знаела как ще постъпя аз. Не е забравила какви чувства породил у мен портретът. А аз си мислех, че толкова умело ги прикривам!“, мерна се в ума ѝ.

Клем кимна. Искаше му се да е написал предварително черно на бяло всичко, което има да ѝ казва. Нуждаеше се от точните думи, за да ѝ изложи мислите си спокойно и подредено. Трябваше да ѝ обясни чувствата си, а думите отново му убягваха.

— Топъл декември случихме, нали? — той поразхлаби възела на вратовръзката си.

— Парното е ново — влезе в тон с него тя. — Виж... — „Защо си губим времето в празни приказки? Защо не ме прегърнеш? Не ме ли желаеш вече?“, негодуваше обаче наум. Прокашля се и продължи: — Изглеждаш чудесно, Клем. Косата ти.

Тя не бе само подстригана. Личеше си, че е пипната от стилист. Макар да не се интересуваше от мъжка мода, Марта знаеше какво е хубав костюм, а неговият бе чудесен и му стоеше фантастично. Бледосинята риза и вратовръзката с индийски мотиви подчертаваха наситеното синьо на очите му. — Какво си направил със себе си в последно време?

— Благодаря. Учих. Приготвих се да се местя — „Страдах по теб до смърт!“, едва се сдържа да не добави Клем.

— Да се местиш? Значи си решил да напуснеш Би Фи Ай? — „По дяволите, защо ти трябваше да се връщаш, след като веднага ще

си тръгнеш? Почти бях започнала да те забравям — случваше се да не заплача по цял ден. До пролетта щях да съм като нова, а сега всичко ще започне отново!“, мислеше тя.

— Да, напускам ги — закричи из стаята. Препъна се в купчина книги и стъпи в паница с орехи, поставена на земята. По гладко избръснатата му горна устна избиха капчици пот и той пъхна ръце в джобовете си, за да скрие треперенето им. — По дяволите, Марти! Направих всичко, за което се сетих! Ако не е достатъчно, само ми кажи какво още да променя. Аз бързо схващам.

В този миг Марта не издържа на напрежението и скочи на крака. Още миг, и той щеше да направи това, за което мечтаеше, да я притисне в обятията си. Вместо това намери сили да се извърне настрани.

— Трябва да ти кажа нещо — продължи. — Ако изгубя смелост, тоест ако се разсея, може би няма да съм в състояние...

— Тогава го кажи, моля те! — „Кажи ми думите, които копнея да чуя!“, простена тя наум.

— Марта, аз... Виж, вече мога да шофирам. Сам си купувам дрехите — той разхлаби скъпата си вратовръзка и разкопча горното копче на шития по поръчка костюм. — Купих си кола. Вземах уроци по кормуване.

— Клем!

— Видях се със счетоводителя си и той ме увери, че имам предостатъчно пари. Ще ти дам всичко, което искаш, без да те принуждавам да се обвързваш.

— Не мога да взема парите ти, Клем. — „Искам да се обвържа, и то именно с теб!“, искаше ѝ се обаче да извика. — Това просто не се прави. Но ти благодаря.

Той се обърна, за да я погледне. Тя беше толкова близо, толкова близо. Но въпреки това не я взе в обятията си.

— Но аз искам да ти ги дам. Не разбираш ли? Искам да ти дам всичко, но не зная какво искаш ти. Ти си тръгна.

— Не съм искала да си тръгвам. Сторих го заради теб. Нещо като услуга.

Очите му придобиха стоманена твърдост.

— За Бога, никога повече не ми прави подобни услуги!

— Клем, въпросът е в това... Ти сякаш не разбираш колко си прекрасен. Мислех, че след като двамата се опознаем, ти ще предпочетеш да се срещаш с други жени, да откриеш какво си пропуснал през изминалите години. А аз не желая да ти преча — „Не стой така там, кажи ми, че греша! Кажи ми, че не желаеш никоя друга жена, освен мен! Кажи ми, че ме обичаш, Клем!“, молеше се Марта безмълвно.

„Нека ти покажа, скъпа. Нали знаеш, че не умея да си служа с думите. По-добре да ти покажа“, казваха очите му. Клем разтвори ръце, тя направи крачка напред и се озова в обятията му. След ужасната разкъсваща самота на изтеклия месец, те отново бяха заедно.

Той целуваше устните, челото, кадифената бенка над горната ѝ устна, клепачите. После отново намери устните ѝ, за да каже без думи колко силно е страдал по нея. Главата му се замая от уханието, от познатия вкус, от влажното кадифе на целувките ѝ. Тялото, притиснато до неговото, бе толкова крехко, че той се почувства по-несръчен от всякога. Без да откъсва устни от нейните, я повдигна на ръце и се отпрати към най-близката врата.

— Това е кухнята — съобщи той малко по-късно, когато прекъсна целувката, за да си поеме дъх.

Марта тихо се засмя.

— Знам, спалнята е натам.

Той я внесе в спалнята, положи я на леглото и бързо се съблече. Почти беше забравил колко е красива! Обхвана гърдите ѝ и помисли, че ще умре от удоволствие. После устните му се заключиха около зърната. Харесваше начина, по който тя стенеше и се извиваше под него.

— Завинаги! — изстена той дрезгаво. — Или поне докато мога.

Тя изглежда го разбра, защото ръката ѝ, която се спускаше по плоския му стегнат корем, отново се плъзна нагоре. Ако го беше докоснала там, всичко щеше да свърши прекалено бързо.

— Или отново и отново? — прошепна тя и той реши, че това е най-добрата идея.

Заровил лице в шията ѝ, шепнеше думите, които не бе посмял да ѝ каже открито. Обожаваше гърдите ѝ и отдаде дължимото на всяка от тях, преди да обсипе копринената кожа над кръста ѝ с безброй леки целувки.

Когато почувства, че не издържа повече, той се надвеси над нея, треперещ от желание.

— Отново и отново! Обещавах ли?

Тя обви ръце около врата му и го привлече в люлката на бедрата си.

— Отново и отново, докато ме желаеш. Обещавам!

Любиха се бурно, макар и кратко, ала удоволствието бе толкова голямо, че двамата останаха дълго да лежат замаяни, останали без дъх, безсилни да разсъждават трезво.

Малко по малко Клем започна да си дава сметка, че в стаята е хладно, и стана да намери одеяло. После отново взе Марта в прегръдките си.

— В Дърам има училище за медицински сестри, знаеш ли?

— Клем, има нещо, което трябва да знаеш. Нямам диплома и едва ли някога ще получа, защото това не е важно за мен. Понякога хората с дипломи...

— Обичам те, Марта!

Дъхът ѝ секна, а очите потъмняха и той помисли, че ще умре от нетърпение, докато чуе жадуваните думи.

— Аз също те обичам, но трябва да разбереш, че не съм съвсем подходяща за теб. Не говоря нито един чужд език. Чувала съм, че една жена трябва да се стреми към собствена кариера и да устрои живота си така, че да не се нуждае от мъж, но се боя, че тази теория не ми харесва. Съжалявам, но се налага да ти кажа и най-лошото. След толкова години открих, че за мен най-интересната професия е да се грижа за деца и за хора, които обичам. И може би за някоя градина.

Той целуна шията ѝ и се наслади на сладко-соления вкус на кожата.

— Разсейваш ме — предупреди го тя задъхано.

— Чудесно. Тъкмо това беше намерението ми.

— Не разбираш ли, Клемънт? Та аз изобщо не съм за теб! Дори изумрудът ми се оказа някакъв обикновен планински минерал!

— Твоят обикновен планински минерал всъщност се нарича хиденит и се намира на едно-единствено място в света.

— Е, това е късметът на начинаещия. Поне никой не ме преследва заради него.

Той се засмя, а след малко и тя се отпусна.

— Марти, щом съм толкова умен, значи зная кое е най-доброто и за двама ни.

Притисна я към себе си и я обърна така, че да легне върху него. Малкото ѝ луничаво носле бе само на сантиметри от лицето му. Един от двамата, той така и не разбра кой, скъси разстоянието и устните им се сляха в целувка.

Мина много време, преди отново да проговорят.

— Хати ще каже, че заслугата за това е нейна, нали знаеш? — каза Клем и потърси с пръсти бенката отзад на врата ѝ.

— Нека. Ако искаш, ще наречем първата си дъщеря на нейно име.

— О, не! Просто, за да сме по-сигурни, ще наречем първата Марта. После можем да рискуваме и с някоя Хати.

Лунната светлина бавно се предвижваше към леглото. Клем усети, че Марта се усмихва в тъмнината.

Той помилва косите и притегли главата ѝ върху рамото си. Дъщери! Самата мисъл, че ще сподели бъдещето си с тази жена, го изпълваше с неизмерима радост. Но когато си представи, че ще имат и дъщери, техни деца, които да обича, с които да се смее и да играе, помисли, че е най-щастливият мъж на света!

Марта бе сметнала, че е намерила изумруд, а в същото време Клем беше открил най-рядката скъпоценност. При това, неговата се оказа истинска.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.